

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ
Α!

ΑΡΙΘ.
3

ΕΛΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΜΕΓΑΡΟΝ ΚΟΜΙΑ

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5.

Πλατεία Κλαυθμῶνος.

Τιμὴ φύλλου δραχ. 4.

Ἀθῆναι 26 Ἀπριλίου 1936

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΩΣΤΑΣ ΧΡΥΣΟΣ

Ἐπιστολαὶ καὶ Ἐμβάσματα «Ἑλλάδος»
Ἀθῆναις. — Ἀριθ. τηλεφώνου 26.135.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἑσωτερικοῦ ἔτησίαι:	Δραχ.	200
Ἐξωτερικοῦ	Σελίνια	30
Ἀμερικῆς	Δολλάρια	8

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΜΑΣ

Μὴ δυνάμενοι, εὐτυχῶς, ν' ἀπατήσωμεν χωριστὰ εἰς ἓνα ἕκαστον τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἑλλάδος», οἵτινες μᾶς ἀπηύθυναν τὰ συγχαρητήριά των διὰ τὴν ἀρτίαν καλλιτεχνικὴν ἐμπίπτειν καὶ τὸ ἐκλεκτὸν περιχόμενον τοῦ περιοδικοῦ μας, τοὺς εὐχαριστοῦμεν ὅλους μαζὺ θερμότατα διὰ τῆς στήλης αὐτῆς.

Τοὺς εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ τὰ θάθη τῆς καρδιάς μας καὶ τοὺς ὑποσχόμεθα ὅτι ἡ «Ἑλλάς» θὰ θάνην θελτικὴ ἀπὸ τεύχους εἰς τεύχος.

Νέα συναρπαστικὰ ἀναγνώσματα θὰ δημοσιευθοῦν, νέοι συνεργάται προσελήφθησαν ἤδη, νέες ἔγχρωμες εἰκόνες παρηγγέλησαν εἰς τὴν Εὐρώπην διὰ νὰ στολίσουν τὸ περιοδικόν μας.

Καὶ ὅλα αὐτὰ διότι τὸ ὄνειρόν μας εἶνε νὰ καταστήσωμεν τὴν «Ἑλλάδα» τὸ ἀριστόν τῶν ἀθηναϊκῶν περιοδικῶν, ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν. Καὶ θὰ τὴν καταστήσωμεν, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ καλαισθητοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ ἀμολῇ τὰς κολὰς προσπάθειάς.

ΑΠΑΞ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ

Τὸ δηλοῦμεν ὀριστικῶς ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς πρὸς πρόληψιν δυσσεβειῶν, ὅτι στήλην συνεργασίας ἀναγνώστων καὶ δημοσιεύσεως φιλολογικῶν πρωτολειῶν νέων καὶ δεσποινίδων, δὲν θὰ ἐγκαينιάσωμεν. Οὔτε καὶ στήλην φιλολογικῶν κρίσεων θὰ διαβέσωμεν. Ἀς τὸ γνωρίζουν αὐτοὶ οἱ νεαροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ἑλλάδος» καὶ ἄς ἀποφύγουν νὰ κάμουν περιττὸν κόπον.

Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ «Ἑλλάς» θὰ δημοσιεύῃ εὐχαρίστως κάθε καλὸ ποῆμα ἢ πεζογράφημα, τὸ ὁποῖον θὰ λαμβάνη, ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἀμεμπτα λογοτεχνικῶς. Τὰ μὴ ἀμεμπτα θ' ἀπορρίπτονται, ἄνευ κρίσεως. Τὰ χειρόγραφα δὲν θὰ ἐπιστρέφονται.

Τὸ δηλοῦμεν αὐτὸ ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς. Καὶ ἄς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ ἀναγνώσται μας.

Ἡ ΔΡΟΣΟΥΛΑ,

Τὰ ἀναγνώσματα τῆς «Ἑλλάδος» εἶνε, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, ἀριστουργηματικά. Σὰς συνιστῶμεν ὅμως καὶ πάλιν ἰδιαίτερας τὴν «Δροσοῦλα» τοῦ γνωστοῦ λογοτέχνου κ. Σταμ. Σταμ. Πρόκειται περὶ ὑπερόχου ἑλληνικῆς ἡθογραφίας, ἀπὸ τὰς ἐπιτυχεστέρας ποὺ ἐγρά-

φισαν μέχρι σήμερον. Ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς «Δροσοῦλας» περνᾷ σπαρταριστὴ ἡ ἐπαρχιακὴ ζωὴ, μὲ τὶς μιζερίαις τῆς, τὶς δυστυχίαις τῆς, τὶς κακομοιρίαις τῆς, τὸ εὖθυμο καὶ τὸ θλιβερό τῆς χρῶμα. Ὁ κ. Σταμ. Σταμ. εἰς τὸ ἔργον τοῦ αὐτοῦ ἐξαντλεῖ ὅλην τὴν συγγραφικὴν μαεστρίαν, ὅλην τὴν λογοτεχνικὴν δεινότητα ὅλο τοῦ τοῦ χιούμορ.

Διαβάσατε τὴν «Δροσοῦλα». Θὰ σὰς ἱκανοποιήσῃ καὶ θὰ σὰς συγκινήσῃ ὅσον ὀλίγα ἑλληνικὰ ἀναγνώσματα.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ

Τὸ πρῶτον τεύχος τῆς «Ἑλλάδος» ἐξηκολύθη. Ὅλγια μόνον ἀντίτυπα ἔμειναν ἀπώλητα, κρατηθέντα σκοπίμως εἰς τὰ γραφεῖα μας διὰ νὰ δεθῶν εἰς τόμους. Ὅσοι ἐν τούτοις δὲν ἐπρόφασαν ν' ἀγοράσουν τὸ πρῶτον τεύχος ἀπὸ τὰ κιόσκια ἢ τοὺς ἐφημεριδοπώλας, ἄς ἀπευθινοῦν εἰς τὰ γραφεῖα μας. Θὰ τοὺς προμηθεύσωμεν τὸ τεύχος αὐτὸ διὰ νὰ μπορέσουν νὰ κρατήσουν σειρὰν τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ θὰ τοὺς συμβουλεύσωμε συγχρόνως νὰ φροντίζουν νὰ προμηθεύωνται

τὴν «Ἑλλάδα» ἐγκαίρως εἰς τὸ ἐξῆς, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ τὰ τεύχη ἐξαντλοῦνται ἐντὸς δύο-τριῶν ἡμερῶν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ

Μεταξὺ τῶν συγχαρητηρίων ἐπιστολῶν ποὺ ἐλάβαμε, ὑπάρχουν καὶ πολλὰς ἀπὸ διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας προσερχόμενες. Πράγματι ἡ «Ἑλλάς» εἶνε μοναδικὸν πνευματικὸν ἐντύπωμα διὰ τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας. Ἀς τὴν σπυτήσουν λοιπὸν οἱ διδάσκαλοι εἰς τοὺς μαθητὰς των. Θὰ ἔχουν ἔτσι νὰ διαβάσῃ καὶ τὸ ἐκλεκτὸν, τὸ τερπνόν καὶ διδακτικόν συνάμα ὅτι μικροὶ Ἑλληνόπαιδες καὶ θ' ἀποφείγουν τὰ ὑποῖα ἐντυπα.

ΠΑΝΤΟΤΕ Ο ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΔΑ ΤΥΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΙΤΗΣ

Εἶνε θλιβερά ἀλήθεια ὅτι πολλὸς κόσμος ὑποφέρει ἀπὸ διαφόρους ἀσθενείας. Καὶ ἀναλόγως τῆς νόσου τοῦ κάθε ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πάσχοντας υποβάλλεται ἀπὸ τὸν γιατρό του σὲ κάποια δίαιτα. Καὶ ἀκολουθεῖ πιστῶς τὶς ὑποδείξεις τοῦ γιατροῦ καὶ στερεῖται καὶ τρώγει ὁρισμένα φαγητὰ γιὰ νὰ θεραπευθῇ.

Ἀλλὰ ποῖος ξέρει καὶ πῶς θὰ μαγειρέψῃ αὐτὰ τὰ φαγητὰ γιὰ νὰ ἔχουν θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα καὶ τὸν κάθε ἀσθενή; Ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα!

Ὁ κ. Τσελεμεντές, ἀναγνωρίζων τὴν μεγάλαν αὐτῇ ἀνάγκην, κατέδωκε στήν «Ἑδικὴ Σχολὴ Μαγειρικῆς» ποὺ ἔδωσε ἀπὸ τινος, καὶ μαθήματα διαιτητικῆς μαγειρικῆς, ὅπου αἱ οἰκοδόμοι νὰ μποροῦν νὰ διδάσκονται αὐτοπροσώπως ἀπὸ τὸν κ. Τσελεμεντέν τὴν παρασκευὴν τῶν εἰδικῶν αὐτῶν φαγητῶν τρεῖς τῆς ἐβδομάδος 10-12 π. μ. Ἡτοι: τὴν Δευτέραν μάθημα «μαγειρικῆς δι' ἀσθησιακῆς καὶ διαδότης». Τὴν Τρίτην δι' ἐντερικῆς καὶ δυσπεψίας γενικῶς καὶ τὴν Τετάρτην διὰ νεφρτικῆς, ἡπατικῆς καὶ ἀρθριτικῆς.

Περισσότερας πληροφορίας ζητήσατε ἀπὸ τὴν Σχολὴν Τσελεμεντέ, γωνία Σίνα καὶ Βησσαρίωνος 9. Τηλέφωνον 31-339.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΥΟΝΤΑΣ

Ἡ «Ἑλλάς» παρακαλεῖ θερμῶς τοὺς διδασκάλους ὅλων τῶν σχολείων τοῦ Κράτους, ὅπως τῆς ἀποστείλουν φωτογραφίας τῶν ἀριστευόντων εἰς τὰ μαθήματα, μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Αἱ φωτογραφίαι αὗται δέον νὰ συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ σχετικὴν ἐπεύθυνον βεβαίωσιν τοῦ διδασκάλου. Θὰ δημοσιεῶνται δὲ εἰς τὸ περιοδικόν μας εἰς τιμητικὴν ἑορτή.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

(Συμμετοχὴν ἔχοντες)

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ (ἀνώνυμη)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1-Τύπος

16-8-85

38668

Τα ξενητευμένα πουλιά

'Από την ζωή των «'Αχέπανς»

(Ανέκδοτα, επεισόδια, ιστοριοϋλές.)

Οι Έλληνες έκδρομοι, μέλη της οργάνωσης ΑΧΕΙΑ, που νοσταλγοί της γενετήρας, μας ήρτανε την περασμένη εβδομάδα απ' την Αμερική, φέρνοντας μαζί τους — όπως θρυλλείται — σωρείαν δολλαριών, συγκεντρώνουν, ασφαλώς, σήμερα το γενικό ενδιαφέρον.

Πώς να ζουν εκεί κάτω; Πώς πλούτισαν; Τι τους συγκίνησε ή τους εφείδρυνε περισσότερο στη ζωή τους στα ξένα; Νά τί θα ήθελαν να μάθουν οι αναγνώστες μας. Άς ικανοποιηθούμε, λοιπόν, κατά το δυνατόν, την περιέργειά τους.

Στην κομψή αίθουσα άναμονής του ξενοδοχείου «'Ακροπόλ», συναντούμε την επιτροπή της έκδρομής της «ΑΧΕ-ΠΑ», ο άρχηγός της οποίας κ. Τσαγκάδας σπεύδει να μας υποδεχθή και να τεθή στη διάθεσί μας. Κατάγεται από το Βόλο και άσκει το έπάγγελμα του δικηγόρου στο Νητρούτι, όπου και έσπούδασε.

Κουθενιάζουμε λίγο μαζί του, σχετικά με τον Έλληνισμό της Αμερικής και φθάνουμε τέλος στο σκοπό της επίσκεψώς μας.

— Θάχατε την καλωσύνη, κ. Τσαγκάδα, του λέμε, να μας πητε ένα εϋθυμο ή συγκινητικό επεισόδιο της ζωής σας, κάτι που να έμεινε ζωηρά χαραγμένο, ως τώρα, στη μνήμη σας; Η γλαστή όμης του συνομιλητού μας γίνεται για μία στιγμή σκεπτική κι' έπειτα από μία μικρή σιωπή, μας άπαντά:

— Εκείνο που με συγκίνησε περισσότερο στη ζωή μου είνε η έντελώς άπρόοπτος μετατροπή σ' επιτυχία, της άποτυχίας που έπείριμνα κατά την πρώτη εμφάνισή μου σε δικηγορική ύποθεσι.

— Σας άκούμε.
— Είχα αναλάβει την υπεράσπισι ενός δυστυχισμένου συμπατριώτη μας, κατηγορουμένου επί ληστεία και βίαιοπραγία. Όλες η ένδειξεις ήσαν εις βάρος του. Δέν υπήρχε κανείς μάρτυς υπερασπίσεως, καμιά ένδειξις της άθωότητός του. Έτσι είχα άπελπισθή για την τύχη του κ' είχα χάσει την ψυχραιμία μου τελείως. Όταν ήρθε η στιγμή ν' άγορεύσω, η νευρικότης μου μεγάλωσε, γιατί είδα πώς η αίθουσα του δικαστηρίου ήταν γεμάτη κόσμο, που τά θλέμματά του ήσαν καρφωμένα επάνω μου. Άρχισα να τρέμω και μπερδεύα τα πρώτα μου λόγια. Λίγο άκόμη και θά λιποθυμούσα, όταν, ξαφνα, άκουσα πίσω μου μία γλυκειά γυναικεία φωνή να μου λέη: «Θάρρος, Κώστα, παιδί μου. Βάλε στην άγόρευσι την ψυχή σου και όλα αυτά τά κεφάλια που είνε γυρισμένα προς έσένα, πάρα για νεροκολόκυθα, που φτάνει να τά αναπαράξη και να τά παρأسύρη συμπαθώς με το

μέρος σου και η πιό μικρή πνοή συγκινήσεως».

Η φωνή αυτή, ήταν η σανίδα σωτηρίας στο επαγγελματικό μου ναυάγιο. Βρήκα την ψυχραιμία μου, πήρα θάρρος, μίλησα με ζέσι και κατέληξα με μία θερμή έκκλησι στον πραγματικό ένοχο, να θελήση να παρουσιασθή και να μη κάνει την άνανδρία ν' άφήση να καταδικασθή ένας άθώος...

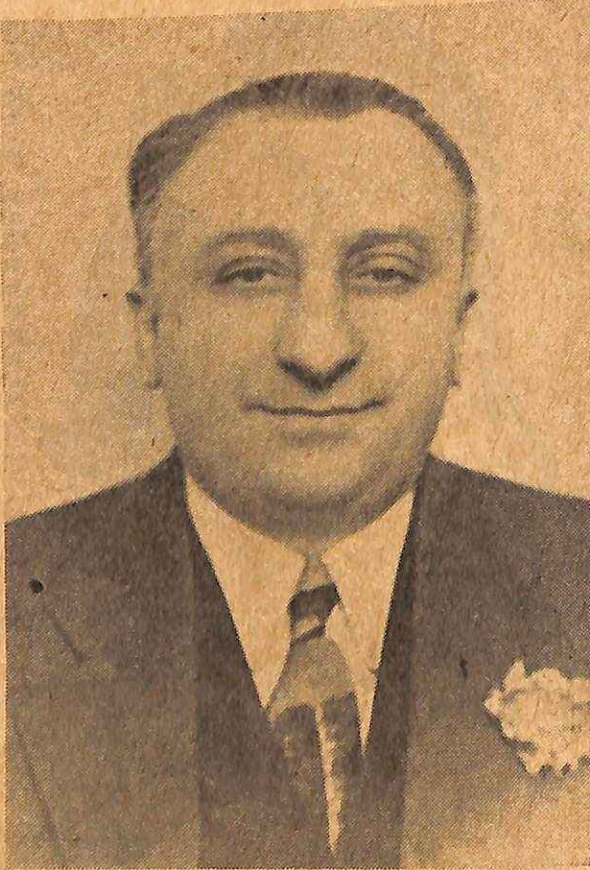
— Λοιπόν;

— Το κόλπο έπιασε παρά κάθε έλπίδα. Ένας Ιταλός εργάτης άπεσάσθη από το πλήθος των άκροατών και προχωρήσας ως τη δικαστική έδρα, ώμολόγησε ότι αυτός είχε ληστέψει, άφου έδεσε και έφίμωσε, τον ως θύμα του πελατού μου φερόμενον.

— Και η γυναίκα που έπαιξε το ρόλο του από μηχανής θεού, κ. Τσαγκάδα;

Τη στιγμή εκείνη στην αίθουσα άναμονής του «'Ακροπόλ» μπήκε μία πολύ σικ και χαριτωμένη κυρία — η σύζυγος του κ. Τσαγκάδα — και μας τον έπηρε, πριν προφθάση ν' άπαντήσει στο τελευταίο μας έρώτημα. Ήταν τάχα αυτή;

— Η σειρά σας τώρα, λέμε στον άπαρηγό της έκδρομής κ. Κώστα Κοτσιλύμπα, καταγόμενον εκ Βροχίτης Ηλείας και διαμένοντα στο Γούστετης Μασσαχουσέτης, όπου είνε ιδιοκτήτης

Ο άπαρηγός της επιτροπής των άφιχθέντων «'Αχέπανς» κ. Κώστας Κοτσιλύμπα.

ξενοδοχείου και μεγάλης λέσχης πολυτελείας.

— Λυπούμαι πολύ που δέν θα μπορέσω να σας ικανοποιήσω, μας λέγει.

— Όστε δέ θα μας πητε κανένα έπεισοδιάκι της ζωής σας;

— Θα σας πω κάποιο έπεισόδιο ενός... ύπαλλήλου μου...

— Έστω... Στην άναβροχιά καλό είνε και το χαλάζι.

— Ο ύπάλληλός μου αυτός, ήταν ένα ώραίο και εργατικότατο Έλληνόπουλο. Μία μέρα όμως μου το άπήγαγε ένας θαθύπλουτος Άμερικανός για να τό κάνει γαμπρό του, λόγω του ότι έμοιαζε με τον... έφηβο των Άντικυθίων και η κόρη του ήταν τρομερά... άρχαιολάτρισ.

— Και πάλι δέν μας ικανοποιήσατε κ. Κοτσιλύμπα... Τι σας συγκίνησε τέλος πάντων στη ζωή σας;

— Η άγάπη των Άμερικανών προς τον άρναίο μας πολιτισμό και η συμπόνοια τους στα έθνικά μας άτυχήματα. Άλήθεια, πρέπει να τό πητε αυτό.

Πρό της έπιμονής αυτής του συνομιλητού μας να μη μας πη τίποτε για τον έαυτό του, τον χαιρετούμε και στρεφόμεθα προς τον κ. Πέρρυ.

Ο κ. Δημήτριος Πέρρυ (Πετρόπουλος) από το χωρίον Πιάνα της Τριπόλεως, δικηγόρος έν Σικάγου και γραμματεϋς της επιτροπής της έκδρομής, μας λέγει:

— Θέλετε ένα επεισόδιο της ζωής μου; Μα πού να θυμηθώ κανείς κανένα, άφου η ζωή δέν είνε παρά άλληλουχία φαιδρών ή θλιδερών έπεισοδίων;

Ο κ. Πετρόπουλος μένει για λίγες στιγμές σκεπτικός, διασπαστικός και τέλος... ψάδων το άριστέρο του μάγουλο, συνεχίζει:

— Τότε, λοιπόν, γράψτε ότι την πιό συγκινητική έντύπωσι στη ζωή μου μου άφησε η κάπως θιαία έπαφή, στο μάγουλό μου, της άνοικτης παλάμης μιας συμφοιτητριάς μου στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου...

— Σας... έχαστούκισε μ' άλλους λόγους, ή... καλή αυτή συμφοιτητριά;

— Έκανε τά μάτια μου να δούν τον... παπά θόδι, όπως συνηθίζετε να λέτε σεις εδώ!

— Και η αίτία;

— Ο έρως, που είνε το πιό φρικτό μαρτύριο, όταν μένη χωρίς άνατόκρισι...

— Και πώς έλαβε χώραν η έλαροτραγωδία αυτή της ζωής σας, κ. Πέρρυ;

— Άπλούστατα, όπως όλα τά... σχετικά δράματα. Η συμφοιτητριά μου, ένα μελαχροινό κορίτσι, σαγηνευτικότατο, φερότανε μαζί μου με την οικειότητα που διακρίνει τις Άμερικανίδες στις σχέσεις τους

με τους ανθρώπους που έκτιμούν. Έγώ, όμως, Ρωμηός, λίγο θερμός και... καυοτερημένος αντίληψων, άπέδωκα την οικειότητα σε... έρωτα και έπεχείρησα μία μέρα να την φιλήσω... Μα τότε δέχτηκα ένα γερό χαστούκι, που μ' έρριξε... στα τάρταρα της άπογνώσεως

Ο κ. Παναγιώτης Μέγας, σύμβουλος της επιτροπής, κατάγεται απ' τον Άχλαδόκαμπο του Άργους και είνε άριστα έγκατεστημένος στο Καλαμάζου του Μίσσιγκαν.

Στην παράκλησιν μας να μας διηγηθή κάτι ενδιαφέρον απ' τη ζωή του, μας λέγει:

— Θα σας έκμυστηρευθώ κάτι, που ως τώρα δέν τό είπα ούτε του παπα.

— Σας διαβεβαιώμε ότι δέν θα τό έμπιστευθώμε παρά μόνο στους άναδανώστας μας.

— Την πιό μεγάλη, λοιπόν, συγκίνησι της ζωής μου, τη δοκίμασα εδώ και άρκετά χρόνια — μη ρωτάτε πόσα — στην Καστιγκάρη, όπου γίνεται η έστρική εξέτασις των μεταναστών. Τότε, όταν ήρθε η σειρά μου, για μία στιγμή η ψυχή μου είχε πάει στον Ταϋγετο και δέ θρήκα τη δύναμι να φωνάξω παρών. Είχα, πού λέτε, λίγο πριν άναχωρήσω, πάθει πονόμματο και ό γιατρός, για λόγους έκμεταλλεύσεως, μούχε πη πώς είχα έλαφρά τραχώματα και θάπρεπε να κάνω λίγη βεραπεία. Έγώ, όμως, πού τά λεπτά μου ήσαν μετρημένα και δέν μπορούσα να περιμένω, έκανα τό σταινιά μου, παρακαλώντας τον Άγιο Φανούριο να στραβώση έν ανάγκη τους γιατρούς ώστε να μη δούν τη... στραβομάρα μου και μπήκα στο πλοίο, με χιλια χρυσά δνεира, που έβλεπα έτοιμα τώρα να διαλυθούν...

— Μα πού έπαλήθεψαν όμως, λέμε κυττάζοντας τη χοντρή χρυσή καδένα του και τά πηργιαντένια του δαχτυλidia.

— Ναί, άλλ' εκείνο που ένδιαφέρει είνε τοϋτο: Την ώρα που με φώναζαν και δέ θρήκα τη δύναμι ν' άπαντήσω, με σκούνησε ένας θαρύκοος συνεπιβάτης, όνόματι Μυίγας, και με ρώτησε αν τον φώναζαν. Ναί, του είπα τότε, έχοντας ύπ' όψιν μου πώς τά μάτια του ήσαν ύγιέστατα και τον έσπρώξα έμπρός, έγώ δέ έπέρασα άργότερα αντί εκείνου.

Και χαμογελώντας ο κ. Μέγας, έίπε:

— Εϋτυχώς τά μάτια μου δέν είχαν τίποτε κι' έτοι δέν έχω την τύχη σήμερα στον έαυτό μου, ότι πήρα στο λαιμό μου κάποιον συμπατριώτη μου.

Ο κ. Πάνος Σάμιος, εκ Κυθήρων, έπιχειρηματίας στο Ένκερεστάουν Μέρλαν, μας λέγει:

— Η πιό ευχάριστη μέρα της ζωής μου ήταν όταν ένα θράου στην Όπερα της Νέας Υόρκης είδα τους Άμερικανούς να χειροκροτούν στο πρόσωπο του θαρυτόνου Γιάννη Φαρδούλη, το Τσιρίγιο, την ιδιαιτέρα μου πατρίδα, για την όποία την άλλη μέρα τόσα κολακευτικά λόγια έγραψε όλος ο Τύπος. Για μας τους ξενητευμένους Έλληνες, το μικρό μας χωριό, στο όποιο νοσταλγικά στρέφεται πάντα η σκέφι μας, παίρνει τη θέσι κάτι άπερώς προσφιλούς για το όποιο μας άρέσει να μιλούμε και να μας μιλούν. Φαντάζεσθε, λοιπόν, πόση συγκίνησις πλημμυρίζει τα στήθη μας, όταν τόση εϋφημη μείλα γίνεται γι' αυτό, χάρις σ' ένα συμπολίτη μεγάλο, διάσημο, ξεχωριστό.

— Α, δέν είμαι δά και τόσο σκληρόκαρδος. Με συγκίνησε πολύ το Ζάππειο, έργο Ήπειρώτη, ή Σιναιά Ακαδημία και τόσα άλλα φιλανθρωπικά και κοινωφελή ιδρύματα, όφειλόμενα σε δωρεές Ήπειρωτών, άντιθέτως προς την άστοργία του Κρότους, που έχει αφήσει την πατρίδα μου χωρίς δρόμους, χωρίς καμιά φροντίδα κι' ένίσχυσι... Καί σκέφθηκα πώς έφεξης θάνε άσυγχώρητος ο Ήπειρώτης που θα δώση χρήματα για όλους και όχι για τη γενιειρά του.

Στο κομψό ξενοδοχείο της όδου Πατησίων «Λονδίνον», έχει καταλύσει ο όμογενής κ. Σταύρος Πλακίος, τον όποιον βρίσκουμε έτοιμο ν' άναχωρήση για την ιδιαιτέρα του πατρίδα Ικαρία. Τον χαιρετούμε, και τον παρακαλούμε να μας πη κάτι απ' τη ζωή του.

— Θα τό κάμω ευχαρίστως, μας άπαντά, άλλ' υπό τον όρον να μη με κάνετε και σεις... Πλακί, όπως μ' έγραψαν οι άλλοι συνάδελφοί σας των καθημερινών εφημερίδων.

Τοϋ τό ύποσχόμεθα, και ο κ. Πλακίος μας λέει:

— Τη μεγαλύτερη συγκίνησι στη ζωή μου τη δοκίμασα πρό πολλών χρόνων στην Αμερική, όταν άνεργος και άπένταρος πλανιόμουν στους δρόμους γυρεύοντας εργασία.

— Τι σας συνέβη τότε;

— Έσκόνταψα σ' ένα μάτοο χιλίων δολλαρίων...

— Και άσφαλώς πριν προφθάσετε να σκύψετε να τά πάρετε, θα σας τά πήρε κάποιος άλλος.

— Μη θιάζεσθε τόσο πολύ. Λοιπόν τά πήρα, τάβαλα στην τσέπη μου και έφυγα να πάω κάπου να φάω... Πριν όμως τό κάνω άρχισε να με τρώη η ιδέα μήπως ήταν κανείς φτωχός, που δέν είχε άλλα, κανείς ύπαλληλος, που θα κινδύνευε να χάση τη θέσι του... Έτσι πήγα και τά παρέδωκα στο κοντινότερο τμήμα, άλλ' αυτό μου όγνηκε σε καλό, γιατί η χειρονομία μου έρετιμήθη και αυτός που είχε χάσει τό ποσόν με πήρε στην εργασία του και με θοήθησε να σταδιοδρομήσω.

— Ένα γκρούπ εκ των άφιχθέντων «'Αχέπανς». Ο δεύτερος εκ δεξιών προς τ' άριστερά είνε ο κ. Μέγας, ο τρίτος ο ύπαρηγός της άποστολής κ. Κοτσιλύμπα με τά δύο άγοράκια του και ο πρώτος εκ άριστερών — με τά γυαλιά — ο κ. Τσαγκάδας, άρχηγός της άποστολής.

στην Ήπειρο.

Γυρίζουμε και θλέπουμε να συζητή με τους προαναφερθέντας γνωστούς μας ένας νεοφερμένος Άχέπας. Τον πλησιάζουμε, συνιστώμεθα και πληροφορούμεθα ότι είνε ο κ. Ευάγγελος Τάγκης, από τά Τσαμαδά της Ήπειρου. Μένει πρό είκοσιπενταετίας στην Αμερική και έρχεται πρώτη φορά έκτοτε, από το Γούστερ Νηούγιερσε, όπου ζή, να έπισκεφθή τη γενέτειρα.

Στην έρώτησί μας, ο κ. Τάγκης δέν θέλει ν' άπαντήσει.

— Τι όφελει, λέγει, το τί με συγκίνησε ή με έφαιδρυνε; Μέσα σε μία σκληρή εργασία 15 ώρων ήμερησίως, εργασία χωρίς ούτε την Κυριακή άνάπαυσι, όπου να φτειάση κανείς κάτι, δέν μένει καιρός για θύμησης.

— Ούτε και όταν άποκτά κανείς ιδιόκτητο αυτοκίνητο, που σκέπτεται να τό φέρη ως εδώ κάτω;

— Είνε κι' αυτό ένα μέσο γργωτέρας κινήσεως στη σκληρή εργασία!... έπιμένει ο συνομιλητής μας.

— Όστε η δική σας καρδιά είνε από γρανίτη; Κρίμα στα καυμένα κορτσια του τόπου σας, που τό συμπαθητικό παρουσιαστικό σας θα κάνει να

πλέξουν τόσα δνεира.

Ο κ. Τάγκης χαμογελά και άπαντά:

— Α, δέν είμαι δά και τόσο σκληρόκαρδος. Με συγκίνησε πολύ το Ζάππειο, έργο Ήπειρώτη, ή Σιναιά Ακαδημία και τόσα άλλα φιλανθρωπικά και κοινωφελή ιδρύματα, όφειλόμενα σε δωρεές Ήπειρωτών, άντιθέτως προς την άστοργία του Κρότους, που έχει αφήσει την πατρίδα μου χωρίς δρόμους, χωρίς καμιά φροντίδα κι' ένίσχυσι... Καί σκέφθηκα πώς έφεξης θάνε άσυγχώρητος ο Ήπειρώτης που θα δώση χρήματα για όλους και όχι για τη γενιειρά του.

Στο κομψό ξενοδοχείο της όδου Πατησίων «Λονδίνον», έχει καταλύσει ο όμογενής κ. Σταύρος Πλακίος, τον όποιον βρίσκουμε έτοιμο ν' άναχωρήση για την ιδιαιτέρα του πατρίδα Ικαρία. Τον χαιρετούμε, και τον παρακαλούμε να μας πη κάτι απ' τη ζωή του.

— Θα τό κάμω ευχαρίστως, μας άπαντά, άλλ' υπό τον όρον να μη με κάνετε και σεις... Πλακί, όπως μ' έγραψαν οι άλλοι συνάδελφοί σας των καθημερινών εφημερίδων.

Τοϋ τό ύποσχόμεθα, και ο κ. Πλακίος μας λέει:

— Τη μεγαλύτερη συγκίνησι στη ζωή μου τη δοκίμασα πρό πολλών χρόνων στην Αμερική, όταν άνεργος και άπένταρος πλανιόμουν στους δρόμους γυρεύοντας εργασία.

— Τι σας συνέβη τότε;

— Έσκόνταψα σ' ένα μάτοο χιλίων δολλαρίων...

— Και άσφαλώς πριν προφθάσετε να σκύψετε να τά πάρετε, θα σας τά πήρε κάποιος άλλος.

— Μη θιάζεσθε τόσο πολύ. Λοιπόν τά πήρα, τάβαλα στην τσέπη μου και έφυγα να πάω κάπου να φάω... Πριν όμως τό κάνω άρχισε να με τρώη η ιδέα μήπως ήταν κανείς φτωχός, που δέν είχε άλλα, κανείς ύπαλληλος, που θα κινδύνευε να χάση τη θέσι του... Έτσι πήγα και τά παρέδωκα στο κοντινότερο τμήμα, άλλ' αυτό μου όγνηκε σε καλό, γιατί η χειρονομία μου έρετιμήθη και αυτός που είχε χάσει τό ποσόν με πήρε στην εργασία του και με θοήθησε να σταδιοδρομήσω.

— Ένα γκρούπ εκ των άφιχθέντων «'Αχέπανς». Ο δεύτερος εκ δεξιών προς τ' άριστερά είνε ο κ. Μέγας, ο τρίτος ο ύπαρηγός της άποστολής κ. Κοτσιλύμπα με τά δύο άγοράκια του και ο πρώτος εκ άριστερών — με τά γυαλιά — ο κ. Τσαγκάδας, άρχηγός της άποστολής.

στην Ήπειρο.

Γυρίζουμε και θλέπουμε να συζητή με τους προαναφερθέντας γνωστούς μας ένας νεοφερμένος Άχέπας. Τον πλησιάζουμε, συνιστώμεθα και πληροφορούμεθα ότι είνε ο κ. Ευάγγελος Τάγκης, από τά Τσαμαδά της Ήπειρου. Μένει πρό είκοσιπενταετίας στην Αμερική και έρχεται πρώτη φορά έκτοτε, από το Γούστερ Νηούγιερσε, όπου ζή, να έπισκεφθή τη γενέτειρα.

Στην έρώτησί μας, ο κ. Τάγκης δέν θέλει ν' άπαντήσει.

— Τι όφελει, λέγει, το τί με συγκίνησε ή με έφαιδρυνε; Μέσα σε μία σκληρή εργασία 15 ώρων ήμερησίως, εργασία χωρίς ούτε την Κυριακή άνάπαυσι, όπου να φτειάση κανείς κάτι, δέν μένει καιρός για θύμησης.

— Ούτε και όταν άποκτά κανείς ιδιόκτητο αυτοκίνητο, που σκέπτεται να τό φέρη ως εδώ κάτω;

— Είνε κι' αυτό ένα μέσο γργωτέρας κινήσεως στη σκληρή εργασία!... έπιμένει ο συνομιλητής μας.

— Όστε η δική σας καρδιά είνε από γρανίτη; Κρίμα στα καυμένα κορτσια του τόπου σας, που τό συμπαθητικό παρουσιαστικό σας θα κάνει να

Ένα γκρούπ εκ των άφιχθέντων «'Αχέπανς». Ο δεύτερος εκ δεξιών προς τ' άριστερά είνε ο κ. Μέγας, ο τρίτος ο ύπαρηγός της άποστολής κ. Κοτσιλύμπα με τά δύο άγοράκια του και ο πρώτος εκ άριστερών — με τά γυαλιά — ο κ. Τσαγκάδας, άρχηγός της άποστολής.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο αριθμός 2.520, έχει το σπάνιο χάρισμα να είνε διαίρετός — άκριβώς και χωρίς κανένα ύπολοιπο — απ' τους αριθμούς 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, και 9!!

Δοκιμάστε να τον διαίρεσετε με έναν όποιοδήποτε απ' τους παραπάνω έννέα αριθμούς, και θα δήτε ότι έχουμε δίκαο.

ΓΑΜΟΙ

Ο κ. Ανδρέας Μαλλικόπουλος ή όνις Βασιλική Τσατσάμπα έτέλεσαν τους γάμους των.

καλέσω.

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Λέγε, κυρά-Αρχόντω, ελεύθερα.

ΑΡΧΟΝΤΩ. — "Αν σου περισσεύουν, να με δανείσης ακόμη καμμιά διακοσαριά δραχμές.

ΜΑΡΙΤΣΑ. (Κουνάει κάπως με δυσφορία το κεφάλι της χωρίς ν' απαντήσει)...

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Βλέπεις, έδωσα και της γυναίκας κάμποσα, χωρίς να λογαριάζω και τί μουφταν στα τρεξίματα και σε μπαξίσια δεξιά και αριστερά όπου να την ξετρυπώσω... Κι' όλα αυτά για χάρι σου, είχα εγώ καμμιά ανάγκη για μένα; Ξέρω πώς ο γυιός μου είχε καλά και μου γράφει ταχυτικά... μά για σένα!... Και τί έχω εγώ ή κακομοίρα; Ξέρεις πώς δεν μπορώ να τα φέρω βόλτα... Ο γυιός μου δέ μου στέρνει... αυτά που παρνει, το φτάνουν δεν το φτάνουν για τον εαυτό του... Έσένα τώρα θα ντραπώ, που είσαι ο δικός μου άνθρωπος, να σου πω πώς είμαι πολύ στενοχωρημένη; Και αν ήθελες να μου κάνης τη χάρι...

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Θα προσπαθήσω να στά οικονομήσω και αύριο που θάρης τα λέμε πάλι... Βλέπεις κι' εγώ είμαι τώρα στενοχωρημένη... πήγα προχθές κάτι κεντήματα σε μία κυρία που παντρεύει την κόρη της και ακόμη να με πληρώσει...

ΑΡΧΟΝΤΩ. — "Αν μπορείς δηλαδή, δεν έννοω να δυσκολευτής... δέ χάθηκε ο κόσμος. Αφήνω τη ντροπή και τα ζητάω από άλλου... Δεν πειράζει, εγώ δέ θα σε παρεξηγήσω, ξέρω την καρδιά σου... γι' αυτό πάντα έδειξα ένδιαφέρον για σένα και για τον Αντρέα σου... Τό σπίτι μου ήταν στη διάθεσί σας, να νάρχεται να σ' ανταμώνη τις νύχτες... γι' αυτό και δεν άκουσα και λίγα από τη γειτονιά... Βγήκε άδικα το όνομά μου. Μά ως λένε ό,τι θέλουν, εγώ για σένα, όχι μόνο αυτό, μά και στη φωτιά μπορούσα να πέσω.

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Μά σου είπα, θα στά οικονομήσω, τί άλλο θέλεις;

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Μά δέ σου μιλάω τώρα για λεφτά... "Α, μπά, μπά, πιά! Ποιός στημάει παράδες; "Α, δεν είμαι εγώ από κείνες... "Αν ήμουν τέτοια θα είχα και καζαντήσες... Ξέρω εγώ μυστικά σε όλο τον τόπο, που αν άνοιγα το στόμα μου, μπορούσα να καταστρέψω κόσμο... και πολλοί θα είχαν συμφέρον να με μπουκώσουν για να μη τους ρεζιλίσω... Μά στόμα έχω και μιλάει δεν έχω... "Ο,τι ξέρω, εγώ το ξέρω, και κανείς άλλος δέ θα μου πάρη λόγο...

ΣΚΗΝΗ II

(Υστερα από μερικάς ημέρες, ξανάρχεται ή νύκτα. Αρχόντω στο σπíti της Μαρίτσας).

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Φαίνεται πώς ο Κωνσταντής δέ θ' άργήσει να μάς έρθη...

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Και ποιά τζάμια;

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Από τη γυναίκα που είχαμε πάει μαζί τις προάλλες. Χαλάλι τα χρήματα που έδωκες. Πρέ-

πει όμως να κάνη και κάτι άλλα μαγικά, για να μην πάη ή δουλειά χαμένη, τώρα που μπήκαμε σε καλό δρόμο...

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Γι' αυτό βέβαια θέλει και άλλα χρήματα.

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Όχι και πολλά, τι ποτένια πράματα...

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Καλή γελάδα θρήκατε ν' άρμέγετε...

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Τί θέλεις να πής, κοπέλλα μου, γιατί δέ σε νοιώθω.

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Θέλω να πω πώς θα ρέθηκα πιά. Όπως φαίνεται ο Κωνσταντής δεν τόχει σκοπό νάρη και όλες αυτές ή τέχνες είναι για να μου ξεκολλάτε χρήματα.

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Αντί να μ' εύχαριστήσης που πολεμάω για σένα!... Λές πώς θα καζαντήσουμε με τα χρήματά

— Σε καλό σου, τί έπαθες; είπε ή Αρχόντω φεύγοντας.

σου; Μά το Θεό, δεν τόλπιζα να θρώ τέτοια άχαριστία.

ΜΑΡΙΤΣΑ. Πάει πιά ο καιρός, κυρά-Αρχόντω μου, που με μαδούσες με τις μηχανές σου.

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Πρόσεχε, Μαρίτσα, το νού σου, γιατί δεν έχω εγώ την ανάγκη σου, εσύ έχεις τη δική μου!

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Με φοβερίζεις πάλι; "Ε, έπιτέλους, σου είπα, θαρέθηκα πιά. Και δεν κάνεις ό,τι θέλεις! Τρέχα σ' όλο τον κόσμο να διαλαλήσης πώς μέσα στο σπíti σου ανταμώνομουν μαζί του τις νύχτες κι' έγιναν έρωμένη του!... Θέλω να το μάθουν όλοι να ξενοιάσω πιά... Γράψε και στον ίδιο, αν θέλεις, πώς όσο λείπει τα φτιάνω με άλλους, πώς είμαι μία πομπεμένη, μία ξεστρώτη, για να μην έρθη ποτές!... Λίγο με νοιάζει και αν

δεν έρθη... σου είπα, θαρέθηκα πιά!

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Και είναι ανάγκη να το τά γράψω εγώ; Και δεν τά μαθαίνει από τους πατριώτες που φεύγουν από δω, τί το φτιάνεις με τον ένα και με τον άλλο...

ΜΑΡΙΤΣΑ. — "Όποτε, σάν να λέμε, τό είχες μυριστή και σύ, πώς δεν είχες σκοπό ποτές να γυρίση, και όλα αυτά τά ψέματα και τά καμώματα, ήσαν για να μου ξεκολλάς παράδες!

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Σε λυπόμουν, κακομοίρα μου, γι' αυτό σε παρηγορούσα και σου έδινα έλπίδες.

ΜΑΡΙΤΣΑ. — "Α, για να με παρηγοράς, λοιπόν, μ' αποκαμίζες με την κοιμισμένη σου και μου εφάγες ένα σωρό λεφτά; Τό λές κι' ολας, και δέ ντρέπεσαι; "Εξω, εξω γρηγορά από τό σπíti μου! (Την σπρωχνει προς τα έξω).

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Ποιά θγάζεις, μωρή, από τό σπíti σου; Δεν κυττάς τις πομπές σου, αδιάντροπη; Με τά σωστά σου τόβαλες στο νού σου, πώς θα σ' έπαιρνε έσένα την έλευνη ο Κωνσταντής; Καιρός είναι τώρα που μου τό είχε γράψει να στο φέρω με τρόπο και να σου πω πώς παντρολογιέται με κάποια άλλη εκεί κάτω... Μά έλα που έχω καλή ψυχή και δεν ήθελα να σε κακοκαρδίσω, γι' αυτό στο έκρυβα.

ΜΑΡΙΤΣΑ (με άπελπισία). — "Έχεις γράμμα του, είπες;

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Και βέβαια...δεν τό πιστεύεις; Σε σένα θα κρεμιότανε;

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Ψέματα, ψέματα λές, δεν έχεις τίποτα!... ΑΡΧΟΝΤΩ. — Τί μου δίνεις να στο δώσω;

ΜΑΡΙΤΣΑ. — Τό έχεις άπάνω σου;

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Ναί, γιατί καθώς δεν ξέρω γράμματα, φοβάμαι μην παραπέσω...

ΜΑΡΙΤΣΑ (άνογει τη τσάντα της). — Νά τώρα πληρώθηκα για κάτι κεντήματα που πήγα σ' ένα σπíti... Νά, πάρε ό,τι έχω και δεν έχω... (Της πετάει με θυμό τά χρήματά).

ΑΡΧΟΝΤΩ (μαζεύοντας τά χρήματά). — Δεν είναι να σε παρεξηγήσει κανείς... Έγώ πάντα τό λεγα, πώς είσαι λίγο φουριόζα, μά έχεις καλή καρδιά!... Αυτός είναι παληάνθρωπος... να σε ξεγελάς και έπειτα να σε παρατήρη, έσένα που δεν υπάρχει άλλη καλύτερη κοπέλλα σ' όλον τον τόπο, έσένα που...

ΜΑΡΙΤΣΑ (τη διακόπτει άπτότομα). — "Άσε τά παινέματα και δός μου τό γράμμα.

ΑΡΧΟΝΤΩ. — Άμέσως... έδω τόχω στον κόρφο μου... (Τό θγάζει και της τό δίνει).

ΜΑΡΙΤΣΑ (τό παρνει και διαβάζει)... "Α, τον έλεεινó, τό χαμένο!... ΑΡΧΟΝΤΩ. — Μη μου σεκλητίζεσαι και αυτός θα μετανοιώσει... Ποιά νύξη κορίτσι άλλο σάν και σένα...

ΜΑΡΙΤΣΑ. — "Άσε σου λέω τά παινέματα και άδειασέ μου τη γωνιά!... "Εξω σου, λέω, ξέω!... (Την σπρώχνει προς την πόρτα).

ΑΡΧΟΝΤΩ (φεύγοντας). — Σε καλό σου, τί έπαθες;

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΜΑΔΑ

Η άπαγωγή της ώραιάς και πολυφέρνου Γκράτσιας.

Στό χοροδιδασκαλείο. Ο χορός του Ήσαϊα και ή...

κουκαράντζα. Με τό ζόρι παντρεία. Μιά νεόνυμφος στό ποτάμι.

Ένα θαύμα: Έγλύκανε... ή θάλασσα!... Παλούκιδων κατορθώματα.

Ζωοκτόνοι διά λόγους πείσματος και έκδικήσεως. Ένας μεγαλοφύεστατος μηχανουργός.

Λοιπόν χωρίς άλλο ή Θεσσαλονίκη μας, είναι ή πόλις που ή άπαγωγής δίνουν και παρουν.

Προχθές άλλη πάλιν άπαγωγή: Ο Χ. Παπαζαχαρίου, άπήγαγε την Ιδέτιδα Γκράτσιαν Σερούμ, μία χαριτωμένη Έθραιοπούλα, που, καθώς μαθαίνουμε, έκτός από την λαχταριστή όμορφιά της, είχε και λαχταριστή... προίκα!

Δυστυχώς τό νεαρό ζευγαράκι δεν μπόρεσε να χαρή την ευτυχία του.

Η «κακή πεθερά», ή μητέρα της Γκράτσιας, είδοποίησε άμέσως την άστυνομία, ή οποία έπιασε τό ζεύγος μέσα σ' ένα... χοροδιδασκαλείο!

Τό νόστιμο είναι, πώς όταν τους ρώτησαν, γιατί δεν τρέχανε να κάνουν άμέσως τό γάμο τους, οι δυο νεαροί έρωτοχτυπημένοι άπάντησαν με μία φωνή:

— Δεν προφτάσαμε γιατί είχαμε μάθημα... χορού!...

— Μά κι' ο γάμος χορός... τοΰ Ήσαϊα είναι.

— Ναί, αλλά μεϊς προτιμήσαμε την κουκαράντζα!...

Τί περίεργα και... άκατανόητα όντα, τέλος πάντων αυτές ή γυναίκες! Δεν τις βρίσκει κανείς ούτε στο σαικι... ούτε στο σακκούλι. Άλλες αυτοκτονούν, διότι δεν θρσκουν να παντρευθούν, κι' άλλες, διότι τις... επάντρεψαν με τό ζόρι... Ίδου ή σχετική είδησις, που αντίγραφομεν από τό «Φως» της Θεσσαλονίκης:

«Κατά τηλεγράφημα έκ Νιγρίτης, ηΰτοκτόνησεν εκεί, ριφθείσα εϊς τον ποταμόν Κουπασινόν, ή Γεωργία σύζυγος Σακαδάκη. Η Γεωργία, προέβη εϊς τό διάβημά της, διότι οι γονείς της την ένύμφευσαν διαίως».

Άλλά, τό εύλογημένον θήλυ, αντί να επιδιώξη θίαιον θάνατον, ως αντίρροπον της... θίαιας ύπανδρεύσεώς της, γιατί να μη συνεχίση τον θίον της, εγκαταλείπουσα τον άνεπιθύμητον σύζυγον;

Είπαμε όμως: Με τις γυναίκες δεν βρίσκει κανείς άκρη.

Νά και μία είδησις, που μόνον ως πρωταπριλιάτικη τερατολογία θα είχε την θέσιν της, και που έν τούτοις έδημοσιεύθη στην έφημερίδα «Ίδρ» τοΰ «Ηρακλείου. Την αντίγραφουμεν επί λέξει, αφήνοντας τά σχόλια εϊς τους... ύδρολόγους και μετεωρολόγους, μόνους αρμοδίους να κρίνουν δια την άπτότομον άλλαγήν... της πικροκυματούσας:

«Ο λιμενάρχης Άλεξανδρουπόλεως, διά τηλεγραφήματός του προς την δι-

εύθυνσιν έμπορικης ναυτιλίας, αναφέρει ότι τά θαλάσσια ύδατα της περιφέρειας Άλεξανδρουπόλεως, από της μεσημέριας της χθές, παρουσιάζουν γλυκεϊαν γεύσιν. Άξιωματικός, άνοιχθείς δια λέμβου εϊς απόστασιν δύο μιλίων έκ της παραλίας, διεπίστωσεν ότι τά ύδατα και εκεί παρουσιάζουν γλυκεϊαν γεύσιν εϊς βάθος 1.70 μ. Παρέχεται ή εξήγησις, ότι τό φαινόμενον θα όφείλεται εϊς τον ποταμόν Έθρον, τοΰ όποίου μεγάλα ποσότητες γλυκεϊαν ύδάτων χύνονται καθημερινώς εϊς την θάλασσαν λόγω των θροχών».

Εύχόμεθα ή εξήγησις να είναι όρθή και τό φαινόμενον παροδικόν. Γιατί έάν τό... παράδειγμα της θαλάσσης Άλεξανδρουπόλεως... τό μιμηθούν και τά άλλα έλληνικά περάλια... θα λυσάξωμε γι' αλάτι. Έκτός αν μάς σώσουν

Κακόμοιρα ζωντανά! Έάν μπορούσαν να μιλήσουν, θα συνέλαμβαιον τους συλλαβόντας τους φονείς των έκ τοΰ γαικά και θα ρωτούσαν: «Τί ήθελαν τά μάνλιχερ στά χέρια των... γενναϊοτάτων Παλούκιδων και πώς δεν τους τά κατασχέσατε πριν κάμουν χρήςιν αυτών;»

Οί... διαρρηγνύοντες τά ίμάτιά των ότι αϊ έπαρχίαι μαςδεν άπολαύουν των άγαθών της πρωτεύουσας, φαίνεται ότι δεν παρακολουθούν τον αναγράφοντα την σχετικήν κίνησιν έπαρχιακόν τύπον. Άλλοιώς θα έβλεπον ότι ή πρόσδος έπεκτείνεται και εκεί καθ' όλα, άφου και οί... διαρρηκται ακόμη τάς τιμών με την παρουσίαν των. Τό μόνο κακό είναι ότι εκεί τους συλλαμβάνουν ένίστε. Ίδου, επί λέξει, αϊ σχετικαί εί-

δήσεις: (Έφημερίς «Νέα Έποχή» Άγρινίου 5 — 4 — 36)

«Την παρελθούσαν Τρίτην, ο Νικόλαος Κουρουντζίδης, μηχανουργός, διέρρηξε την ένταύθα οικίαν τοΰ νομάρχου Άρτης κ. Κ. Σερπάνου και άφήρεσεν έξ αυτής διάφορα άντικείμενα, συνολικής αξίας όρχ. 7.000, άτινα έπώλησεν εϊς διαφόρους συμπολίτας. Ο διαρρηκτής και οί κλεπτοπόδοι συνελήφθησαν και άπεστάλησαν μετά της σηματοθέσεως δικογραφίας εϊς την Εισαγγελία».

Έως τώρα ήταν γνωστόν ότι οί προκαλούντες την αυτοκτονίαν των αναγράφων λόγοι ήσαν ή έρωτική άπογοτευσίς, ή παντρεία με τό ζόρι, ή νευρασθένεια και οί

λόγοι υγείας. Αυτοκτονία όμως χάριν...γούστου δεν είχε άκουσθή. Νά όμως που συνέβη και αυτό. Διαβάστε και κρίνατε:

«Τό μεσονύκτιον χθές άπεπειράθη να αυτοκατήρη έντός τοΰ ξενοδοχείου «Σέρρα» ο έξ Έδέσης Εύάγγελος Χατζηπέτσιος, 16 έτών, λαθών Ισχυράν δόσιν κινίνης. Ο παθών μεταφερθείς εϊς τό Δημοτικόν Νοσοκομείον εύρίσκεται έκτός κινδύνου.

Ο αυτόχειρ πρό τοΰ διαδήματός του έγραψεν έπιστολήν προς την διεύθυνσιν τοΰ ξενοδοχείου, εϊς την όποιαν ανέφερεν ότι εγκαταλείπει την ζωήν «χάριν γούστου». Ανακρίσεων έπελήφθη τό δον άστυνομικόν τμήμα.

οί... επιθεωρησεογράφοι.

Έκεϊνος που θα Ισχυρισθ ή οι... ήρωες εξέλιπαν από τον τόπο μας, δεν έχει παρά να διαβάση την κατωτέρω είδησι, που άποσπώμεν από την «Νέα Έποχή» Άγρινίου της 5ης δδεύοντος. Θα πεισθούν ότι όχι μόνον δεν έλειψαν τά... παληκάκια της φακής από την Έλλάδα, αλλά και έπληθύνησαν... έπικινδύνως. Ίδου ή απόδειξις:

«Εϊς θέσιν «Βαδίσματα» της κοινότητος Βουστρίου — Βονίτης, οί έκ Δερσοθάς Γεώρ. Κ. Παλούκης, Χρ. Β. Παλούκης και Άθ. Παλούκης — όποϊον κομβολόγιον... παλουκιών άξίων... παλουκώματος—έφόνευσαν δι' όπλων μάνλιχερ ένα ήμίονον τοΰ Άθαν. Κατσιγιάνη και ένα ίππον τοΰ Ιωάννου Λούτζη, κατοίκων Βουστρίου, δια λόγους έκδικήσεως! Οί δρόσται συνελήφθησαν».

Ανέκδοτα διασήμων συγγραφέων

Μία μνημειώδης φάρσα δύο Γάλλων άκαδημαϊκών

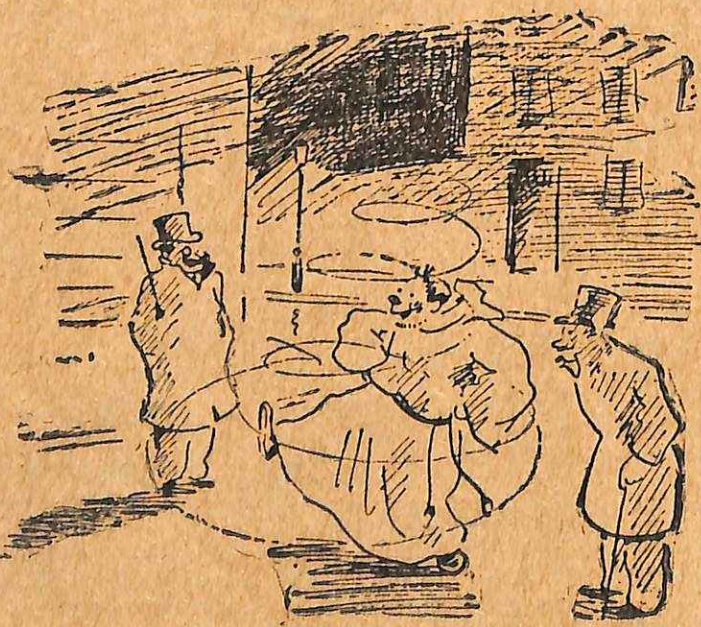
(Πώς ένας πλανόδιος άνθοπώλης μετεβλήθη, χωρίς να το καταλάβει, σε καπουκίνιο!)

Μιά μέρα — πέρασαν πολλά χρόνια από τότε — δύο νεαροί και πνευματώδεις συγγραφείς, οι οποίοι θα γινόντουσαν αργότερα και οι δύο άκαδημαϊκοί, ο Ρομπέρ ντε Φλέρ και ο Άλφρε Καπύς, είχαν περάσει μαζί την θραυδιά τους στην Μονμάρτη. Κατά τις τρεις το πρωί, μεθυσμένοι κ' οι δύο, όχι όμως και μέχρι του σημείου να μη ξέρουν τί τους γίνεται, αποφάσισαν να παρατείνουν το γλέντι, ως ότου να γίνουσε «τύφλα στο μεθύσι». Ήθελαν, όμως, να προσθέσουν κι' έναν τρίτο στην παρέα τους, χάριν ποικιλίας.

Εκεί που περιεφέροντο λοιπόν στους δρόμους της Μονμάρτης, αναζητώντας ένα σύντροφο, συναντήθηκαν μ' ένα πλανόδιο άνθοπώλη, ο οποίος έδειχνε με τό άσταθές βάδιμά του ότι δεν ήταν μέλος της εταιρείας κατά του αλκοολισμού. Ο άνθοπώλης αυτός είχε πυκνά κατάμαυρα μαλλιά που σκέπαζαν ολόκληρο σχεδόν το μέτωπό του, φρύδια σαν θάμνους, χοντρά μουστάκια και μία γενειάδα που τον έκανε να μοιάζει καταπληκτικά με Άσσυριο βασιλέα... Οι δύο νεαροί συγγραφείς κατάλαβαν, με το πρώτο βλέμμα που έβρισαν στο δασύτριχο αυτό ύποκειμενο, ότι θρήκανε επιτέλους τον ιδεώδη σύντροφο... Και του πρότειναν να τους ακολουθήσει, υποσχόμενοι σ' αυτόν ένα γλέντι που θα του έμενε αλησμόνητο.

Ο πλανόδιος άνθοπώλης δεν περίμενε να του έπαιναλάν τον πρότασι. Άφισε το καλάθι του με τα λουλούδια σ' ένα γνωστό του κίσκι, έκεί κοντά, και ακολούθησε πειθήνια τους δυο κομψοτεμένους κυρίους. Έτυχε να έχη τις μέρες εκείνες κάτι θάσσανα, όπως έλοι οι άνθρωποι του κόσμου, κι' αίσθανότανε την ανάγκη να τα πνίξει στο βάθος του ποτηριού.

Και οι τρεις «φίλοι» άρχισαν να περιφέρονται μαζί από το ένα μέρος της Μονμάρτης στο άλλο. Τα λικέρ, ή σαμπάνιες, τα κοκταίλ και, γενικά, τα πολύχρωμα και πολυώνυμα οίονοπνευματώδη ποτά που κατανάλωσαν, τους έκαναν και τους τρεις, μετά παρέλευσι δύο περίπου ωρών, να μη βλέπουν την μύτη των. Με την διαφορά ότι ενώ ο Ρομπέρ ντε Φλέρ και ο Άλφρε Καπύς, διατηρούσαν ακόμη μερικά υπολείμματα λογικής, ο σύντροφός των όμως έπλανάτο υπεράνω των έγκοσμιών...

Ο Άλφρε Καπύς, ο Ρομπέρ ντε Φλέρ και ο μεθυσμένος άνθοπώλης, ο οποίος μετεβλήθη, ως εκ θαύματος, σε καπουκίνιο!

Σάμπρ, που δεν διέφερε και πολύ από το ράσο καπουκίνιου, τον πότισαν μερικά ακόμη ούισκυ — και, κατά τα χαράματα, ξεκίνησαν και πάλι για την οδό Βωζιράρ.

Οι λιγοστοί ξενύχτες και οι άραιοι εργατικοί που πήγαιναν στη δουλειά τους, κύτταζαν κατάπληκτοι τους δυο αυτούς κομψοτεμένους κυρίους που συνάδευαν έναν ιερωμένο σκνίπα στο μεθύσι. Εκείνο, μάλιστα, που τους έκανε μεγαλύτερη εντύπωση, ήταν το γεγονός ότι ο καπουκίνιος αυτός έλεγε με δυνατή φωνή τραγούδια που θα μπορούσαν να προκαλέσουν έρυθμα αιδούς στα μάγουλα και άραπη ακόμη!

Εννοείται, ότι ο άνθοπώλης — καπουκίνος εξακολουθούσε να μην έχει συνείδησι του τί γινότανε γύρω του. Ζούσε εκτός τόπου και χρόνου και είχε λησμονήσει τελείως την πραγματική του προσωπικότητα.

Όταν πάρη κανείς τον κατήφορο, πρέπει να έχει μεγάλη δύναμη θελήσεως για να μπορεί να σταματήσει εγκαίρως, πριν κατακυλήσει στα βάθη του γκρεμού. Όπωςδήποτε, δεν πρέπει να έχουμε την άξιοσι από μεθυσμένους να λογικευθούν. Κι' έτσι, ο Καπύς και ο ντε Φλέρ άπεφάσισαν να συνεχίσουν την φάρσα ως τα έσχατα δριά της. Και, χωρίς να καλοσκεφθούν τις συνέπειες της πράξεώς τους, ώδήγησαν τον άνθοπώλη στην οδό των Σεβρών, όπου υπήρχε μία μονή καπουκίνων. Εκεί, χωρίς να διστάσουν, χτύπησαν την πόρτα της.

Με συγχωρείτε, πάτερ μου, για την ενόχλησι — είπε ο Ρομπέρ στον καλόγηρο που του άνοιξε την πόρτα. Πρό όλίγιο, συναντήσαμε στο δρόμο τον άγιο αυτόν άνθρωπο, ο οποίος έκανε, καθώς φαίνεται, ένα μακρυνό περίπατο... στάς άμπέλους του Κυρίου... Ήταν ξαπλωμένος στο πεζοδρόμιο, και δεν μπορούσε από το μεθύσι του να μάς δώση την διεύθυνσί του...

Είμαι άνθοπώλης! φώναξε ξαφνικά ο μεθυσμένος, άποκτώντας για μία στιγμή συνείδησι του έαυτού του.

Βλέπετε, πάτερ μου, βλέπετε; Δεν ξέρει τί λέει! παρετήρησε σοβαρώτατα ο Καπύς.

Ναι, καταλαβαίνω, καλοί μου κύριοι! συμφώνησε κι' ο καλόγηρος. Θεέ μου! Τί κατάπτωσις είναι αυτή!... Ίδου τα θλιβερά άποτελέσματα της μέθης!... Όπωςδήποτε, σάς ευχαριστώ έπει-

— Να, καταλαβαίνω, καλοί μου κύριοι! συμφώνησε κι' ο καλόγηρος. Θεέ μου! Τί κατάπτωσις είναι αυτή!... Ίδου τα θλιβερά άποτελέσματα της μέθης!... Όπωςδήποτε, σάς ευχαριστώ έπει-

— Να, καταλαβαίνω, καλοί μου κύριοι! συμφώνησε κι' ο καλόγηρος. Θεέ μου! Τί κατάπτωσις είναι αυτή!... Ίδου τα θλιβερά άποτελέσματα της μέθης!... Όπωςδήποτε, σάς ευχαριστώ έπει-

— Να, καταλαβαίνω, καλοί μου κύριοι! συμφώνησε κι' ο καλόγηρος. Θεέ μου! Τί κατάπτωσις είναι αυτή!... Ίδου τα θλιβερά άποτελέσματα της μέθης!... Όπωςδήποτε, σάς ευχαριστώ έπει-

— Να, καταλαβαίνω, καλοί μου κύριοι! συμφώνησε κι' ο καλόγηρος. Θεέ μου! Τί κατάπτωσις είναι αυτή!... Ίδου τα θλιβερά άποτελέσματα της μέθης!... Όπωςδήποτε, σάς ευχαριστώ έπει-

Ο στίχος

Ελληνίδες ποιήτριες

(Από την τελευταίως έκδοθείσαν Άνθολογίαν του κ. Δημ. Λαμπίκη.)

ΣΤΟΥΣ ΑΦΡΟΥΣ

Πίσω απ' τα όρη ανάτειλε
του φεγγαριού ή γαλήνη
και μέσ στο κύμα παζοντας
χρυσά ποτάμια χύνει.

Κι' έμεις με την αγάπη μας
στο ούρανο φως αγνάντια,
τ' άσπρα κουτιά σαλεύοντας
στου πέλαου τα διαμάντια,

σπέρνουμε πόθους φωτεινούς
και κυνηγούμε, ώμένα,
πάνω σε κάτασπρους άφρους
δνειράτα χαμένα.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΠΟΘΟΙ

Εξήλεψα της άστραπής τη λάμψι την τρανή,
σαν αλκακόνει το βαθύ σκοτάδι τ' ουρανού,
γιατί της νύχτας σκίζοντας το πένθιμο πανί,
μοιάζει μ' άκτίνα θύμης στα τάρταρα του νοού.

Επόθησα του κεραυνού τον άγριο χαλασμό,
όταν σε κάστρα σκοτεινά σά φάντασμα θογγάη
κι' από θανάτου λήθαργο, μέσ στο θαρύ σεισμό
σαν θασιλόπουλα νεκρά, τα δνειράτα ξυπνάει.

Μά και μιάς λίμνης θέλησα τ' ασάλευτα νερά,
κρεβάτι μιάς ατέλειωτης γαλήνης να μου γίνουν,
κύκνος έγώ, ναουρίσμά μου για στερνή φορά
να ψάλω, ενώ του δειλινού ή θωριές θα τρεμοσβύνουν

ΑΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΜΝΟΤΗΣ

Την όμορφιά του κλείνω μέσα μου
και νεις δε θέλω να τη νοιώσι.
Δέ θα μπορούσε να τη σίμωνε
χωρίς μ' αυτό να την πληγώσι.

Έχω ένα κρίνο, κρίνο ολόανιχτο
χωρίς καμιά σκιά στην όψη.
Καμιά ήδονή δεν έπεθύμησε
να το φιλήσι, να το κόψι.

Έχω ένα ρόδο που ζυγιάζεται
πάνω στην ίδια του τη φλόγα
κι' είνε σά νάγινε ολοκαύτωμα
και να σιωπούσε και να ευλόγα.

Μιά μαργαρίτα ποδνε άμφίβολη
μ' όλο το ναί που λέει ή καρδιά της.
Μόνον άφήνει να λικνίζεται
παθητικά ή όμορφιά της.

Κι' άλλα λουλούδια ποδνε σύμβολα
κι' άλλα μονάχα που μεθοδνε
μά τότε είνε όλα λεπτοκάμωτα
φανταστικά μόνον ανθοδνε.

Την όμορφιά που κλείνω μέσα μου
και νεις ποτέ δεν θα τη νοιώσι.
Κι' αν την πληγώση θάνε άνιδεος
κι' ούτε γι' αυτό θα μετανοιώσι

ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ

δη δέν αφήσατε τον άδελφό καπουκίνιο στους δρόμους, έκτεθειμένο στους χλευασμούς των διαβατών... Και τώρα, σάς παρακαλώ να με βοηθήσετε να τον μεταφέρουμε σ' ένα κελλί... Πρέπει να τον αφήσουμε να κοιμηθι ώπου να συνέλθι...

— Πολύ ευχαρίστωσ! άποκρίθηκαν οι δύο φίλοι συγγραφείς.

Και μετέφεραν το θύμα των σ' ένα στενό κελλί, και το έδωσαν να πλαγιάσι σ' ένα σκληρό κρεβάτι, έμπρός σ' έναν έσταυρωμένο, ένα καθρέφτη κι' ένα λαγήνι νερό. Ακολούθως, έπέστρεψαν στα σπίτια τους, τελείως ίκανοποιημένοι από τον έαυτό τους...

Οι άναγνώσται μας φαντάζονται πόσο τραγική υπήρξε ή άφύπνισις του άνθοπώλου. Σηκώθηκε με το κεφάλι θαρύ, με την γλώσσα σαν παπούτσι, με μυαλό θολωμένο ακόμη... Το πρώτο πράγμα που άντελήφθη ήταν πώς δεν θρσκότανε στο δωμάτιό του... Έκαμε να ξύση το κεφάλι του — και το χέρι του χάιδεψε ένα γυαλιστερό κρανίο!... Έκαμε να πιási τα γένεια του και το χέρι του συνάντησε ένα μάγουλο έπιμελώς ξυρισμένο!...

Τί συνέβαινε, λοιπόν;
Πετάχτηκε τρομαγμένος από το κρεβάτι του, κυττάχτηκε καλά στον καθρέφτη και μία τρομερή ύπνοια πέρσσε από το νοού του:

— Ή έγώ δεν είμαι έγώ, ή πέθανα!...

Κατά παράδοξο σύμπτωσι, την στιγμή άκριβώς εκείνη άκούστηκαν θρησκευτικοί ύμνοι. Ο άνθοπώλης άρχισε να πιστεύη σοβαρά πώς είχε πεθάνει, πώς είχε πάει στον παράδεισο και πώς άκουγε τους άγγέλους να τραγουδούν... Έρριξε και μία ματιά στην περιβολή του και βεβαιώθηκε όριστικά πειά ότι δεν ζούσε στον πραγματικό κόσμο...

Ή μιά σκέψι έφερνε την άλλη... Ο ταλαίπωρος άνθρωπος, άρχισε να διερωτάται αν πράγματι υπήρξε άνθοπώλης... Πότε πουλούσε λουλούδια; Χθες ή πρό έκατον έτών; Και πουλούσε πράγματι λουλούδια ή μήπως είχε όνειρευθι ότι πουλούσε λουλούδια σε μία πλατεία της Μονμάρτης;

— Το κεφάλι μου, το κεφάλι μου!... φώναξε άπελπισμένος. Θά μου φύγη το κεφάλι μου!...

Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ένας παράδοξος άνθρωπος, ντυμένος σαν κι' αυτόν.

— Τί γίνεσαι, άδελφέ μου; ρώτησε ο καπουκίνος. Κοιμήθηκες καλά;...

— Τα λουλούδια μου, τα γένεια μου!... τραυλίζει ο άνθοπώλης.

— Βλέπω, άδελφέ μου, ότι δεν συνήλθες ακόμη τελείως! παρετήρησε ο καπουκίνος. Κοιμήσου λίγο ακόμα... Ο ύπνος θα σου κάνει καλό...

Ύστερ' από ένα μήνα, ξαναβλέπουμε τον άνθοπώλη στην συνησμένη του θέσι, έμπρός σ' ένα καλάθι λουλούδια. Τα γένεια, τα μουστάκια και τα μαλλιά του άρχίζουν να φυτρώνουν και πάλιν...

Ο Άλφρε Καπύς και ο Ρομπέρ ντε Φλέρ, όταν συνήλθαν και αυτοί από το μεθύσι τους, θυμήθηκαν την νυχτερινή περιπέτεια και φρόντισαν να άποκαταστήσουν την αλήθεια με μιά άνώνυμο έπιστολή, άποζημιώνοντας τον άνθοπώλη με χίλια φράγκα, για τα μαρτύρια που δοκίμασε ώσότου καταλάβη τί του είχαν κάνει δυο κομψοτεμένοι κύριοι...

Ένα θράδυ, οι δύο συγγραφείς περνώντας από την πλατεία, είδαν τον άνθοπώλη να μπαίνει σ' ένα καφεείο. Τον ακολούθησαν και τον είδαν να κάθεται σ' ένα τραπέζι και να παραγγέλλη κάτι. Ο Καπύς και ο ντε Φλέρ ήσαν περιεργοί να μάθουν τί έπινε το θύμα τους, ύστερ' από την συμφορά που είχε πάθει. Μπήκανε και αυτοί στο καφεείο και είδαν τον άνθοπώλη ν' άδειάζη ένα ποτήρι λεμονάδα!...

Αισθηματικά διηγήματα

Παρισινά είδύλλια

Εκείνον τόν Ήλεγαν 'Αλμπέρ Λοριόλ. Εκείνην Λιζέττα Βερντιέ. Κ' οι δύο τους καθόντουσαν στην ίδια πολυκατοικία, άπάνω, στην παλιά Μονμ'ντιγιέ. 'Ο 'Αλμπέρ στο τέταρτο πάτωμα. 'Η Λιζέττα στο πέμπτο. Λινοτύπης σέ μία μεγάλη έφημερίδα, έκεινος δούλευε τις περισσότερες φορές τη νύχτα κι' άναπαύονταν τη μέρα. 'Η Λιζέττα πάλι ήταν πωλήτρια σ' ένα μεγάλο έμπορικό κι' έφευγε τó πρωί για νά γυρίση μόνο τó θράδυ. 'Ετσι, δέν είχαν συναντηθή ποτέ και δέν ήξεραν ό ένας τόν άλλο. Μά πρέπει νά πούμε ότι ή Λιζέττα Βερντιέ δέν είχε παρά μονάχα ένα μήνα πού καθόταν σ' εκείνο τó δωμάτιο τού πέμπτου πατώματος.

Ο νεαρός λινοτύπης κ' ή όμορφη πωλήτρια είχαν ό καθένας τους κι' από ένα πάθος. Εκείνος άγαπούσε τά πουλιά και μάλιστα τά καναρίνια κ' είχε έξη άπ' αυτά σ' ένα μεγάλο κλουβί. Εκείνη λάτρεινε τά λουλούδια κ' ιδιαιτέρως τις πετούνιες. Είχε μία όμορφη γλάστρα στο πεζούλι τού παραθύρου της.

Κάθε πρωί, πρίν φύγη για τó έμπορικό, ή Λιζέττα Βερντιέ πότιζε προσεχτικά τις πετούνιες της. Κάθε θράδυ, πάλι, πρίν φύγη για τó τυπογραφείο ό 'Αλμπέρ Λοριόλ, έβαζε μέσα τó κλουβί με τά καναρίνια πού ήταν κρεμασμένο όλη τη μέρα στο παράθυρο.

Ένα θράδυ όμως είδε με τρόμο ότι τά καναρίνια του ήσαν θρεγμένα. Κι' ώστόσο δέν είχε θρέξει τη μέρα, ούτε μία στιγμή.

Τί είχε συμβή, άρά γε; Την άλλη μέρα ήταν Κυριακή. 'Η Λιζέττα δέν είχε νά πάη στο έμπορικό της.

Ο 'Αλμπέρ Λοριόλ ευριζόταν μπροστά σ' ένα καθρέφτη, πού τόν είχε κρεμάσει στο παραθυρόφυλλο, όταν εαφνικά είδε νά πέφτη πάνω στα καναρίνια του μία «πραγματική μπόρα! Κι' όμως ό ούρανος ήταν άσυννεφιστος και ό ήλιος πλημμυρούσε τó Παρίσι. Άμέσως τότε κατάλαβε τί συνέβαινε. 'Η θρογγή έπεφτε από τó άπάνω πάτωμα. 'Η έννοικος τού δωματίου, πού ή-

ταν πάνω από τó δικό του και πού θά ήταν δίχως άλλο καμιά γρηά καρακάξα, διασκέδαζε καταθρέχοντας τά πουλιά του! Άνοιξε λοιπόν άπότομα τó παράθυρο, έσκυψε πρós τά έξω και με τó κεφάλι γυρισμένο πρós τ' άπάνω, κύτταξε θυμωμένα τη γειτονιάά του. Μπά! Δέν ήταν μία καρακάξα! Κάθε άλλο! Είχε ένα χαριτωμένο ξανθό κεφαλάκι. 'Ο 'Αλμπέρ Λοριόλ χαμογέλασε άμέσως, εχθρώντας τόν θυμό του.

— Τί τρέχει; τόν ρώτησε ή ξανθή νέα, περιεργη.

— Ω, ήθελα νά πω κάτι για τά καναρίνια μου... της άπάντησε ό Λοριόλ.

— Ποιά καναρίνια;

— Για τά δικά μου... Για τά πουλιά μου...

— Μά τί έπαθαν τά καναρίνια σας; Τί έχουν;

— Μεγάλα παράπονα, δεσποινίς, γιατί τά καταθρέχετε!...

— 'Εγώ; Έκανε αστισμένη ή Λιζέττα. — Ω, Θεέ μου! Είνε δυνατόν; Πώς δέν τó πρόσεξα;

Και τó ζήτησε συγγνώμην. Δέν τά κατάθρεχε επίτηδες. Πότιζε τά λουλούδια της... Ά! ήταν άπαρηγόρητη!...

— Άπό τώρα και στο έξής θά προσέχω... τού είπε κοκκινίζοντας.

Κι' έτσι πέρασε άλλη μία έβδομάδα. Μά ή θρογγή δέν σταμάτησε.

Κάθε θράδυ τά καναρίνια ήσαν μούσκεμα!

Ο 'Αλμπέρ Λοριόλ ώστόσο άπέφυγε νά διαμαρτυρηθή. Έβαλε μονάχα ένα

ταίγιο πάνω από τó κλουβί και δέν είπε τίποτε της όμορφης γειτονιάάς του. Μά, ό ταίγος αυτός έμπόδιζε τόν ήλιο. Και τά καναρίνια έγιναν μελαγχολικά και δέν κελαϊδούσαν πειά, όπως πρώτα...

Τήν Κυριακή, ό 'Αλμπέρ και ή Λιζέττα Βερντιέ συναντήθηκαν στη σκάλα.

— Λοιπόν; τού είπε εκείνη. Έλπίζω ότι δέν καταθρέχονται πειά τά καναρίνια σας, κύριε Λοριόλ...

Μπά! 'Ηξερε κιόλας τ' όνομά του; — 'Ε, καταθρέχονται λιγάκι, δεσποινίς Βερντιέ... της άπάντησε χαμογελώντας.

Μπά! 'Ηξερε λοιπόν τ' όνομά της; — Μά πώς; Άκόμη; Είμαι άπαρηγόρητη! Κι' ώστόσο προσέχω τόσο πολύ!

— Έλάτε, μη στενοχωριέστε! της είπε ό Λοριόλ. Δέν θά ξαναθάλω τó κλουβί μου κι' έτσι θά ήσυχάσουμε...

— Ά, με συγχώρητε! Έκανε ή Λιζέττα. Έγώ πρέπει νά πάρω μέσα τη γλάστρα μου. Σας υπόσχομαι ότι δέν έχουν νά πάθουν πειά τίποτε τά καναρίνια σας!...

Κι' έτσι, όλη την άλλη έβδομάδα δέν έπεσε ούτε σταγόνα νερού πάνω στα πουλιά τού Λοριόλ.

Τήν Κυριακή, νέα συνάντησις στη σκάλα.

— Δεσποινίς Λιζέττα! Έκανε όλόχαρος ό Λοριόλ. Δέν θρέχονται πειά!...

— Τό ξέρω, κύριε 'Αλμπέρ! τού άπάντησε κείνη. Δέν ποτίζω πειά τά λουλούδια μου...

— Μά θά μαραθούν! της είπε.

— Άρχισαν κιόλας νά μαραίνονται... τού άπάντησε μ' ένα μικρό άναστεναγμό.

Ο Λοριόλ σάστισε.

— Ά, αυτό δέν τó θέλω... Δέν πρέπει!... διαμαρτυρήθηκε ό 'Αλμπέρ.

— Έλάτε νά τά δήτε... τού πρότεινε ή Λιζέττα.

Και μπήκαν στο δωμάτιό της. 'Η καύμενες ή πετούνιες! Είχαν σχεδόν μαραθή! Ο 'Αλμπέρ, συγκινημένος, άρπαξε την κανάτα τού νερού και την άδειασε όλη μέσα στη γλάστρα.

— Σταθήτε! Σταθήτε! Τί κάνετε εκεί πέρα!... φώναξε τρομαγμένη ή Λιζέττα.

— Μά δέν βλέπετε πώς θέλουν πότισμα; της άπάντησε ό Λοριόλ.

— Και τά καναρίνια σας!... Τά καναρίνια σας!... Έκανε κατάπληκτη ή δεσποινίς Βερντιέ.

Ά, τά καναρίνια! Τί είχαν πάθει! Σωστό κατακλυσμό! Είχαν άναστατωθή! Τό κλουβί τους είχε πλημμυρίσει από τó νερά!...

(Συνέχεια στη σελίδα 61)

Τ' άπόκουφα τών 'Ινστιτούτων καλλονής

Οι μεταμορφωταί τών γκάγκοτερς

Η συνταρακτικές άποκαλύψεις της νοσοκόμου Μαρσελίν 'Ερμιέ. 'Η μυστηριώδης κλινική τού δόκτορος Τζέλλις. Πώς σώθηκε ή κατάσκοπος Γκρέτα Λίμπαν. 'Η μεταμόρφωσις ένός δραπετού πών κατέργων. Πώς έργάζονται οι μεταμορφωταί. 'Η έρευνες τού άστυνόμου Πριολέ. Νέες άποκαλύψεις τού δολοφόνου Σωλιέ, κλπ. κλπ.

ΜΙΑ όμορφη νοσοκόμος, ή Μαρσελίν 'Ερμιέ, άνεστάτωσε έσχάτως την Ειδική 'Ασφάλεια τού Παρισιού, με μία σειρά από συνταρακτικές άποκαλύψεις για μερικές μυστηριώδεις κλινικές αισθητικής χειρουργικής, πού δέν μοιάζουν διόλου με τά γνωστά και συνήθη 'Ινστιτούτα Καλλονής.

Μέ άλλα λόγια, ή Μαρσελίν 'Ερμιέ έξήγησε στον διάσημο Γάλλο άστυνόμο Πριολέ, πού έχει τη διεύθυνση της άστυνομίας των «κοσμικών κύκλων», ότι θά μπορούσε νά κάνει ένα σωρό περίεργες και συνταρακτικές άποκαλύψεις άν κατόρθωνε νά παρουσιάσθ ή ως πελάτης σέ μία από αυτές τις κλινικές, για νά διαπιστώσ ή ό ίδιος τις πρωτότυπες και ύποπτες έπιχειρήσεις τους.

Μά τί δουλειές τώρα κάνουν αυτές ή κλινικές; 'Η Μαρσελίν 'Ερμιέ άφηγήθηκε ως έξής την παράξενη πενιπέτιά της:

— Μιά ημέρα πληροφορήθηκα από ένα μεσιτικό γραφείο ότι ή «Κλινική Χειρουργικής Αισθητικής» τού δόκτορος Τζέλλις, ζητούσε μία νοσοκόμο με όμορφο πρόσωπο. 'Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια ήταν άπαραίτητη, γιατί έθεωρείτο ως ένα από τά κυριώτερα προσόντα της ύποψηφίου. Επίσης ό δόκτωρ Τζέλλις ζητούσε τυφλή ύπακοή, άπόλυτη έχεμύθεια και σχολαστική άφοσώσι στη δουλειά. Κάπως θλέπετε, όπως θλοι οι 'Αμερικανοί, είχε κι' αυτός τις έκκεντρικότητές του. Μά, ήμουν συνθησμένη από τις ιδιοτροπίες τών έπιστημόνων, γιατί θλοι τους έχουν κάποια «λόξα» κι' έτσι δέν δίτασα νά παρουσιάστó στη κλινική τού δόκτορος Τζέλλις.

Ο 'Αμερικανός χειρουργός ήνε έννας ξανθός και λεπτός άνδρας, σαράντα περίπου χρόνων με χρυσά γυαλιά και χρυσά δόντια. Με υπεδέχθη με μία ψυχρή ευγένεια, έμεινε ευχαριστημένος από την «ωραιότητα» τού προσώπου μου, κι' άφου πρώτα με υπέβαλε σέ μία διεξονυχιστική άνάκρισι για τó παρελθόν μου, την ιδιωτική μου ζωή, τις σχέσεις μου και τούς γονείς μου, μου δήλωσε, με ξηρό ύφος, τά έξής:

— Ν' άποφεύγετε νά εισάστε περιεργη, γιατί ένα τέτοιο ελάττωμα θά σας κάνει νά νάσετε γρήγορα τη θέση σας!... Έπίσης από σήμερα θά μένετε διαρκώς μέσα στην κλινική, γιατί

αυτός ήνε ό πρώτος όρος τού συμβολαίου πού θά υπογράψετε. Περιττό δέ ήνε νά σας τυνίσω ότι δέν θά δέχεσθε καμιά έπίσκεψι και δέν θά συναντιέστε με κανένα φίλο σας...

Οι όροι αυτοί ήσαν σκληροί, μά θρισκόμουν χωρίς δουλεια κι' έτσι άναγκάστηκα νά υπογράψω τó συμβόλαιο, χωρίς πολλούς δισταγμούς, γιατί, πρέπει νά δηλώσώ, ότι ό μισθός μου ήταν πλουσιοπάροχος.

Άπό τότε λοιπόν, επί έξη μήνες, μολοντί προσπαθούσα νά μη φαίνομαι περίεργη, είδα ένα πλήθος από έκπληκτικά πράγματα πού με άναστατώναν. Πρώτ' άπ' όλα οι πελάτες κ' ή πελάτισσες τού δόκτορος Τζέλλις ήσαν μυστηριώδη πρόσωπα, πού έρχόντουσαν κι' έφευγαν σχεδόν

τους πελάτες του, όπως συμβαίνει στα συνηθισμένα 'Ινστιτούτα Καλλονής. Κάθε άλλο μάλιστα! Οι περισσότεροι από αυτούς μεταμορφωνόντουσαν σέ πραγματικά τέρατα. Αυτό όμως ήθελαν κ' οι ίδιοι: ν' αλλάζουν πρόσωπο, νά γίνουν άγνωστοι.

Υποθέτω ότι τώρα θά καταλάβετε τó είδος τών ύπόπτων αυτών έπιχειρήσεων τού δόκτορος Τζέλλις... Άλλά ως σας φέρω μερικά παραδείγματα:

Μιά ημέρα, στον κήπο της κλινικής, σταμάτησε ένα πολυτελέστατο άεροδυναμικό αυτοκίνητο, από τó όποιο κατέβηκε μία όμορφη και κομψή κυρία, υπέρπλουτη, όπως έδειχνε με τó παρουσιαστικό της. 'Η κυρία αυτή ζήτησε από τόν δόκτορα Τζέλλις νά της αλλάξ ή τó πρόσωπό της κι' έμεινε μέσα στην κλινική σωστές δεκαπέντε μέρες. Τέλος, όταν έφυγε, ήταν τελείως άνώριστη. Τό πρόσωπό της ήταν ρυτιωμένο, τά χαρακτηριστικά του άλλαγμα κά γενικώς όλη ή εμφάνισις της έδειχνε ότι είχε γεράσει κατά δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια. Ωστόσο ή κυρία αυτή ήταν κατενθουσιασμένη! Πλήρωσε λοιπόν 75 χιλιάδες φράγκα στον 'Αμερικανό γιατρό κι' έφυγε με τόν ίδιο μυστηριώδη τρόπο, όπως είχα έρθει. Ποιά ήταν τώρα αυτή ή γυναίκα; Άπό μερικές φράσεις πού μπόρεσα ν' άκούσω κρυφά, κατάλαβα ότι ήταν μία μεγάλη κατάσκοπος, ότι την έλεγαν Γκρέτα Λίμπαν (ένα ψευδώνυμο άσφαλώς...) κι' ότι είχε καταδικαστή σέ θάνατο από τούς αντιπάλους της. Κινδύνευε, λοιπόν, νά δολοφονηθή άπο την μία ημέρα ως την άλλη, άν δέν εύρισκε ένα τρόπο νά γνή άγνώριστη. Κάποιος τότε της συνέστησε τόν δόκτορα Τζέλλις κι' εκείνος όπως σας είπα, την μεταμόρφωσε σ' άλλη γυναίκα, αλλάζοντας τελείως τά χαρακτηριστικά τού προσώπου της.

Αυτή ήνε μία περίπτωση με μία γυναίκα. Οι άνδρες όμως ήσαν περισσότεροι. Τό περίεργο δέ ήνε ότι πολλοί από αυτούς, δέν ήθελαν μέσα στο δωμάτιό τους, την τελευταία ημέρα, πού θά έβγαζαν τούς έπιδέσιμους από τó πρόσωπο, κανέναν άλλο, παρά μόνο τόν δόκτορα Τζέλλις. Αδύνατος, μόνος του, έβγαζε τούς έπιδέσιμους και σκέπαζε τó πρόσωπό τους κατόπιν με μία άσπρη μεταξωτή μάσκα. Φορώντας τη μάσκα αυτοί οι μ-

'Η νοσοκόμος Μαρσελίν 'Ερμιέ

άπαράτηρητοι. Ο 'Αμερικανός χειρουργός δέν δέχονταν τυχαίους πελάτες. Όποιος πελάτης του δέν έφερνε ένα συστατικό γράμμα από κάποιο φίλο του, έφευγε άπρακτος κι' άπογορευμένος. Ο δόκτωρ Τζέλλις δέν δέχονταν με κανένα τρόπο νά τόν έξυπηρετή. Μά θά μού πείτε τώρα: τί είδους υπηρεσίες παρέιχε αυτός ό γιατρός; Έλπίζω νά τó έχετε μαντέψει. Στην κλινική της αισθητικής χειρουργικής του, μεταμόρφωνε τó πρόσωπο τών πελατών του. Πρέπει δέ νά σας πω ότι ήταν ένα είδος μάγου, γιατί ή μεταμορφώσις αυτές ήσαν καταπληκτικές! Μη νομίζετε όμως ότι ό σκοπός του ήταν νά κάνει ωραίους

πό την μία ημέρα ως την άλλη, άν δέν εύρισκε ένα τρόπο νά γνή άγνώριστη. Κάποιος τότε της συνέστησε τόν δόκτορα Τζέλλις κι' εκείνος όπως σας είπα, την μεταμόρφωσε σ' άλλη γυναίκα, αλλάζοντας τελείως τά χαρακτηριστικά τού προσώπου της.

Αυτή ήνε μία περίπτωση με μία γυναίκα. Οι άνδρες όμως ήσαν περισσότεροι. Τό περίεργο δέ ήνε ότι πολλοί από αυτούς, δέν ήθελαν μέσα στο δωμάτιό τους, την τελευταία ημέρα, πού θά έβγαζαν τούς έπιδέσιμους από τó πρόσωπο, κανέναν άλλο, παρά μόνο τόν δόκτορα Τζέλλις. Αδύνατος, μόνος του, έβγαζε τούς έπιδέσιμους και σκέπαζε τó πρόσωπό τους κατόπιν με μία άσπρη μεταξωτή μάσκα. Φορώντας τη μάσκα αυτοί οι μ-

στηριώδεις πελάτες, κατέβαιναν γρήγορα ως το αυτοκίνητο που τους περιμενε στον κήπο της κλινικής, χωρίς να δειξουν έτσι το νεο πρόσωπό τους σε κανένα!...

Το είδος των μεταμορφώσεων που κάνει ο δόκτωρ Τζέλλις είναι εξαιρετικά πολύπλοκα. Αλλάζει το σχήμα των αυτιών, μικραίνει ή μεγαλώνει τα μάτια, μετατοπίζει το τόξο των φρυδιών, ελαττώνει ή ευρύνει το μέτωπο, στενεύει ή πλαταίνει το στόμα και γενικώς, πετυχαίνει με τέτοια μεταμόρφωση, ώστε θα μπορούσε κανείς να πει ότι οι πελάτες του δεν γνωρίζονται, ύστερ' από τις χειρουργικές επεμβάσεις του, ούτε από τους γονείς τους!...

Ένας από αυτούς, όταν παρουσιάσθηκε στην κλινική, είχε ένα σκληρό κ' ηλιοψημένο πρόσωπο, που θα έλεγε κανείς ότι μόλις είχε γυρίσει από τα κάτοργα! "Ε, λοιπόν, όταν, ύστερ' από ένα μήνα βγήκε από την κλινική, είχε όμορφο και ροδαλό πρόσωπο νέου είκοσι χρόνων. Αυτό δε το διεπίστωσα μόνη μου, γιατί ο δόκτωρ Τζέλλις, όταν έβγαζε τους επιδέξιμους από το πρόσωπο του πελάτη του, χρειάζονταν κάποιον να τον βοηθήσει. Κι' έτσι αναγκάστηκε να με καλέσει κοντά του, βεβαιώνοντας τον πελάτη του ότι ήμουν μία πιστή κι' αφωσιωμένη σ' αυτόν υπάλληλος!...

Η ζωή όμως μέσα στην κλινική αυτή ύστερ' από έξη μήνες άρχισε να με θαραίνει. Υπέφερα που ζούσα διαρκώς μέσα σ' αυτό το μυστήριο, όπως σε μία φυλακή, χωρίς να βλέπω κανένα και χωρίς να μιλήσω μ' έναν άλλο άνθρωπο. Γι' αυτό, μία νύχτα, πήρα την απόφαση να δραπετεύσω, όπως τον σκάει κανείς από μία φυλακή, κι' όπως βλέπετε, κατόρθωσα να πραγματοποιήσω το σχέδιό μου και να λυτρωθώ από αυτόν τον εφιάλτη!...

Αυτές είναι στά κυριότερα σημεία τους ή αποκαλύψεις της Μαρσελίν Ερμιέ. Μά, όπως ήταν φυσικό, ήσαν αρκετές για μία κεραυνοβόλο αμέσως δράσι του αστυνομικού Πριολέ. Ο δόκτωρ Τζέλλις ωστόσο δεν συνελήφθη, γιατί δεν μπορεί να κατηγορηθεί συγκεκριμένα για ένα αδίκημα.

Η κλινική του δεν διαφέρει από τ' άλλα ινστιτούτα Καλλονής που λειτουργούν στο Παρίσι, ελεύθερα. Και όμως, ή επιχειρήσεις της είναι μυστηριώδεις και ύποπτες, γιατί ή Ειδική Ασφάλεια κατόρθωσε μία ημέρα να συλλάβη έναν πελάτη, την ώρα που έμπαινε στην παράξενη αυτή κλινική. Ο πελάτης αυτός ανεγνωρίσθη αμέσως ότι ήταν ο δολοφόνος Ραϋμόν Σωλιέ. Ένας από τους πιο επικινδύνους άπαχηδες της Μονμάρτρης που είχε σκοτώσει εδώ και λίγο καιρό τον άρχηγό μιας αντιπάλου του συμμορίας. Ο Σωλιέ λοιπόν δεν δίστασε να δηλώσει ότι επήγαγε στη κλινική του δόκτορος Τζέλλις για να αλλάξει το πρόσωπό του, όπως είχαν κάνει και «τόσοι άλλοι συνάδελφοί του!...»

Έτσι, με την όμολογία αυτή, διαφωτίσθηκε το μυστήριο της κλινικής του δόκτορος Τζέλλις. Ο Αμερικανός διαβολογιατρός δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να εφαρμόσει ένα σύστημα, που είναι διαδεδομένο εύρυστα στον Νέο Κόσμο. Εκεί πέρα, ως γνωστόν, οι μεγάλοι γκάγκστερς καταφεύγουν σε τέτοιους αισθητικούς

Ιταλική εύθυμογραφία

Με το Χάρο στον ούρανό...

Είχα πεθάνει κι' ανέβαινα προς τον ούρανο, μέσα απ' τα σύννεφα, ελαφρός σαν πούπουλο, ανέβαινα στον αέρα και τόν διέσχισα σαν να ήμουν ακτίνα του ήλιου!...

Σε μία στιγμή είδα ότι κι' άλλοι ανέβαιναν μαζί μου. Τους κύτταξα: Ήσαν ένας παπας, μία νόστιμη γυναίκα κι' ένας ύπουργός, που τον γνώριζα απ' τις εφημερίδες.

— Δεν είσαι συ ο ύπουργός Ν.; τον ρώτησα.

— Ναι, μου λέει. Πέθανα από ξαφνικό δυστύχημα. Κι' εσύ;

— Εγώ από πνευμονία... Αλλά για να πεθάνω θυήθηκε πολύ και ο γιατρός μαζί με την πεθερά μου.

— Τι δουλειά έκανες;

— Ήμουν δημόσιος υπάλληλος. Είχα γυναίκα και παιδιά.

— Κι' εσύ, παπά, από τί πέθανες;

— Από υδροπικίασι. Έλπίζω να μου δώσουν καμιά θεσούλα στον παράδεισο.

— Χμ!... Έκανε ή νόστιμη γυναίκούλα. Και γιατί όχι σ' έμένα, που πέθανα από έρωτα;

— Εσύ είσαι άμαρτωλή, είπε ο παπας, αρχίζοντας να ψιθυρίζει μία προσευχή.

— Εμείς πρέπει ναχουμε δικαιωματικούς τη θέσι μας στον παράδεισο, είπε ο ύπουργός...

— Γεννήματα του διαβόλου! ψιθύρισε ο ιερωμένος.

Κι' εξακολουθούσαμε ν' ανεβαίνουμε, χειρουργούς, που τους αλλάζουν τα χαρακτηριστικά του προσώπου τους, για να μην αναγνωρίζονται από την αστυνομία. Με άλλα λόγια, οι πελάτες αυτών των γιατρών είναι δραπέτες των κατέργων και τρομεροί εγκληματίαι που ύστερ' από μία δολοφονία ή μία απαγωγή, γίνονται άγνωστοί, με μία τέτοια μεταμόρφωση.

Ο αστυνόμος Πριολέ, λοιπόν αν δεν κατόρθωσε να συγκεντρώσει διάφορα επιθεωρητικά στοιχεία για τον δόκτορα Τζέλλις κι' έτσι να προβή στη σύλληψή του, πέτυχε ωστόσο να ανακαλύψη και τρεις άλλες παρόμοιες κλινικές αισθητικής χειρουργικής, στις οποίες κατέφευγαν διάσημοι «άσσοι» του διεθνούς εγκληματικού πανθήου, για μία γενική μεταμόρφωση.

Σήμερα λοιπόν ή Ειδική Ασφάλεια επιτηρεί αγρύπνως αυτές τις κλινικές κι' ελπίζει ότι θα συλλάβη επ' αυτοφώρω τους διαβολογιατρούς που εξυπηρετούν με τον σατανικό αυτό τρόπο τους κακοποιούς και τους εγκληματίες.

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Του Λαέρτου Κιारी

Σε λίγο είδαμε από μακριά ένα αεροπλάνο... κι' άπάνω σ' αυτό έναν άπασιο καθαλλάρη, τόσο άποκρουστικό, που όταν πλησίασε, τρομάξαμε όλοι.

Ήταν ο Χάρος... Μας χαίρετσε με το πιο φιλικό ενδιαφέρον και μ' ένα εκφραστικό χαμόγελο, με τα βλέμματά του στραμμένα ιδιαιτέρως επάνω μου.

— Γεια σου, Ραϋμόνδε! Τι κάνεις; μου είπε...

— Όπως βλέπεις, του λέω...πέθανα! — Καθάλλα λοιπόν τώρα στα καπούλια του αλόγου μου κι' έλα μαζί μου, μου είπε ο Χάρος.

— Ποι θά με πιάς; Ξέρεις δεν έννοω να γυρίσω στη γη!

— Θα σε πάω στον παράδεισο...

— Και οι άλλοι; Ο ύπουργός;

— Α! Αυτοί θα πάνε αλλού... Στην κόλασι...

— Τους καυμένους... είπα. Και πήδηξα επάνω στο αλογο, που ανέθηκε σαν άστραπη!...

— Μου φαίνεται καλός άνθρωπος, μου είπε ο σκελετωδής σύντροφός μου. Έκανες πολύ καλά να πεθάνης.

— Γιατί;

— Γιατί ή ζωή κάτω στη γη, δεν είναι τίποτε. Η ζωή είμαι εγώ... ο θάνατος...

— Μπα! Δεν τό ήξερα.

— Η ζωή είναι άδικη... σκληρή και παράλογη...

— Καλά! Και ο έρωας δεν είναι τίποτα;

— Ο έρωας είναι καταστροφή. Αυτός κι' οι γιατροί είναι οι καλύτεροι σύμμαχοί μου!...

Έτσι κουβεντιάζοντας με το Χάρο, είχαμε φθάσει μπροστά σε μία μεγάλη πόρτα, που τη φύλαγε ένας γεροντάκος, με μακριά γένεια, κρατώντας στα χέρια του ένα μάτσο κλειδιά.

Ο Χάρος τον χαίρετσε:

— Φέρνεις τίποτα; τον ρώτησε ο γεροντάκος με πονηρία.

— Ναι! Σου φέρνω ένα φουκαρά! του άποκρίθηκε ξερά ο Χάρος.

Ο γέρος κατούφιασε.

Ο Χάρος όμως επέμενε:

— Μά δεν άκουσες τί σου είπα... Είχε μία πολύ κακιά πεθερά, του είπε σιγώτερη.

— Μά θαρρείς λοιπόν πως ο κάθε φουκαράς μπορεί να μπαίνει στον παράδεισο;

— Ήταν δημόσιος υπάλληλος, μπάρεμπα Πέτρο!

— Α! Καλά... Βάλτονε τότε, όπως του άξίζει, στο Καθαρήριο.

— Μά ήτανε παντρεμένος, με παιδιά...

— Καλά, και τί μ' αυτό; Είχε πεθερά;

— Βέβαια! Είχε και κακιά μάλιστα πεθερά.

Ο θυρωρός σκέφτηκε λιγάκι, μά έφερνε πάλι δυσκολίες.

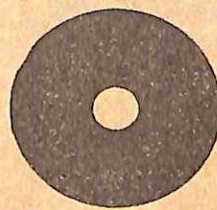
Ο Χάρος όμως επέμενε.

Τότε ο Άγιος Πέτρος ύψωσε το κεφάλι του, σκέφτηκε ακόμα μία στιγμή και είπε:

— Α! τότε με το δίκιο του να μη έδω, στον παράδεισο!... Δόστω του καυμένου μία θεσούλα να ήσυχάση απ' τα βάσανά του!...

Αθλητικά διηγήματα

Ένα παράξενο ρεκόρ

Τάβινστοκ, ο περίφημος Άγγλος φίλαθλος, χτύπησε το χέρι του πάνω στο τραπέζι, κατακόκκινος σαν άιτακός από το θυμό του.

— Μά πως! φώναξε. Αυτό είναι τρέλα!... Ιο ρεκόρ της ώρας δεν σου λέει πια τίποτε;

Απέναντί του καθόταν ο Βερσάν, ο διάσημος Βερσάν, ο πρωταθλητής της Γαλλίας στα πέντε και στα δέκα χιλόμετρα. Ήταν ένας σεμνός νέος, μ' ένα άπλο κοστούμι κι' ένα παιδικό χαμόγελο στα χείλη. Ο πασίγνωστος δρομέας λοιπόν που είχε σθύσει από τον πίνακα των ρεκόρ τ' όνομα του περιφημου Νούρμι, κούνησε το κεφάλι του με μία άπάθεια που άναστάτωσε τον Τάβινστοκ.

— Τι να σάς πω... του άπάντησε. Μου φαίνεται πως δεν άντέχω μία ολόκληρη ώρα...

— Άνοησίες! Έκανε ο Άγγλος. Τον Άπριλ που κέρδισες στις δέκα χιλιάδες μίλια, ήσουν μήπως κουρασμένος όταν έφτασες στο τέρμα; Όχι! Ε, λοιπόν, δεν έχεις δίκιο...

— Μά ο άνώμαλος δρόμος είναι κάπως διασκεδαστικός... παρατήρησε ο Βερσάν. Περνάς από δάση, τρέχεις στον κατήφορο, ανεβαίνεις λοφίσκους... Ο άλλος, ο ίσιος δρόμος με τρομάζει! Νά τρέξεις μία ολόκληρη ώρα πάνω σε μία κορδέλλα! Είναι άποκαρδιωτικό! Χάνεις το θάρρος σου!... Όχι! Όχι! Ωρκίσθηκα να σταματήσω στις δέκα χιλιάδες μίλια.

Κι' ο πρωταθλητής άμετάπειστος, έσφιξε το χέρι του Τάβινστοκ και βγήκε από το γραφείο του.

Ύστερ' από μία εβδομάδα, ο Βερσάν κρατώντας το θαλιότακι του στο χέρι, πήγνε το άπόγευμα, στις πέντε ή ώρα, στην παράξενη πρόσκλησι που είχε λάβει. Τον είχε καλέσει ένας φωτογράφος, μά ο φωτογράφος αυτός ήταν έξαιρετικός, γιατί δεν ήταν άλλος από τον διάδοχο του άγγλικού στέμματος! Μάλστα, ήταν ο νεαρός δούξ της Υόρκης, ο άδελφός του πρίγκηπος της Ουάλλας. Ο νεαρός δούξ λοιπόν, μανιώδης έρασιτέχνης φωτογράφος, είχε φωτογραφήσει όλους τους πρωταθλητές του κόσμου και φυσικά δεν ήθελε να λείπει από τη συλλογή του ο διάσημος Βερσάν.

Αυτό βέβαια δεν ήταν και τόσο ευάναστο για τον Βερσάν, γιατί ήταν άφωσιωμένος στην Ο Βερσάν ήταν πρωταθλητής στα πέντε και στα δέκα χιλιόμετρα... (Συνέχεια στη σελίδα 61)

προπόνησί του και δεν είχε καιρό για χάσιμο, μά πως μπορούσε ωστόσο ν' άρνησθ την πρόσκλησι του Άγγλου διαδόχου; Έπειτα, θα πήγαινε κι' σ' ένα παράξενο μέρος, που είχε σκανδαλίσει την περιέργειά του: «Στο Πάρκο των Έκθέσεων, στο άγγλικό περίπτερο», του έγραφε ο δούξ της Υόρκης.

Κι' αλήθεια, εκεί πέρα τον υποδέχτηκε ο γραμματέας του διαδόχου και με το άσανσέρ τον ανέβασε 47 ολόκληρα μέτρα πάνω από το έδαφος. Το άγγλικό περίπτερο ήταν ένας αλλόκοτος ούρανοξύστης. Ψηλά, στην κορυφή του κι' άριστερά, ήταν ο έξώστης της προσγειώσεως, όπου είχε αποδιδασθ προχθές ο νεαρός δούξ, γυρίζοντας από τη Βομβάη.

— Βλέπετε; του είπε ο γραμματέας του διαδόχου. Εκεί, δεξιά, εκείνος ο τζαματός πυργίσκος είναι το «άτελιέ» της Άντα το «Υψηλότης... Άς πάρωμε ένα από αυτά τα τρία κινητά πεζοδρόμια που βρίσκονται μπροστά μας.

Κι' αλήθεια, εκεί μπροστά ήσαν τρία από εκείνα τα κινητά, τα μηχανικά πεζοδρόμια, των οποίων ή επιφάνεια κινείται προς μία διεύθυνσι, όπως το ρεύμα ενός ποταμού.

Πήδηξαν λοιπόν πάνω σ' ένα από αυτά που έτρεχε με ταχύτητα 15 χιλιομέτρων την ώρα κι' έφθασαν γρήγορα στο «άτελιέ» του πρίγκηπος, όπου ο διάσημος δρομέας έγινε δεκτός με μεγάλη έγκαρδιότητα.

— Θα ήθελα να σάς φωτογραφήσω στο φως... είπε το πρωταθλητή ο διάδοχος. Πάμε καλύτερα έξω στην ταράσσα...

— Όπως θέλετε. Ύψηλότατε!...

Πέντε λεπτά! Ήξερε πολύ καλά πως μπορούσε ν' άνθεξη. Μπορούσε μάλιστα να κρατήσει κι' ένα ολόκληρο τέταρτο! Μήπως δεν ήταν πρωταθλητής του κόσμου στα πέντε χιλιόμετρα σε 14 λεπτά και 14 δευτερόλεπτα; Λοιπόν!...

Πέρασε έτσι λίγη ώρα. Ο Βερσάν δεν κουράσταν εύκολα. Είχε μεγάλη αντοχή. Είχε μάλιστα συνήθει το «έδαφος» κι' έτρεχε μ' ένα ρυθμό που προκαλούσε τον θαυμασμό του και τον παραξένευε.

— Α, πόσο όμορφα τρέχω! ψιθύρισε. Κρίμα που δεν βρίσκεται κανείς να με χρονόμετρησι!...

Κι' αλήθεια, δεν ήπνε κανείς εκεί τοιγύρας. Μόνο μία σιωπή, μία παράξενη σιωπή. Τί συνέβαινε άραγε; Δεν είχε άτιμωσθ κανείς την καταστροφή; Τί θα γινόταν; Θα έτρεχε έτσι σαν τρελλός, πάνω σ' εκείνο το επικλινές κινητό πεζοδρόμιο; Θα είναι πέρασε 45 λεπτά από την ώρα, όταν ξαφνικά ο Βερσάν

Και βγήκαν πάλι έξω, μπροστά στα τρακινητά πεζοδρόμια.

Έκείνη τη στιγμή, μία σειράνα σφύριξε ξαφνικά από κάτω. Ο Βερσάν έσκυψε από τον έξώστη για να διή τι συνέβαινε και τότε άκριδώς έγινε μία τρομακτική καταστροφή!... Ακούστηκε ένα σπάσιμο και το περίπτερο έκείνο κλονίσθηκε, έγειρε από τη μία μεριά, σαν να επρόκειτο να σωριασθ καταγής σε συντρίμμια. Ο Βερσάν τα έχασε για μία στιγμή κι' έπειτα, βλέποντας ότι το κινητό πεζοδρόμιο, άπάνω στο οποίο ορισκόταν, πήρε μία κάθετη κλίσι κι' ότι θα τον άδειάζε στο κενό, άρμπε σαν τρελλός κι' άρχισε ν' ανεβαίνει εκείνον τον κινητό κατήφορο.

Κάθε άλλος στη θέσι του θα έχανε το θάρρος του και θα παρσούρετο στην καταστροφή. Ο Βερσάν όμως ήταν ψυχραιμος κι' είχε μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος. Ο διάδοχος κι' ο γραμματέας του είχαν γίνει άφαντοι! Τί είχαν πάθει, άραγε; Μήπως είχαν σκοτωθ; Ποιός ξέρει! Γύρω από τον Βερσάν δεν ύπνε κανείς! Ήταν μόνος, ολομόναχος, μεταξύ ούρανού και γής. Ο Βερσάν ωστόσο εξακολούθησε να τρέχει, να τρέχει σαν τρελλός, με μία ύπεροχη «φόρμα», μ' έναν άξιοθαύμαστο ελαστικό διασκελισμό. Η σκέψις του ήταν ότι έπρεπε να τρέχει, να τρέχει διαρκώς, γιατί κάποιος θα βρισκόταν να σταματήσει εκείνο το κινητό πεζοδρόμιο. Έπειτα, πόσο θα έτρεχε; Περισσότερο από πέντε λεπτά;

Πέντε λεπτά! Ήξερε πολύ καλά πως μπορούσε ν' άνθεξη. Μπορούσε μάλιστα να κρατήσει κι' ένα ολόκληρο τέταρτο! Μήπως δεν ήταν πρωταθλητής του κόσμου στα πέντε χιλιόμετρα σε 14 λεπτά και 14 δευτερόλεπτα; Λοιπόν!...

Πέρασε έτσι λίγη ώρα. Ο Βερσάν δεν κουράσταν εύκολα. Είχε μεγάλη αντοχή. Είχε μάλιστα συνήθει το «έδαφος» κι' έτρεχε μ' ένα ρυθμό που προκαλούσε τον θαυμασμό του και τον παραξένευε.

— Α, πόσο όμορφα τρέχω! ψιθύρισε. Κρίμα που δεν βρίσκεται κανείς να με χρονόμετρησι!...

Κι' αλήθεια, δεν ήπνε κανείς εκεί τοιγύρας. Μόνο μία σιωπή, μία παράξενη σιωπή. Τί συνέβαινε άραγε; Δεν είχε άτιμωσθ κανείς την καταστροφή; Τί θα γινόταν; Θα έτρεχε έτσι σαν τρελλός, πάνω σ' εκείνο το επικλινές κινητό πεζοδρόμιο; Θα είναι πέρασε 45 λεπτά από την ώρα, όταν ξαφνικά ο Βερσάν

Και βγήκαν πάλι έξω, μπροστά στα τρακινητά πεζοδρόμια.

Έκείνη τη στιγμή, μία σειράνα σφύριξε ξαφνικά από κάτω. Ο Βερσάν έσκυψε από τον έξώστη για να διή τι συνέβαινε και τότε άκριδώς έγινε μία τρομακτική καταστροφή!... Ακούστηκε ένα σπάσιμο και το περίπτερο έκείνο κλονίσθηκε, έγειρε από τη μία μεριά, σαν να επρόκειτο να σωριασθ καταγής σε συντρίμμια. Ο Βερσάν τα έχασε για μία στιγμή κι' έπειτα, βλέποντας ότι το κινητό πεζοδρόμιο, άπάνω στο οποίο ορισκόταν, πήρε μία κάθετη κλίσι κι' ότι θα τον άδειάζε στο κενό, άρμπε σαν τρελλός κι' άρχισε ν' ανεβαίνει εκείνον τον κινητό κατήφορο.

Κάθε άλλος στη θέσι του θα έχανε το θάρρος του και θα παρσούρετο στην καταστροφή. Ο Βερσάν όμως ήταν ψυχραιμος κι' είχε μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος. Ο διάδοχος κι' ο γραμματέας του είχαν γίνει άφαντοι! Τί είχαν πάθει, άραγε; Μήπως είχαν σκοτωθ; Ποιός ξέρει! Γύρω από τον Βερσάν δεν ύπνε κανείς! Ήταν μόνος, ολομόναχος, μεταξύ ούρανού και γής. Ο Βερσάν ωστόσο εξακολούθησε να τρέχει, να τρέχει διαρκώς, γιατί κάποιος θα βρισκόταν να σταματήσει εκείνο το κινητό πεζοδρόμιο. Έπειτα, πόσο θα έτρεχε; Περισσότερο από πέντε λεπτά;

Πέντε λεπτά! Ήξερε πολύ καλά πως μπορούσε ν' άνθεξη. Μπορούσε μάλιστα να κρατήσει κι' ένα ολόκληρο τέταρτο! Μήπως δεν ήταν πρωταθλητής του κόσμου στα πέντε χιλιόμετρα σε 14 λεπτά και 14 δευτερόλεπτα; Λοιπόν!...

Πέρασε έτσι λίγη ώρα. Ο Βερσάν δεν κουράσταν εύκολα. Είχε μεγάλη αντοχή. Είχε μάλιστα συνήθει το «έδαφος» κι' έτρεχε μ' ένα ρυθμό που προκαλούσε τον θαυμασμό του και τον παραξένευε.

— Α, πόσο όμορφα τρέχω! ψιθύρισε. Κρίμα που δεν βρίσκεται κανείς να με χρονόμετρησι!...

Κι' αλήθεια, δεν ήπνε κανείς εκεί τοιγύρας. Μόνο μία σιωπή, μία παράξενη σιωπή. Τί συνέβαινε άραγε; Δεν είχε άτιμωσθ κανείς την καταστροφή; Τί θα γινόταν; Θα έτρεχε έτσι σαν τρελλός, πάνω σ' εκείνο το επικλινές κινητό πεζοδρόμιο; Θα είναι πέρασε 45 λεπτά από την ώρα, όταν ξαφνικά ο Βερσάν

Και βγήκαν πάλι έξω, μπροστά στα τρακινητά πεζοδρόμια.

Τό μυθιστόρημά μας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—Ο κόμης Χριστιανός ντε Ροσθέλ κ' ή σύζυγός του Ναδίνα ξαναγυρίζουν, έπειτ' από άπουσία δύο χρόνων στην 'Αθήνα, στο μέγαρό τους στο Παρίσι. 'Εκεί τους περιμένουν με λαχτάρα τά δύο παιδιά τους, ή Τερέζα κ' ή Φράγκα. Μά ένω ή Τερέζα ρίχνεται άμέσως στην άγκαλιά της Ναδίνας και ή γεμίζει φιλήματα, ή Φράγκα, μόλις την αντίκρύξει, παίρνει έχθρική σχεδόν στάσι και της φωνάζει: «Δέν είσαι σ' ή μαμά!» Καθώς δέ ή κόμηση προσπαθεί να την φιλήσει διά της βίας, ή μικρούλα Φράγκα, χάνει τις αισθήσεις της κι' απομένει σχεδόν σάν νεκρή. 'Ο κόμης κατατρομαγμένος, καλεί έπεινόν-τως τόν οικογενειακό τους γιατρό, δόκτορα Ντεζαρβίν. 'Ο γιατρός περιποιήθηκε ή μικρούλα και κατόρθωσε να τη σώσει. 'Η Ναδίνα, σ' όλο αυτό τό διάστημα, άγρυπνούσε κάθε νύχτα πλάι στην Παυλίνα.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

«Η Φράγκα που ως τη στιγμή εκείνη κοιμόταν άρκετά ήσυχα, άρχισε έξαφνα να ταραζεται στο κρεβάτι της.

«Η κόμηση Ναδίνα σηκώθηκε. Πήρε ένα άσημενο κουταλάκι και άφοι τό γέμισε με τό φάρμακο που είχε διατάξει ό γιατρός, πλησίασε ή μικρούλα άρρωστη.

— Πιές, χρυσή μου, της είπε μ' ένα διασμένο γαέγελο στά χείλη.

«Η Φράγκα όμως, καθώς έπαιρνε τό φάρμακο, έύπνησε έντελώς. Πέταξε τότε μακριά τό κουταλάκι και κυττάζοντας με έχθρα και μίσος την κόμηση, φώναξε:

— Πήγαινε από δω! Φύγε!

«Η Ναδίνα, χωρίς να της πή τίποτε, χωρίς να της άπευθύνη την παραμικρή παρατήρηση, άπομακρύνθηκε.

«Έπειτ' από μερικές στιγμές όμως, όταν ή Φράγκα άποκοιμήθηκε πάλι, ή κόμηση, περπατώντας στις άκρες τών ποδιών της, ξαναπλησίασε στο κρεβάτι...

«Η μικρούλα κοιμότανε θαθεία...

«Η Ναδίνα κάρφωσε τά μάτια της επάνω της, επί πολλή ώρα, ενώ μιά θαθεία ρυτίδα χαραζότανε στο πρόσωπό της.

«Έξαφνα, άπλωσε τό χέρι της και πήρε μιά στάσι τραγική.

Τά λαμπρά της μάτια, πιό σκοτεινά και από τη νύχτα, άπλανή και άμειλικτα, εξέφραζαν τρομερή θελησι και άποφασιστικότητα.

— «Α! καταραμένη!... μούγκρισε με σιγανή, αλλά καθαρή φωνή. Καταραμένη που έπιμένεις να λές ότι δέν είμαι μητέρα σου και γίνεσαι έμπόδιο στα σχέδιά μου και μ' έκθέτεις στους πιό τρομερούς κινδύνους!... «Η θά σέ λυγίσω ή, μά την ψυχή μου, θά σέ κατασυντρίψω...

Και με μιά άργή κίνηση, χαμήλωσε τό υπέροχο μπρόστο της και με τά λεπτά της δάχτυλα άγγιξε τό κεφάλι της κοιμισμένης μικρούλας.

Συγχρόνως, τό δάχτυλό και καλλίγραμμο πρόσωπό της έπληρε μιά έκφραση άδάμαστης ένεργητικότητας.

Τά μαύρα μάτια της πετούσαν σπιθές και περιφέροντας

τά δάχτυλά της άπάνω στο μέτωπο και στα φρύδια της Φράγκας, είπε με φωνή διαυγή και καθαρή σάν να διέταζε:

— Αύριο θά μ' αναγνωρίσης ως μητέρα σου! Αύριο θά πής ότι είμαι ή άληθινή σου μητέρα! Τό θέλω!... Σέ διατάζω!...

«Η λάμπα, που ήταν τοποθετημένη άπάνω στο τζαμί, τη φώτιζε με τό χ' αμό φως της.

Με τά μάτια της που έλαμπαν, με τό πρόσωπό της, στο όποιο ζωγραφίζονταν ένα βαθύ και τρομερό μίσος, ήταν άκατανακίχητα ωραία. Δέν είχε πειά ή γαλήνια και γλυκειά εκείνη ώμορφιά που ήταν τόσο συνηθισμένη στην κόμηση Ναδίνα, αλλά μιά ώμορφιά άγρια, σκληρή, φοβερή, σχεδόν σατανική.

— Τό θέλω! Σέ διατάζω! Ξαναείπε.

Μά, καθώς έπρόφερε την τελευταία αυτή λέξι, ένας θόρυβος που άκούστηκε από τό μέρος της πόρτας, την έκανε ν' άνατριχιάσει σύγκορμη.

Κάποιος θρυσκόταν εκεί!

«Η κόμηση Ναδίνα ήταν βέβαιη γι' αυτό!

«Κάποιος, που μέσα στο ίδιο τό σπίτι της τολμούσε να την κατασκοπεύη!...

Τ' άγέρωχα φρύδια της ένώθηκαν, ενώ τά μύτια της έβγαζαν άστραπές όργης...

Γύρισε γρήγορα τό κεφάλι της και κύτταξε πίσω...

Μά δέν είδε κανένα!...

Τά παραπετάσματα της πόρτας δέν έτρεμαν καθόλου... και όμως ή Ναδίνα δέν είχε όνειρευτή... Στο θαυμαστά ίσορροπημένο μυαλό της καμιά παραίσθηση δέν μπορούσε να περάση ως πραγματικότητα.

Θέλοντας να βεβαιωθεί, ώρμησε προς τό δωμάτιο της Τερέζας.

Κάτω από τις γαλάζιες κουρτίνες του άδελφοφί της, ή νέα κόρη κοιμόταν χαμογελαστή με τά δλόχρυσα μαλλιά της σκορπισμένα γύρω από τό άγγελικό της κεφαλάκι.

Ζωρή και στόν ύπνο της άκόμη, είχε παραμερίσει τό μεταξωτό της σκέπασμα και τό ώραίο της σώμα φαινόταν ροδαλό, γεμάτο χάρι και άρμονία, κάτω από τό δαντελλένιο νυχτικό της.

— Δέν ήταν αυτή, σκέφτηκε ή Ναδίνα. Δέν θά πρόφαινε ούτε να πλαγιάσει, ούτε να πάρη αυτή την τόσο φυσική στάσι... «Ας πάμε να δούμε την άλλη...

Στην κρεβατοκάμαρα της μίς Σίμπυλ, τό καντηλάκι που έκαιγε πάντα τη νύχτα, ήταν τώρα σβυσμένο.

«Η κόμηση, δόλγουμενη μόνο από τό φως που έβγαине από τό δωμάτιο της Φράγκας, πλησίασε στο κρεβάτι της μίς Σίμπυλ.

«Έπειδή δέ, μέσα στο σκοτάδι, δέν μπορούσε να διακρίνη καθαρά τά χαρακτηριστικά του προσώπου της, έσκυψε κι' άφογκράστηκε.

«Η άναπνοή της ήταν γαλήνια, θαθεία και όμαλή.

«Η Ναδίνα δ'ότασε...

Για μιά στιγμή, της ήρθε ή σκέψις να ξυπνήση τη μίς

«Έκανε ένα δέμα τά ρούχα της και τράβηξε για να φύνη...

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ ΑΙΚΡΕΜΟΝ

Η βασιλίσσα του χρυσού

Σίμπυλ και να της υποβάλη τό έρώτημα αυτό που της έκαιγε τά χείλη: «Εσύ λοιπόν ήρθες να με κατασκοπεύσης;... Γιατί τό έκανες αυτό;»

Μά μιά άλλη σκέψις τη συγκράτησε... «Αν πραγματικά ήταν ή Σίμπυλ, τί την έμπόδιζε ν' άρνηθι και να πη ότι δέν ήταν αυτή;

«Έτσι ή Ναδίνα δέν θά μάθαινε τίποτε και θά έξεθετε αδικώς...

Για να βεβαιωθεί καλύτερα, ή Ναδίνα θυήκε και κύτταξε στους διαδρόμους, άφογκράστηκε εκεί επί πολλή ώρα...

Μά τίποτε, τίποτε δέν άκούγόταν...

«Όλόκληρο τό μέγαρο ήταν βυθισμένο στην πιό άπόλυτη σιωπή.

«Αργά τότε ξαναγύρισε στην κάμαρη της Φράγκας, άναρωτώντας τόν εαυτό της:

— Τί συμβαίνει λοιπόν έδώ μέσα, στο σπίτι μου;

«Έπειτα, ρίχνοντας ένα θέλημα υπεράτης περιφρόνησε προς τό δωμάτιο της μίς «Αντρίσυ, έπρόσθεσε:

— «Ε, Σίμπυλ, εσύ που νομίζεις ίσως ότι θά μπορέση να μ' ανακαλύψης και να μ' άποκαλύψης... κδιμήσου ήσυχα... Δέν σέ φοβάμαι!...

Πραγματικά ήταν ή μίς Σίμπυλ εκείνη που είχε υπή μέσ' στο δωμάτιο της Φράγκας. Είχε άκούσει θόρυβο μέσα σ' αυτό και νομίζοντας πως ή Ναδίνα χρειαζόταν τίποτε, είχε σηκωθεί άπ' τό κρεβάτι της κ' είχε τρέξει να την έξυπηρετήση...

Καθώς όμως την είδε άγρια, τρομερή, με τά μάτια της γεμάτα μίσος, μεταμορφωμένη, έντελώς διαφορετική άπο τη Ναδίνα που ήξερε, μιά θαθεία κατάρπαιε την έκάρωσε εκεί, μπροστά στην πόρτα...

Θεέ μου! Τί έκανε λοιπόν ή κόμηση σκυμμένη έτσι πάνω άπ' την κοιμισμένη Φράγκα;

Αυτή την ερώτησι έκανε στον εαυτό της ή άναθή παιδαγωγός με άγωνία... Μή τυχόν ήθελε να σκοτώσι τη μικρούλα άρρωστη;

Μή τυχόν ή Ναδίνα είχε κυριευθι από μιά εαφνική κρσι παραφροσύνης;

«Η μίς Σίμπυλ ήταν έτοιμη να όρμηση και ν' άναλάθη την υπεράσπιση της άγαπημένης της Φράγκας, να προσπαθήση να καταπραύνη την κόμηση...

Μά ή άλλόκοτες κινήσεις της, τά λόγια της που τά άκουσε από τη θέσι που θρυσκόταν, τη συγκράτησαν.

— Μήπως την όπνωτίζει; άναρωτήθηκε. «Έτσι φτίνεται... δέι υπάρχει άμφιβολία...

Και περίμενε εκεί, γιατί μιά φωνή μέσα της της συνιστούσε περίσκεψι και της έδινε να καταλάβη ότι δέν ήταν φρόνιμο ν' αντίληφθι ή κόμηση την παρουσία της κοντά στην πόρτα.

«Η σκέψις αυτή μάλιστα την έκανε να προσπαθήση να ξαναγύριση αθόρυβα στο κρεβάτι της... Καθώς όμως τό έκανε αυτό, προκάλεσε τόν έλαφρό εκείνο θόρυβο που άκούσε ή Ναδίνα.

Εύτυχως ή μίς Σίμπυλ πρόφτασε να κρυφθι πίσω άπ' την πόρτα κι' έτσι ή Ναδίνα που είχε γυρίσει τό κεφάλι, της πρόσ τό μέρος εκείνο, δέν μπόρεσε να την δει.

Κατόπιν, έπειδή ή Ναδίνα άρχισε την έρευνά της από τό δωμάτιο της Τερέζας, ή μίς Σίμπυλ πρόφτασε να ξαναγύριση στο δικό της και να πλαγιάσει. «Έτσι όταν ή κόμηση πής και σ' αυτό, τη θρήκε να προσποιηται ότι κοιμόταν θαθεία...

«Η καλή νέα, πριν φανερωθι, ήθελε να προφτάση να σκεφθι. Και δέν έκανε άλλο παρά να σκέφτεται ως τό πρωί...

Πόσες άγωνιώδεις σκέψεις πέσαναν άπ' τό μυαλό της τη νύχτα εκείνη!...

Πόση ταραχή και πόση άβεσθαιότητα την είχαν κυριεύσει...

«Όστόσο, και τώρα ακόμα, δέν είχε καμιά άμφιβολία για την ταυτότητα της Ναδίνας... Έξακολουθούσε να πιστεύη ότι ή Ναδίνα που είχε ξαναγύρισει έπειτ' από δύο χρόνια άπουσίας, ήταν ή ίδια, ή παλιά, ή παιδική της φίλη, εκείνη μαζί με την όποια μεγάλωσε, χωρίς να έχουν ποτέ μυστικό ή μιά για την άλλη.

Πώς μπορούσε άλλωστε ν' άμφιβάλλη, έπειτ' από τόσα και τόσα πράγματα σχετικά με τό παρελθόν που της θυμισε ή Ναδίνα μετά την έπιστροφή της;...

Παρ' όλ' αυτά όμως, ή μίς Σίμπυλ άνατριχίασε καθώς θυμόταν την έκφραση του προσώπου της Ναδνας την ώρα που ήταν σκυμμένη πάνω άπ' τό κρεβάτι της Φράγκας! Τί μίσος, τί διαβολική κακία, τί άμετάκλητη άπόφασις να κατασυντρίψη τη μικρούλα, ζωγραφίζονταν σ' αυτό... «Οχι, ποτέ, ποτέ άλλοτε δέν είχε φανωθι στο γλυκύτατο πρόσωπο της κοήσης μιά τέτοια έκφρασι.

— Μήπως έχει δίκιο ή Φράγκα, άναλογιζόταν ή μίς Σίμπυλ.

«Αλλά πως ήταν δυνατόν αυτό.

Στό τέλος, φοβισμένη μήπως γάση τό μυαλό της, κοτάλαβε ότι έποεπε να πάση μιά άπόφρασι.

— «Ενα πρόσωπο μόνο, σκέφθηκε, μπορεί να μου δώση καλές συμβουλές σγαιτικώς και να διαλύει την άγωνία που με βασανίζει...

«Η βαρώνη Γιάκομπσεν... Είνε ή πιό έξυπνη, ή πιό έντιμη κ' ή πιό λογική γυναίκα του κόσμου... Στην Κούβα, όπου έμεινε πολύ καιρό, ήταν στενωτάτη φίλη της μητέρας της Ναδίνας.

«Η ίδια μάλιστα θάφτισε ή Ναδίνα, ή όποια την λατρεύει και ξέρει τη θετή μου άδελφή όσο κανείς άλλος... Ναι, τό πρωί θά πάω να ιδω τη βαρώνη και θά της πω όλα συμβαίνοντα έδώ... Κι' εκείνη ή θά με καθουχάσει έντελώς ή θά με συμβουλευθι τί πρέπει να κάνω...

«Έτσι, ήσυχάζοντας κάπως, ή μίς Σίμπυλ περίμενε την ώρα που θά μπορούσε να πραγματοποιήση την άπόφασι της.

— Να συχωρέσης τόν πατέρα σου και να προσπαθήσης με κάθε τρόπο να τόν διορθώσης!...

— Ναι, ή μίς Σίμπυλ περίμενε την ώρα που θά μπορούσε να πραγματοποιήση την άπόφασι της.

Η ΚΥΡΙΑ ΓΙΑΚΟΜΠΣΕΝ

Τό μέγαρο Γιάκομπσεν ήταν ένα από τά μεγαλοπρεπέστερα και ώραϊότερα του Παρισιού.

Μά και ό οίκος Γιάκομπσεν ήταν ένας από τους πλουσιωτέρους του Παρισιού και ή έπιχειρήσεις του τεράστιες. Και όμως τόν μεγάλο αυτόν οίκο τόν διηύθυνε μιά γυναίκα, βλομύναχη, χωρίς κανένα σύμβουλο ή έλεγκτή, άπόλυτος κυρία αυτού.

«Η ιστορία της γυναίκας αυτής, της βαρώνης Γιάκομπσεν ήταν πολύ συγκινητική και πολύ θλιβερή.

«Η Παυλίνα Γιάκομπσεν ήταν άλλοτε μιά άπλη παρισηή εργάτρια, κόρη μίς πολύ πτωχής και άπορης οικογενείας. Στά δεκατέσσερα χρόνια της είχε χάσει τη μητέρα της.

ή όποια πέθανε από τη βάρβαρη συμπεριφορά του συζύγου της, ένός έλαιοχρωματιστού.

Η φτωχή Παυλίνα άγαπούσε μέχρι λατρείας τη μητέρα της, που ήταν γυναίκα υποδειγματικής άρετης και καλωσύνης, και ό θάνατός της την έξυθισε σέ μία άπέραντη άπελπισία. Η φτωχή έκανε νη γυναίκα πριν πεθάνη, είχε πη στην κόρη της:

— Νά συχαρώσεις τόν πατέρα σου και νά προσπαθήσεις μέ κάθε τρόπο νά τόν διορθώσης, άν θέλεις νά είμαι εύχαριστημένη μαζί σου στόν άλλο κόσμο. Όρκίσου, όρκίσου μου, ότι θά έργασθής γι' αυτό μέ όλες σου τίς δυνάμεις.

Η Παυλίνα, μέ τά χαρακτηριστικά του προσώπου της αλλοιωμένα από όργη και άγανάκτηση, έμενε στήν άρχή σιωπής. Δέν ήθελε νά όρκιστή.

Άλλά μπορεί κανείς ν' άρνηθή τίποτε σ' έναν άνθρωπο που πεθαίνει, όταν μάλιστα ό άνθρωπος αυτός είναι τό προσφιλέστερό του πλάσμα στή γή;

Η μητέρα λοιπόν έπέμεινε καί ή κόρη ώρκίστηκε. Καί, πραγματικά, ή νέα κόρη κατέβαλε υπεράνθρωπες προσπάθειες γιά νά πραγματοποιήση τήν υπόσχεση που είχε δώσει στή μητέρα της.

Φροντίζοντας νά έχη πάντα καλοσιγυρισμένο και καθαρό τό φτωχό σπίτι της, άγωνίστηκε νά τό κάνει εύχάριστο τόπο διαμονής γιά τόν πατέρα της, του όποιου προσπαθούσε νά προλαβαίνει κάθε έπιθυμία.

Του κάκου όμως! Όστερ' από λίγες ήμέρες, ό Εύγένιος Πλαντέ, ό πατέρας της ξαναρχισε τη περασμένη άτακτη ζωή του κι' έπειδή όταν γύριζε τήν νύχτα μεθυμένος στό σπίτι του, δέν εύρισκε μπροστά του τη γυναίκα του γιά νά τη δείρη, ξεθύμαινε καταφέρνοντας γροθιές και κλωτσιές στήν κόρη του. Τόσο, που μία μέρα ή Παυλίνα, ή όποια είχε άνεπτυγμένο έξαιρετικό τό αίσθημα της φιλοτιμίας, έκανε ένα δέμα τά λίγα ρούχα της, και τράβηξε γιά νά φύγη.

Άλλά, μόλις πάτησε τό πόδι της στό κατώφλι, παρουσιάστηκε μπροστά της ή είκόνα της μητέρας της, θυμήθηκε τόν όρκο που της είχε δώσει... κι' έμεινε.

Όστερ' από λίγες μέρες, ό πατέρας της, ξαναγυρίζοντας μία νύχτα σ' έλεεινή κατάσταση από τό μεθύσι, κουβάλησε μαζί του και μία γυναίκα τών πεζοδρομίων.

— Ό άνθρωπος δέν πλάστηκε γιά νά ζή μόνος του, είπε στήν κόρη του, ή όποια μέ δάκρυα στό μάτια διαμαρτυρόταν έναντίον της εισόδου της μεγάρας αυτής στο σπίτι τους. Έσύ κύτταξέ τη δουλειά σου και μη ξεχνάς πώς ή «Ροζαλία» είναι κοντά.

«Ροζαλία» έλεγε ό άθλιος τό ραβδί του, του όποιου πολλές φορές είχαν κάνει τη γνώριμά τά πλευρά της Παυλίνας.

Μετά δεκαπέντε μέρες, ό έλαιοχρωματιστής άηδίασε πειά νά βλέπει μπροστά του τό συχαμένο εκείνο γύναιο που έτρωγε κι' έπινε σάν κτηνος και είπε στήν κόρη του σέ μία στιγμή που συναισθάνθηκε τήν αθλιότητά του:

— Νά σοϋ πω, Παυλίνα μου, τό καταλαβαίνω πώς είμαι ένας παληάνθρωπος. Μά τί νά γίνη, άφού είμαι πατέρας σου, έχεις καθήκον νά μέ συχαρώσεις... Όταν έχη κανείς στό σπίτι του μία καλή νοικοκυρούλα σάν εσύ, τί χρειάζεται άλλη γυναίκα;... Θά τη διώξω αυτή τήν παληογυναίκα... Κι' έννοια σου, δέν θά ξαναδής τέτοιο πράγμα.

Και πραγματικά, έπλ μερικές ήμέρες, άρχισε νά συμπεριφέρεται μέ υποδειγματικό τρόπο. Πήγαινε ταχτικά στή δουλειά του, δείχνόταν φιλόστοργος πρός τήν κόρη του και δέν παρέλειπε νά της φέρη κάθε έράδου πορτοκάλια ή μερικά λουλούδια.

Άλλά ή κατάσταση αυτή δέν θάστηξε πολύ και μία μέρα ξαναρχισε νά πίνη. Από τότε ή ζωή της δυστυχισμένης μετεβλήθη σέ αληθινή κόλαση. Μέσα σέ δεκαοχτώ μήνες, ό Εύγένιος Πλαντέ έγκατέστησε διαδοχικά στό σπίτι του, κοντά στήν κόρη του, πέντε γυναίκες της εσχάτης κοινωνικής ύποστάθμης.

Άλλες άπ' αυτές κακομεταχειριζόντουσαν τρομερά τήν Παυλίνα, τήν έδερναν και της επέβαλλαν νά δουλεύη από τά

χαράματα ως τά μεσάνυχτα, κι' άλλες άπεναντίας προσπαθούσαν, μέ ύπουλες περιποιήσεις, νά τήν πείσουν νά συμμετάσχη στό όργιόδη γλέντι, τά όποια ώργάνωναν μέ τούς φίλους των; όταν έλειπε ό Πλαντέ.

Η Παυλίνα έκανε ύπομονή και σκεφτόταν: «Θαρθή χωρίς άλλο μία μέρα που θά τελειώση ή φριχτή αυτή κατάστασις. Άν ύπομεινω ως τότε, τότε θά μπορέσω νά ξαναφέρω τόν πατέρα μου στόν ίσιο δρόμο και νά πραγματοποιήσω τήν υπόσχεση που έδωκα στήν μητέρα μου».

Έπειδή δέ προέβλεπε ότι ό πατέρας της, λόγω τών παραισιών του, δέν θ' άργούσε νά γίνη άνίκανος γιά κάθε έργασια, είχε έξασκηθή στή δουλειά της σιδερώστρας και είχε άποκτήσει μάλιστα μεγάλη έπιτηδειότητα.

Μιά θραυιά, ό Πλαντέ έφερε στό σπίτι του μία γυναίκα ψηλή μέ λεπτά χείλη και μέ δάμμα που έλαμπε. Τυχαίως, τό θράδυ εκείνο δέν ήταν μεθυμένος.

— Βάλε στό τραπέζι πιάτα γιά τρεις, είπε στήν κόρη του, ή κυρία από δω θά φάη μαζί μας.

Η Παυλίνα δέν τόλμησε νά κάνη καμιά παρατήρησι. Τά μάτια της όμως κύτταζαν τόν πατέρα της μέ θλίψη και παράπονο.

Η ξένη τό άντελήφθη αυτό και είπε μέ τη θραυή φωνή της:

— Μπα! Μπα! Δέν σοϋ άρέσω, κοπέλλα μου;... Τί ύποδοχή είν' αυτή; Έλα άμέσως νά μέ χαιρετήσης και νά μου πής τό «καλώς ώρισες».

Κι' έπειδή ή Παυλίνα, σάν νά μνη τήν άκουγε, εξακολουθούσε νά καταγίνεται μέ τίς δουλειές του σπιτιού, μέ τήν άπελπισία ζωγραφισμένη στό πρόσωπό της, ή ξένη έξωργισμένη γύρισε πρός τόν Πλαντέ και του είπε:

— Γι' αυτό λοιπόν μ' έφερες έδω; Γιά νά μέ προσβάλη τό παληοκόριτό σου;...

— Έλα, Βιργινία, μνη κάνης έτσι! της άποκρίθηκε ό Πλαντέ. Δέν είναι κακό τό κορίτσι...

— Όχι! Όχι! Δέν άνέχομαι έγώ νά μέ προσβάλουν έτσι... Πές της νά μου ζητήση συγγνώμην, γιατί άλλοιώς φεύγω άμέσως... Όλα κι' όλα!...

Και ή Βιργινία, άφού σηκώθηκε, προσποιήθηκε πώς διευθύνεται πρός τήν πόρτα.

— Βιργινία! φώναξε ό Πλαντέ! Μείνε! Σ' έξορκίζω!

Μά εκείνη έκανε πώς δέν του έδωσε σημασία και προχώρησε ακόμα περισσότερο πρός τήν πόρτα.

— Παυλίνα! φώναξε τότε ό Πλαντέ που ή άναχώρησις της γυναίκας εκείνης τόν έκανε έξω φρενών. Ζήτησε συγγνώμην από τήν κυρία! Έγώ ό πατέρας σου σέ διατάζω!

Η νέα κόρη τόν κύτταξε μέ ψυχραιμία.

— Νά της ζητήσω συγγνώμην; ρώτησε. Και γιά ποιό λόγο;

Πραγματικά, γιά ποιό λόγο νά της ζητήση συγγνώμην, άφού δέν είχε άνοίξει τό στόμα της γιά νά μιλήση;

Ό Πλαντέ, τόν όποιον ή άπειλή της Βιργινίας ότι θά έφευγε, τόν έκανε έξω φρενών, κυριεύθηκε από μία άφάνταστη όργη, που τόν έκανε νά μοιάζει μέ κτηνος.

— Ά! χαμένη! φώναξε στήν κόρη του. Μοϋ σηκώνεις κεφάλι!... Έ! τώρα θά ίδης πόσο άξίζει ή «Ροζαλία» μου.

Και άρπάζοντας τό περίφημο ραβδί του, κατέφερε άλλεπάλληλα δυνατά χτυπήματα στήν κόρη του, επαναλαμβάνοντάς:

— Ζήτησε συγγνώμην, σοϋ λέω!... Ζήτησε συγγνώμην, γιατί θά σέ σκοτώσω!...

Η Παυλίνα άντιστάθηκε, άντιστάθηκε έπί πολλή ώρα μάλιστα, μά όλες ή ανθρώπινες δυνάμεις και προπάντων ή θέλησις μιας κοπέλλας δεκάξη χρόνων, έχουν όρια.

Στό τέλος, έλεεινή κι' άξιοδάκρυτη, έπεσε γονατιστή και ύψώνοντας πρός τούς δημούς της τά ώράτια καστανόχρυσα μάτια της που ήταν γεμάτα δάκρυα; τραύλισε:

— Συγγνώμην!

Τότε ή Βιργινία ξαναγύρισε κοντά στόν Πλαντέ και του είπε:

— Φτάνει. Βλέπω ότι είσαι άνδρας και ξέρεις νά επιβάλ-

—Βιργινία! φώναξε ό Πλαντέ. Μείνε! Σ' έξορκίζω!...

λης τη θέλησί σου... Θά μείνω μαζί σου!.

Και χωρίς νά ένδιαφερθούν γιά τη φτωχή νέα που είχε σωριασθή λιποθυμισμένη σέ μία γωνία της αίθουσας, οι δύο άθλιοι καθήσαν στό τραπέζι κι' άρχισαν νά τρώνε τά φαγητά που είχε ετοιμάσει ή Παυλίνα. Ήσαν μάλιστα τόσο, ώστε γρήγορα σωριάστηκαν στό πάτωμα άνασθητοι από τη μέθη τους.

Εκεί, τούς θρήκε ή δυστυχισμένη όρφανή, όταν στίς δυό μετά τά μεσάνυχτα, τό κρύο της παγωμένης εκείνης νύχτας του Δεκεμβρίου τήν έκανε νά συνέλθη από τήν λιποθυμία, στήν όποια τήν είχαν ρξει τά χτυπήματα του πατέρα της.

Κάτω από τό φως της λάμπας που έκαιγε ακόμα, τούς είδε και τούς δυό εξαπλωμένους, τόν έναν κοντά στόν άλλο και άσθονα δάκρυα κύλησαν στό κατάγλωμο πρόσωπό της, ενώ τά χαρακτηριστικά της έπαιριαν μία έκφρασι άπέραντης άπελπισίας και ντροπής.

— Κι' έγώ που έλπίζα ότι είχαν τελειώσει όλες αυτές ή άχρειότητες! ψιθύρισε μ' άπόγνωση. Νά που ξαναρχισαν πάλι!... Ά! Θεέ μου! Τί νά κάνω γιά νά τόν τραβήξω από αυτό τό βόρβορο;...

Και, πνιγμένη από τούς λυγμούς της έτραύλισε:

— Ω! μητέρα! Μητέρα! Πόσο θαρείά ύπόσχεσι μοϋ ζήτησες! Τό θέλεις ότι δέν άντέχω πειά! Ότι δέν μπορώ νά τήν εκπληρώσω! Και άγγελος άν ήμουν, δέν θά μπορούσα νά θαστάξω περισσότερο...

Κατοπιν, κλονιζόμενη, διευθύνθηκε πρός τό μικρό της δωμάτιο. Ρίχτηκε κλαίοντας πικρά στό κρεβάτι της, αλλά δέν μπόρεσε νά κοιμηθή, και σκεφτόταν όλοένα τ. νά κάνη, χωρίς νά μπορέση νά πάρη έπιτέλους μία άπόφασι.

Όταν άρχισε νά δημερώνη, ντύθηκε θιαστικά κι' έπήγε ν' αγοράση γάλα, έτοιμάσε έπειτα, κατά τήν συνήθειά της, τόν καφέ, κι' έφυγε, αφήνοντας τούς δυό κοιμισμένους μεθύουσιν στήν ίδια θέση...

Πήγαινε στό έργοστάσιο του προαστείου Πουασσονιέ, όπου εργαζόταν ως σιδερώτρια.

Κατά τήν έποχή εκείνη, ή Παυλίνα ήταν μία εύρωστη νέα, γεμάτη ύγεια και δραστή. Τά ξανθά μαλλιά της, όταν τά έλυνε τη σκέπαζαν σχεδόν όλόκληρη. Τά καστανόχρυσα μάτια, που τά σόων μακρές μετέξινες έλεφάριδες, εξέφραζαν εύθνητα και καλωσύνη. Τό εύρύ μέτωπό της φανέρωνε έξαιρετική άντίληψη, ενώ ή καλλιτεχνική και ίσια μύτη της δείχνε τη μεγάλη της εδασθησία.

Τά ροδόχρωμα χείλη της τέλος και τό σχήμα του σαγονίου της, πρόδιδαν δύναμη θελήσεως άσυνήθιστη.

Όταν κάθε πρωί, πηγαίνοντας στή δουλειά της κατέβαινε από τη Μονμάρτη μέ τό λεπτό και λυγερό άσθημά της και μέ τη δροσιά της νεότητός της, όλαν τά βλέμματα γύριζαν πρός αυτήν. Όλοι οι ύπάλληλοι που πήγαιναν εκείνη τήν ώρα στό γραφεία τους, έτάχυναν τό θήμα τους γιά νά τη φτάσουν και νά της άπευθύνουν ένα φιλικό χαιρετισμό. Όλοι τήν θαύμαζαν κι' όλοι προσπαθούσαν νά της έκδηλώσουν τόν έρωτά τους.

Μά εκείνη έμενε αδιάφορη σέ όλους. Μά συνέβαινε τάχα τό ίδιο και μ' ένα χλωμό νέο, αδυνάτου κράσεως, μέ γλυκά και άγαθά μάτια, μέ μέτωπο ποιητό, ό όποιος, χωρίς νά της έχη μιλήσει ποτέ, πήγαινε και τήν κύτταζε έπί ώρες όλόκληρης τής ώρα που εργαζόταν μέσ' άπ' τά τζάμια του έργοστάσιου;

Πώς τόν έλεγαν τό νέο αυτό; Ποιός ήταν; Κανένας δέν τό ήξερε...

Η άλλες κοπέλλες που εργαζόντουσαν μαζί της, τό, άποκαλούσαν «Ο έρωτοχτυπημένος της Παυλίνας» και διεσκέδαζαν μέ τό νά τον παρακολουθούν τήν ώρα που κύτταζε έκστατικά τήν νέα.

Μία μέρα, κάποια μικρή εργάτρια, δώδεκα μόλις χρόνων, χλωμή και διεφθαρμένη και γιά τήν όποια ή ζωή δέν είχε πειά κανένα μυστήριο, μπήκε στό εργαστήριο μέ πρόσωπο που έλαμπε.

— Όρα! είπε, μάς τά κατέφερε ή κυρία Παυλίνα μας! Η Παυλίνα, που δέν έπέτρεπε ποτέ νά μιλούν είς βάρος

της, πηλ'σσε άμέσως θυμωμένη και μέ τό χέρι της ύψωμένο, γιατί υπέθεσε ότι ή μικρή εκείνη εργάτρια είχε μάθει τίποτε γιά τη σκανδαλώδη ζωή του πατέρα της.

— Δέν σοϋ είπα έκαστό φορές, της είπε, νά μνη πιάνης ποτέ τό όνομά μου στό στόμα σου;

Μία άλλη εργάτρια που ζήλευε τήν Παυλίνα γιά τήν ώμορφιά της και τήν άρετή της, άρχισε νά λήη ειρωνικά:

— Κάτι τρέχει έδω μοϋ φαίνεται!... Άφού φοβάσαι, Παυλίνα, νά μη μιλήση ή μικρή, θά πη ότι κάτι μας κρύβεις...

Η Παυλίνα σήκωσε τούς ώμους της και είπε:

— Δέν κρύβω τίποτε...

— Τότε λοιπόν άφησέ τήν νά πη ό,τι έχει νά μάς πη...

— Μά δέν ύπάρχει λόγος νά θυμώση ή Παυλίνα γι' αυτό που θά πω, είπε ή μικρούλα που είχε πρωτομιλήσει. Έμένα, όπλοτύστα, τό όνομα εκείνου που είναι έρωτευμένος μέ τήν Παυλίνα...

— Τότε ξέρεις γι' αυτόν περισσότερα άπ' όσα ξέρω έγώ...

— Τόν έπήρα έξοπίσω, εξακολούθησε ή μικρούλα. Είναι όπάλληλος στόν οίκο Γιάκομπσεν.

Ένα σωρό έπιφωνήματα θαυμασμού έκ μέρους τών εργατριών, άκούστηκαν άμέσως, γιατί ήταν πασίγνωστος ό πλούσιος αυτός οίκος.

— Μαρε τύχη ή Παυλίνα!

— Είδες εκεί!...

— Όστε θά έχουμε κι' άμάξι!...

— Και κανένα παλατάκι!...

— Έμένα, Παυλίνα, νά μέ πάρης καμαριέρα σου!...

Η Παυλίνα, που φαινόταν δυσσχεστική από τίς συζητήσεις αυτές, είπε:

— Είστε θεότρελλες όλες σας που καθόσαστε κι' άκούετε τά λόγια αυτής της ξεμυσλισμένης!

Η μικρούλα εργάτρια, πειστωμένη, σηκώθηκε τότε και της άπάντησε:

— Τί λόγια και λόγια! Όσο λέω, δέν τά θγάζω από τό μυαλό μου... Τόν παρακολούθησα σήμερα τό πρωί τόν έρωτοχτυπημένο σου, Παυλίνα, ως τη στιγμή που μπήκε στό μέγαρο του Γιάκομπσεν σάν άνθρωπος που μπαίνει στό σπίτι του... Πιστεύω μάλιστα πώς θά είναι κανένας από τούς πιδ σπουδαίους όπάλληλους εκεί μέσα, γιατί είδα τό θυρωρό και πολλούς άλλους όπάλληλους νά τόν χαιρετούν μέ θαθείες ύποκλίσεις.

Εκείνη τη στιγμή, μπήκε μέσα ή διευθύντρια και ή συνουσία σταμάτησε.

Μονάχα ή Παυλίνα συλλογιζόταν. Όσα είχε άκούσει, της είχαν κάνει θαθεία έντύπωση. Και όμως κάθε άλλο παρά φιλόδοξα σχέδια φώλιαζαν στό μυαλό της.

Δυσσχεστίονταν ώστόσο μέ τήν ιδέα ότι ό άνθρωπος πρός τόν όποιο σιγά-σιγά είχε άρχίσει νά νοιώθη ένα είδος εδγνομουσής, μπορούσε νά γίνη άντίκειμενο ειρωνειών έκ μέρους τών συναδέλφων της.

Από τήν ήμέρα που πέθανε ή μητέρα της, κανένας δέν είχε δεεί άνάτη ή ένδιάφερόν γι' αυτήν. Και μόνο ό νέος εκείνος αποτελούσε εξαίρεσι του κανόνος. Δέν έμοιαζε καθόλου μέ τούς άλλους. Ήταν τόσο ήρεμος, φαινόταν τόσο σεμνός και μετριόφρων και τό δειλό βλέμμα του έπαινε μία πολύ θαθεία έκφρασι σεβασμού κάθε φορά που συναντούσε τό δικό της.

Γι' αυτό κιόλας τόν είχε ξεχωρίσει άνάμεσα σέ όλους!

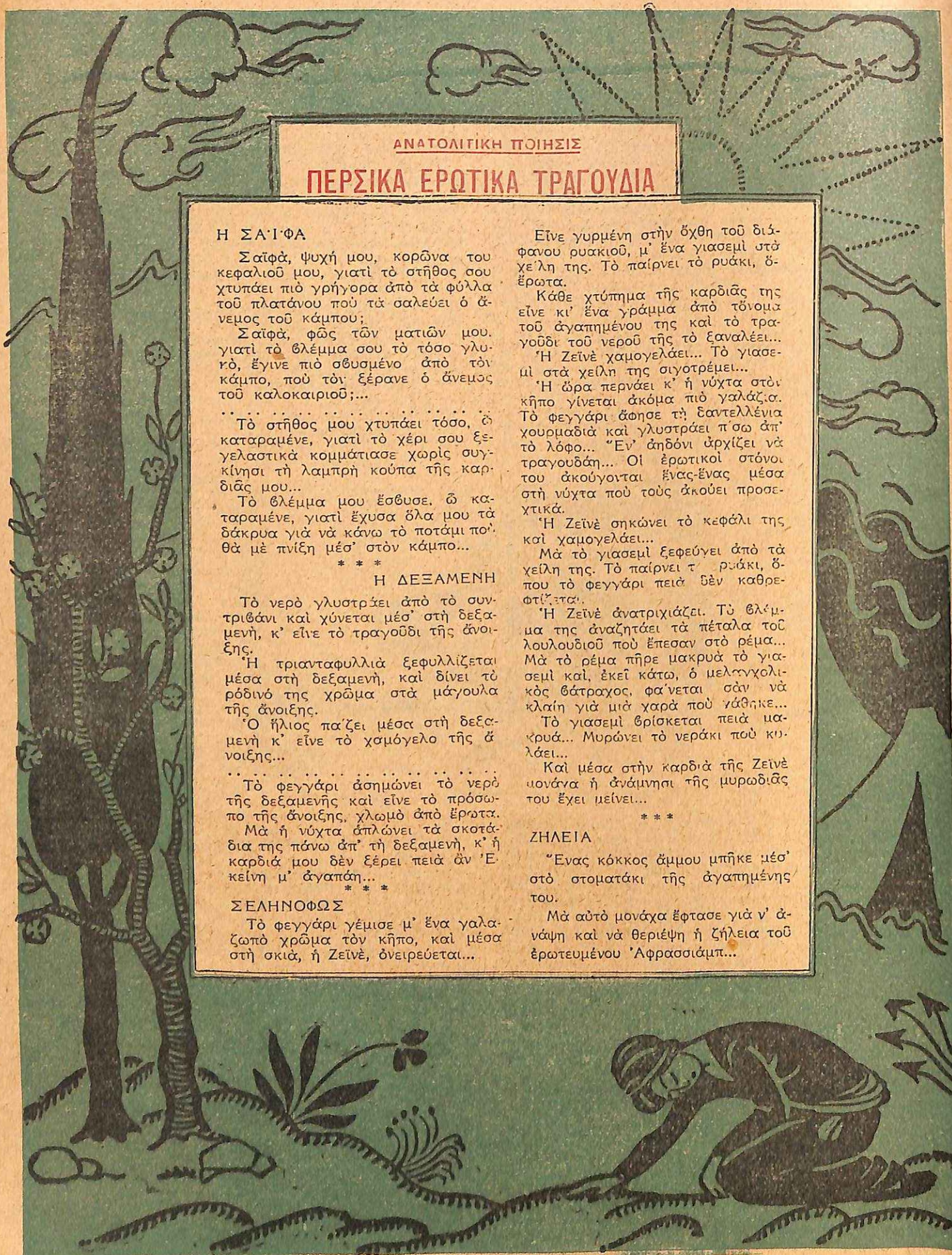
Ποιός ήταν όμως;...

Πολλές φορές είχε ακολουθήσει από μακριά τήν Παυλίνα τό θράδυ, όταν γύριζε στό σπίτι της, αλλά, έπειδή ποτέ δέν της έμιλήσε, δέν ήξερε απολύτως τίποτε γι' αυτόν...

Όλόκληρη τήν ήμέρα εκείνη τήν άπασχολούσαν ή σκέψεις αυτές. Ήταν Σάββατο κι' έπειδή ή εργασία ήταν πολλή, έφυγε άργά, κατά τίς δέκα, γιά νά γυρίση στό σπίτι της στή Μονμάρτη.

(Ακολουθεί)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΕΡΣΙΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΣΑΪΦΑ

Σαΐφά, ψυχή μου, κορωνα του κεφαλιού μου, γιατί τὸ στήθος σου χτυπάει πὶο γρήγορα ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ πλατάνου πού τὰ σαλεύει ὁ ἄνεμος τοῦ κάμπου;

Σαΐφά, φῶς τῶν ματιῶν μου, γιατί τὸ βλέμμα σου τὸ τόσο γλυκό, ἔγινε πὶο σθεσμένο ἀπὸ τὸν κάμπο, πού τὸν ξέρανε ὁ ἄνεμος τοῦ καλοκαιριοῦ;...

Τὸ στήθος μου χτυπάει τόσο, ὅς καταραμένο, γιατί τὸ χέρι σου ξεγελαστικά κομμάτισε χωρὶς συγκίνησι τὴ λαμπρὴ κούπα τῆς καρδιάς μου...

Τὸ βλέμμα μου ἔσθυσε, ὡς καταραμένο, γιατί ἔχυσας ὅλα μου τὰ δάκρυα γιὰ νὰ κάνω τὸ ποτάμι ποὺ θὰ μὲ πνίξη μέσ' στὸν κάμπο...

Η ΔΕΞΑΜΕΝΗ

Τὸ νερὸ γλυστρίζει ἀπὸ τὸ συντριβάνι καὶ χύνεται μέσ' στὴ δεξαμενὴ, κ' εἶνε τὸ τραγοῦδι τῆς ἀνοιξης.

Ἡ τριανταφυλλιά ξεφυλλίζεται μέσα στὴ δεξαμενὴ, καὶ δίνει τὸ ρόδινο τῆς χρώμα στὰ μάγουλα τῆς ἀνοιξης.

Ὁ ἥλιος παίζει μέσα στὴ δεξαμενὴ κ' εἶνε τὸ χαμόγελο τῆς ἀνοιξης...

Τὸ φεγγάρι ἀσημάνει τὸ νερὸ τῆς δεξαμενῆς καὶ εἶνε τὸ πρόσωπο τῆς ἀνοιξης, γλυμὸ ἀπὸ ἔρωτα.

Μὰ ἡ νύχτα ἀπλώνει τὰ σκοτάδια τῆς πάνω ἀπ' τὴ δεξαμενὴ, κ' ἡ καρδιά μου δὲν ξέρει πειὰ ἂν ἔκλειν μ' ἀγάπῃ...

ΣΕΛΗΝΟΦΩΣ

Τὸ φεγγάρι γέμισε μ' ἓνα γαλάζωπο χρώμα τὸν κήπο, καὶ μέσα στὴ σκιά, ἡ Ζεϊνὲ, ὀνειρεύεται...

Εἶνε γυρμένη στὴν ὄχθη τοῦ διόφανου ρυακιοῦ, μ' ἓνα γιασεμὶ στὰ χεῖλῃ τῆς. Τὸ παίρνει τὸ ρυάκι, δ' ἔρωτα.

Κάθε χτύπημα τῆς καρδιάς τῆς εἶνε κ' ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸ νομα τοῦ ἀγαπημένου τῆς καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ τῆς τὸ ξαναλέει...

Ἡ Ζεϊνὲ χαμογελάει... Τὸ γιασεμὶ στὰ χεῖλῃ τῆς αἰγοτρέπει...

Ἡ ὥρα περνάει κ' ἡ νύχτα στὸν κήπο γίνεται ἀκόμα πὶο γαλάζια. Τὸ φεγγάρι ἄφησε τὴ δαντελλένια χουρμαδιά καὶ γλυστρίζει π' ὅσα ἀπ' τὸ λόφο... Ἐν' ἀηδὸνι ἀρχίζει νὰ τραγουδάει... Οἱ ἐρωτικοὶ στόνοι τοῦ ἀκούγονται ἕνας-ἕνας μέσα στὴ νύχτα πού τοὺς ἀκούει προσεχτικά.

Ἡ Ζεϊνὲ σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς καὶ χαμογελάει...

Μὰ τὸ γιασεμὶ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλῃ τῆς. Τὸ παίρνει τὸ ρυάκι, δ' εἶνε τὸ φεγγάρι πειὰ δὲν καθρεφτίζεται.

Ἡ Ζεϊνὲ ἀνατριχιάζει. Τὸ βλέμμα τῆς ἀναζητᾷ τὰ πέταλα τοῦ λουλουδιοῦ πού ἔπεσαν στὸ ρέμα... Μὰ τὸ ρέμα πῆρε μακριὰ τὸ γιασεμὶ καὶ, ἐκεῖ κάτω, ὁ μελνυχολικός θάτταχος, φάνεται σὰν νὰ κλαίῃ γιὰ μιὰ χαρὰ πού γάθισε...

Τὸ γιασεμὶ θρίσκειται πειὰ μακριὰ... Μυρῶνει τὸ νεράκι πού κυλάει...

Καὶ μέσα στὴν καρδιά τῆς Ζεϊνὲ μονάνα ἡ ἀνάμνησις τῆς μυρωδιάς τοῦ ἔχει μένει...

ΖΗΛΕΙΑ

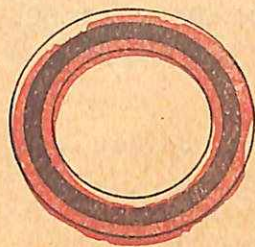
Ἐνας κόκκος ἄμμου μῆκε μέσ' στὸ στοματάκι τῆς ἀγαπημένης τοῦ.

Μὰ αὐτὸ μονάχα ἔφτασε γιὰ ν' ἀνάψῃ καὶ νὰ θεριέψῃ ἡ ζήλεια τοῦ ἐρωτευμένου Ἀφρασιάμπ...

Ρωσικὴ λογοτεχνία

Ἐρωτικά μωσαϊκά

Τοῦ Α. Ἀδερτσένκε

Ὁ δυὸ φίλοι κα-
θόντουσαν σ' τὸ
κομπό καὶ φωτει-
νὸ σαλόνι καὶ,
καπνίζοντας μυ-
ρωδάτα τσιγάρα,
μιλοῦσαν γιὰ τὶς
γυναῖκες.

— Εἶμαι ὁ πὶο
δυστυχὴς ἄνθρω-
πος τοῦ κόσμου! ἔκανε σὲ μιὰ στιγμή
ὁ Κοράμπλεφ μ' ἓνα πικρὸ ἄναστε-
ναγμό.

— Ἐλα δά! τοῦ ἀπάντησε εἰρωνικά
ὁ ἄλλος. Εἶσαι γερός, ἔχεις καλοὺς
φίλους, μεγάλη περιουσία κι ἐξαιρε-
τικὴ πάντα ἐπιτυχία στὶς γυναῖκες.
Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί ἄλλο θέ-
λεις!...

— Τί θέλω; Μὰ ἀγαπητέ μου, ἐπει-
δὴ ἀρέσω στὶς γυναῖκες, γι' αὐτὸ ἀ-
κριβῶς εἶμαι ἀξιολύπητος. Ξέρεις τί
μοῦ συμβαίνει; Ἀγαπῶ τώρα ἕξη γυ-
ναῖκες μαζύ!...

— Ἐξή; Πάλι καλά! Καὶ λές πὺς
δὲν εἶσαι ἕνας ἄσωτος, ἕνας παραλυ-
μένος;

— Καὶ βέβαια δὲν εἶμαι! φώναξε ὁ
Κοράμπλεφ. Εἶμαι μάλλον ἕνας λογι-
κὸς καὶ ἰσορροπημένος ἄνθρωπος μὲ
μιὰ εὐαίσθητη καρδιά. Ἄν εὕρισκα
τὴν γυναῖκα πού ὀνειρεύομαι, τὴ γυ-
ναῖκα τοῦ γούστου μου, ἐκεῖνη πού θὰ
ἤξερε νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδιά μου,
ἐὰ τὴν παντρευόμουν αὐριο τὸ πρωτὶ...
Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι δὲν ὑπάρ-
χει αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἢ τοὐλάχιστον δὲν
ἔτυχε ἀκόμη νὰ τὴ συναντήσω. Κι' ἔ-
τσι, στὶς ἕξη γυναῖκες πού ἀγαπῶ καὶ
πού ἀποτελοῦν ἓνα εἶδος μωσαϊκοῦ,
θρίσκω μιὰ γοητὴ αὖ πού μὲ μεθάει. Ὅ-
λες μαζύ, ὅταν συγχωνῶνται, σχηματί-
ζουν τὴν γυναῖκα τοῦ ὀνείρου μου!...

— Ἐ, τί νὰ σοῦ πῶ, εἶσαι ὁ πὶο πα-
ράξιος τρελλὸς ἀπ' ὅσους γινώρισκα
στὴ ζωὴ μου!

— Διόλου, διόλου! διαμαρτυρήθηκε
ὁ Κοράμπλεφ. Γιὰ μένα ὁ ἔρωτας δὲν εἶ-
νε ποτὲ τυφλός. Συλλογίζομαι λογι-
κὰ, φλε μου, παρατηρῶ, ἐξετάζω. Καὶ
τί θέλω; Ἡ μιὰ γυναῖκα ἔχει ὡμορφά
μάτια, ἡ ἄλλη ἔχει φλογερὰ χεῖλῃ, μιὰ
τρίτη ἔχει ὑπέροχα μαλλιά, μὰ καμμιά
δὲν συγκεντρώνει ὅλες αὐτὲς τὶς ὡμορ-
φιές σὸ πρόσωπό τῆς. Κι' ἔτσι, μὲ
τὶς ἕξη γυναῖκες πού ἔχω, σχηματίζω
ἓνα μωσαϊκὸ κι' ἔχω τὴν αὐταπάτη
πὺς θρήκα τὴν γυναῖκα πού θὰ μὲ κά-
νῃ εὐτυχισμένο. Βέβαια, δὲν σοῦ λέω,
αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ τὶς ἕξη γυναῖκες
εἶνε λιγάκι υπερδεδεμένη καὶ δύσκολη.
Μὰ, ἂν θέλῃς, μπορεῖς νὰ ρίξῃς μιὰ
ματιά σ' αὐτὲς τὶς «σημειώσεις». Θὰ
δῇς πὺς ἔχω δίκιο...

— Καλὰ λοιπόν. Γιὰ νὰ δοῦμε αὐ-
τὲς τὶς «σημειώσεις»!...

— Νά, κύττα: ἐδῶ εἶνε ἡ Ἑλένη!
καλὸς χαρακτήρας, γλυκὸ πρόσωπο,
κάτασπρα δόντια, μὰ ἀπὸ φωνὴ τίπο-
τε!... Τὴν ἀκουσες ποτὲ νὰ τραγου-
δά; Ὁχι; Τόσο τὸ καλύτερο...

— Ἀς προχωρήσουμε...
— Ἡ δεύτερη τώρα εἶνε ἡ Καίτη, ἡ

πὶο στενὴ φίλη τῆς Ἑλένης. Εἶνε τὸ
ἀντὶθετὸ τῆς: σωστὸς διάβολος. Τρελ-
λαίνεται γιὰ τὰ γλυκὰ καὶ μισεῖ θανά-
σιμα τὴ μουσικὴ... Κι' ἡ μιὰ φορὰ μάλι-
στα μοῦ συμβαίνει νὰ μπερδεύω τὰ ὀ-
νόματα. Στὴ Νάστια (τὴν τρίτη) εἶπα
ἓνα ῥάδου: «Ἀγαπημένη μου Μαρού-
σια», (ἡ Μαρούσια εἶνε ἡ τέταρτη)
καὶ φαντάζεσαι τί ἔγινε: σωστὸ παν-
δαίμονιο. Θὰ μπορῶ νὰ πνιγῇ στὰ
δάκρυα πού ἔχυσες κείνη τὴν ῥάδου ἢ
ζηλιάρα Νάστια. Κι' ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ
τὴν ξαναπάθω, ἀποφάσισα νὰ τὶς λέω
ὅλες «ἀγάτη μου» ἢ «χρυσὸ μου»...

— Καὶ σοῦ εἶνε πιστές;

— Βέβαια, ἄλλωστε κι' ἐγὼ τοὺς εἶ-
μαι πιστός, γιατί ἀγαπῶ στὴν κάθε
μιὰ ὅ,τι μοῦ ἀρέσει περισσότερο. Μὰ
εἶνε, βλέπεις, καὶ τὰ ραντεβού...

— Δηλαδή; Τί παθαίνει;

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἐχω
τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ θυμάμαι καλὰ τὰ
ραντεβού του. Παραδείγματος χάριν,
σήμερα — κι' ὁ Κοράμπλεφ ἔφυγε
τὸ ρολόι τοῦ — ὑποσχέθηκα στὴ Σό-
νια (εἶνε ἡ πέμπτη) ὅτι θὰ πῆγαινα
νὰ τὴν πάρω ἀπὸ τὸ σπίτι στὶς ἕξη το-
ἀπόγευμα. Μὰ, τὸ ἔχασα κι' ἔδωσα
ἓνα ραντεβού στὴν Ὀλγα (τὴν ἕκτη)
γιὰ τὶς ἑφτά. Πὺς λοιπόν θὰ μπορέσω
νὰ πάω καὶ στὰ δυὸ ραντεβού; Ἡ Ὀλ-
γα κάθεται στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πό-
λεως.

— Πὺς τὰ καταφέρνεις λοιπόν καὶ
ξεμπερδεύεις;

— Ἐ, νά, μὲ τὴν πονηριά. Μόλις θὰ
μπῶ στὸ σαλόνι τῆς Σόνιας, θὰ τῆς
κάνω μιὰ σκηνὴ ζηλοτυπίας, λέγοντάς
τῆς πὺς κάποιος φίλος μου τὴν ἴδε
στο θέατρο μ' ἓνα ξανθὸ κύριο... Ἐπει-
δὴ δὲ δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἡ Σόνια θὰ
ξεσπᾷ σ' ἓνα ἰληρὸ γέλιο κι' ἐγὼ

τότε, κάνοντας τὸ θυμωμένο, θὰ φύγω
ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς γιὰ νὰ τρελῶ στὸ
ραντεβού τῆς Ὀλγας. Αὐτὸ εἶνε ὅλο.
Μὰ τι κούρασ!...

Οἱ δυὸ φίλοι τότε σηκώθηκαν γιὰ
νὰ θγοῦν ἔξω, μὰ ξαφνικά ὁ Κοράμ-
πλεφ γύρισε στὸ γραφεῖο του καὶ ἔ-
κρυψε μιὰ φωτογραφία πού εἶχε δίπλα
στὸ καλαμάρι.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε ὁ
φίλος του.

— Ἐκρυψα τὴ φωτογραφία τῆς Καί-
της... τοῦ ἀπάντησε κείνος. Ποιὸς ξέ-
ρει νὰ μὴ δει τὴν φωτογραφία τῆς Καί-
της, θὰ ἔχω καινούργιες ἱστορίες...

— Κι' ἂν ἡ Καίτη ἢ καμμιά ἄλλη
καταλάβῃ πὺς τὰ ἔχεις μπλέξει καὶ
μὲ πέντε ἄλλες γυναῖκες;

— Μπά! Δὲν ὑπάρχει φόβος... ψιθύ-
ρισε ὁ Κοράμπλεφ. Εἶμαι τυχερός.
Καμμιά δὲν υποψιάζεται τὶς ἀντιζηλούς
τῆς!... Ἐκεῖνο ὅμως πού μὲ φέρνει σὲ
δύσκολη θέσι εἶνε τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ
ρουμπνι, πού θὰ τὸ εἶδες δίχως ἄλλο
στὸ χέρι μου. Ἐ, λοιπόν, εἶνε δῶρο
τῆς Νάστιας, πού εἶνε, καθὼς ἔρεως,
θαύπλουτη. Ἡ Ἑλένη ὠστόσο μού ἔ-
χει ἀπαγορεύσει νὰ τὸ φέρω. Κι' ἐ-
γὼ φυσικά τῆς ἔδωσα τὸ λόγο μου. Μὰ,
καθὼς μπερδεύω τὰ ὀνόματα, τὶς ἡμέ-
ρες καὶ τὶς ὥρες, καταχνᾷς, ὑπο-
θέτω, πόσο εἶμαι δυστυχισμένος!...

Ὁ Κοράμπλεφ, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡ-
μέρες ἔφυγε γιὰ τὴ Φινλανδία, ὅπου θὰ
περνοῦσε ἓνα ὁλόκληρο μῆνα. Ἀπὸ ἐ-
κεῖ ὅμως ἔστειλε δυὸ τηλεγραφήματα

— Ἐμένα μὲ λένε Ὀλγα, ἡλίθιε! μοῦ ἀπάντησε θυμωμένη.

στο φίλο του. Το πρώτο έγραφε τὰ ἑξῆς:

«Σὲ ἱκετεύω νὰ πῆς στὴν Μαρούσια ὅτι τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἦσαν μαζί μου ἐδὼ πέρα σ' αὐτὴν τὴν παγωμένη χώρα».

Καὶ τὸ δεύτερο τηλεγράφημα:

«Σὲ παρακαλῶ, νὰ πῆς στὴν "Ὀλγα πῶς τὸ δακτυλίδι μὲ τὸ ρουμπίνι εἶνε δικό σου κι' ὅτι μοῦ τὸ ἔχεις δώσει γιὰ νὰ παραγγεῖλω ἕνα παρόμοιο...»

Περὶ τοῦ εἶναι τώρα νὰ ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ὁ φίλος του δὲν εἶπε τίποτε οὔτε στὴ Μαρούσια, οὔτε τὴν "Ὀλγα. "Ὅταν γύρισε λοιπὸν ὁ Κοράμπλεφ, ἦταν ἡ προσωποποίησης τῆς ἀπογνώσεως.

— Εἶμαι τρομερὰ ἀτυχος! στέναξε ἀπαρηγόρητος. "Ἐχασα τὶς «σημειώσεις» μου, ὅπου εἶχα καταγράψει λεπτομερῶς ὅλες τὶς ἐρωτικές μου περιπέτειες.

— "Εὐὸ φταῖς! τοῦ εἶπε ὁ φίλος του. — "Ἐγώ; ἔκανε ὁ Κοράμπλεφ. Μὰ μοῦ τίς ἔκλεψαν! Τὶς εἶχα στὸ πορτοφόλι μου!... Τώρα, εἶμαι ναμένος. Δὲν ξέρω πῶς νὰ πρέπει νὰ πῶ κίτρινα τριαντάφυλλα στὴ Σόνια ἢ ἂν τῆς ἀρέσουν τὰ κόκκινα... Δὲν θυμάμαι τίποτα! Καὶ εἰς ποιά ὑπογύθια τὸ ἄρωμα; Στὴ Μαρούσια ἢ στὴν "Ὀλγα; Καὶ τὴ ροῦζ ἁόρατα ποῦ ὑποσέθηκα, σὲ ποιά πρέπει νὰ τὴ δώσω; Καὶ τὰ γάντια; Στὶς σημειώσεις μου εἶχα τὸν ἀριθμὸ ποῦ φορεῖ ἡ καθεμία τους!... Πάει, θὰ τρελλαθῶ, φίλε μου!

— Γιὰ στάσου, θὰ μπορέσω ἴσως ἐγὼ νὰ σὲ βοηθήσω, γιατί ἔχω καλὴ μνήμη... τοῦ εἶπε τότε ὁ φίλος του γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ Κοράμπλεφ ἦταν σὲ ἀξιοθρήνητα χάλια: ὀνόρε, ἀχτένιστος, μὲ κόκκινα μάτια, σωστὸ ἐρεπτιο!

— "Ὅλα τελείωσαν πειὰ! στέναξε μὲ πόνο.

— Μπα; Τί συνέβη; ἀπόρησε ὁ φίλος του.

— Μιὰ καταστροφή! Θέλησα νὰ ἐμπιστευθῶ στὴν τύχη καὶ τὰ ἔκανα θάλασσα! Πῆρα λοιπὸν ἕνα ζευγάρι γάντια καὶ πῆγα στὴν "Ὀλγα. «Ἐλπίζω νὰ σ' εὐχαριστήσω, ἀγάπη μου», τῆς εἶπα. «Σοῦ ἔφερα ἕνα ζευγάρι ἄσπρα γάντια!» "Ἐκείνη ἀμέσως ἀγρίεψε, ἄρπαξε τὸ κουτί, τὸ πέταξε κατὰ γῆρας καὶ μοῦ φώναξε: «Ξέρεις πολὺ καλά πῶς ἔχω πένθος! Πῆγαινε λοιπὸν αὐτὰ τὰ παληογάντια σ' αὐτὴν γιὰ τὴν ὁποία τ' ἀγόρασες!...» "Ἐγὼ τότε τὰ ἔχασα. «Μαρούσια, μὲ παροξύνεις...» τῆς φώναξα. «Ἐμένα μὲ λένε "Ὀλγα, ἡλίθιε!» μοῦ ἀπάντησε. Περὶ τοῦ νὰ σοῦ πῶ πῶς τὸ ἔβαλα στὰ πόδια καὶ πῆγα στὴν Ἑλένη: «Ὅρ'στε, ἀγάπη μου, τὰ «μαρὸν γκλασέ» ποῦ σοῦ ἀρέσουν...» τῆς εἶπα. «Ἐμένα; "Ἀρέσουν σ' ἐμένα τὰ «μαρὸν γκλασέ»; Θὰ τρελλάθης!...» φώναξε ἡ Ἑλένη καὶ λιποθύμησε. "Ἐτρεξα τότε στὴς Καίτης καὶ τῆς προσέφερα ἕνα μπουκέτο κίτρινα τριαντάφυλλα. "Ἐκείνη μοῦ τὸ πέταξε στὰ μούτρα καὶ μοῦ φώναξε μὲ περιφρόνησι: «Μόνον τ' ἄσπρα μοῦ ἀρέσουν, θλακέντιε!» Γιὰ νὰ μὴ σοῦ τὰ πολυλογῶ τώρα, τὰ ἔμπλεξα καὶ μὲ τὴ Μαρούσια, ὅπως καὶ μὲ τὴ Νάστια καὶ καθὼς βλέπεις βρίσκομαι σὲ μιὰ ἀπελπιστική κατάσταση!...

— "Ἀδιόρωταί! Καὶ τί σκέπτεσαι νὰ κάνεις;

"Ὁ Κοράμπλεφ κύτταξε στὰ μάτια τὸ φίλο του καὶ ἑξαφνικὰ σηκώθηκε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν συγγραφέων

Φιλολογικὰ ἀνέκδοτα

Ἡ τουαλέττα τοῦ Μυστράλ. Ἡ γραφολογική... δεινότης τοῦ Μπαλζάκ. Ἦως τὴν ἔπαθε ὁ διάσημος συγγραφεὺς. Ἡ ἀφηρημάδα τοῦ Λαφονταίν. Ἡ τραγωδία τοῦ κομμωτοῦ κι' ὁ Βολταῖρος, κλπ.

Γιὰ τὸν περίφημο Γάλλο ποιητὴ Μυστράλ, κυκλοφοροῦσε κάποτε στὸ Παρίσι ἡ διάδοσις ὅτι ἦταν χωρικός καὶ δὲν ἤξερε καθόλου ἀπὸ τρόπους καὶ φέροντο τῶν πόλεων. Κάποτε, λοιπὸν, ποῦ ὁ Μυστράλ εἶχε πάει στὸ Παρίσι, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν μεγάλο Γάλλο συγγραφέα Μπαρμπέ ντ' Ὀρεβιλύ.

"Ἐκείνος μὲ τὸν εἶδε ντυμένο μὲ ροῦχα κομψὰ καὶ γαντοφορεμένο, ἔμεινε κατὰπληκτος καὶ τοῦ εἶπε:

— Πῶς;... "Εσεῖς εἶσθε;... Εἶσθε ὁ Μυστράλ;

— Ὁλόκληρος!

— Ὅστε δὲν εἶσθε... θοσκό;

— Ἄλλοι μόνον!... Ὁχι!

Ὁ Μπαλζάκ

— "Ἐχετε ἀνατραφῇ λοιπὸν σάν κι' ἐμᾶς... σάν τοὺς κατοικοὺς τῶν πόλεων;

— Ἄλλοι μόνον!... Ναί!

— "Ἐχετε σπουδάσει; Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Γιὰ πὲς μου, ἀγαπητέ μου, μὲ ποῖαν ἦσαν χθὲς τὸ θράδυ στὸ θέατρο; τὸν ρώτησε.

— Μὲ ποῖαν; Μὲ τὴν ἐξαδέλφη μου, τὴ Νατάσα!...

— Θεέ μου! ἔκανε ὁ Κοράμπλεφ. Τί ὑπέροχο πλάσμα! Τί μαλλιά! Τί μάτια! Τί γλυκὸ πρόσωπο! Πότε θὰ μοῦ τὴ συστήσης, ἀγαπητέ μου φίλε, κι' εὐεργέτη μου;

— Ποτέ! τοῦ φώναξε κείνος θυμωμένος. "Ἐκτός ἂν μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ τὴν παντρευθῇς!...

— Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου! στέναξε ὁ Κοράμπλεφ.

Κι' ἔτσι, μὲ τὸ γάμο, ἔπαψε πειὰ νὰ φτιάχνῃ ἐρωτικά μωσαϊκά. Ὁ γάμος ἦταν ἡ μόνη σωτηρία του.

Α. ΑΒΕΡΤΣΕΝΚΟ

"Ὁ Μυστράλ κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

"Ὁ ντ' Ὀρεβιλύ τότε τοῦ εἶπε:

— Λοιπὸν, κύριε, ἀκούστε με: "Ὅταν δνομάζονται κανεὶς Μυστράλ καὶ ἔχει γράφει ἔργα σάν τὰ δικά σας, καὶ ὅταν κατοική σ' ἕνα χωριὸ, δὲν ντύνεται ἔτσι, οὔτε φορεῖ γάντια, ἀλλὰ δέρματα καί... κάπες... "Ἡ, τοῦλάχιστον, ἂν θέλῃ νὰ κάνῃ τέτοιες ἐκπλήξεις σάν τὶς δικές σας, φροντίζει νὰ εἰδοποιῇ τὸ κοινὸν στὸν... πρόλογο τοῦ ἔργου του!...

Ὁ Μπαλζάκ ὑπερφανευόταν πάντοτε ὅτι ἦταν δεινὸς γραφολόγος.

Μιὰ μέρα κάποια γυναικὴ τοῦ κυρία τὸν ἐπεσκέφθηκε σπὶ του καὶ τοῦ εἰδείξε ἕνα χειρόγραφο ἐνὸς μαθητοῦ, παρακαλῶντας τὸν νὰ τὸ μελετήσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ τὴ γνώμη του γιὰ τὸ χαρακτῆρα καὶ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ μικροῦ αὐτοῦ παιδιοῦ.

"Ὁ Μπαλζάκ προθυμότερα ἐξέτασε τὸ χειρόγραφο προσεχτικὰ καὶ ὕστερα ρώτησε τὴν κυρία:

— Δὲν μοῦ λέτε, κυρία μου, ὁ μαθητὴς αὗτος, μήπως εἶνε γυιὸς σας;

— "Ὁχι!... "Ἐνδιαφέρομαι μόνο γι' αὐτόν... Εἶνε προστατευόμενός μου.

— "Ἀ! ὦραϊ! Τότε θὰ μπορέσω νὰ σὰς πῶ κι' ἐγὼ τὴ γνώμη μου ἐλεύθερα, χωρὶς τὸ φόβο νὰ σὰς λυπήσω.

Λοιπὸν, ὁ μικρὸς αὗτος δὲν ἀξίζει τίποτα, δυστυχῶς. Εἶνε ἐλαφρὸς καὶ ἐπιπόλαιος, σὲ βαθμὸ ἀπίστευτο... Δὲν θὰ κάνῃ ποτέ τίποτα στὴ ζωὴ του...

Μόλις ἀκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μπαλζάκ ἡ κυρία, ἄρχισε νὰ γελᾷ δυνατὰ, πράγμα ποῦ γιὰ τὸν Γάλλο συγγραφέα φάνηκε ἀνεξήγητο καὶ συγχρόνως πειραχτικό.

— Μὰ, κυρία μου, τῆς εἶπε ἀμέσως. Γιατί γελᾶτε; Δὲν φανταζόμουν ποτέ ὅτι ἡ γνώμη μου θὰ σὰς ἔκανε τόσο καμικὴ ἐντύπωσι.

— Μὰ βεβαίωτατα, κύριε Μπαλζάκ... Μοῦ φαίνεται ἀστεῖο, γιατί τὸ χειρόγραφο αὐτὸ εἶνε... δικό σας, τὸ εἶχατε γράφει στὰ παιδικὰ σας χρόνια, καὶ θρέθηκε κατὰ τύχη στὰ χέρια μου!...

"Ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεὺς Λαφονταίν ἦταν σὲ ὅλους γνωστός, γιὰ τὴν μεγάλῃ του ἀφηρημάδα. "Ἐνα θράθυ, σὲ μιὰ συναναστροφή, μίλοῦσε ἐπ' ἀρκετὴ ὥρα μ' ἕνα νέο, ὁ ὁποῖος καθότανε μαζί μὲ ἄλλους προσκεκλημένους στὸ σαλόνι. "Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ νέος αὗτος σηκώθηκε νὰ χορεύῃ κι' ἔφυγε ἀπ' τὸ σαλόνι. Τότε ὁ Λαφονταίν στρεφόμενος πρὸς ἕνα φίλο του, εἶπε:

— Τί ὦραϊο καὶ εὐρωστο παιδί!... Καὶ φαίνεται πολὺ ἔξυπνο καὶ μορφωμένο... Ποῖός εἶνε;

"Ὁ φίλος του ἐκπληκτος τότε γιὰ τὴν ἐρώτησι αὐτὴ τοῦ Γάλλου συγγραφέως, τοῦ ἀπάντησε:

— Μπαί! Μὰ εἶνε ὁ... γυιὸς σας...

Ὁ γῦρος... τοῦ Σύμπαντος...

Ἐκπληκτικὰ ταξίδια στοὺς πλανῆτες

Τὰ προσεχῇ ταξίδια ἀπὸ τὴ Γῆ στοὺς διάφορους πλανῆτες. Ἡ ἐκπλήξις μας ἀπὸ τὴν Σελήνη. Οἱ ἀπέραντοι κάμποι τοῦ "Ἀρεως. Ἡ διαρκὴς νύκτα καὶ ἡμέρα στὸν Ἑρμῆ. Τὰ δέλγητρα τοῦ ἀλπινισμοῦ στὴν Ἄφροδίτη, κλπ. κλπ.

ἘΔΩ καὶ λίγο καιρὸ ἄρχισε στὴν Ἀμερικὴ μιὰ τεραστία διαφήμισις γιὰ τὰ προσεχῇ φαντασμαγορικὰ ταξίδια στοὺς ἄλλους πλανῆτες τοῦ σύμπαντος, ὅπως στὴ Σελήνη, στὸν Ἀρη, στὸν Ἑρμῆ καὶ στὴν Ἄφροδίτη. Ὁ σκοπὸς δὲ αὐτῆς τῆς θορυβώδους ρεκλάμας εἶνε νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴ τῆς κοινῆς γνώμης στὴν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ρουκέττας ὡς συγκοινωνιακοῦ μέσου μεταξὺ τῆς Γῆς καὶ τῶν ἄλλων πλανητῶν. Αὐτὴ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ λοιπὸν ἀπασχολεῖ ἕνα χρόνον τώρα μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ ἐταιρεία ἑναερῶν συγκοινωνιῶν, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

θεωρηθῶν ὡς φανταστικὴς ὑποθέσεως τοῦ.

Μόλις πατήσῃ λοιπὸν κανεὶς τὸ πόδι του στὴ Σελήνη, μας ἐξηγεῖ ὁ καθηγητὴς "Ἐμερς, ὅτι νομίζω πρῶτ' ὅλα, ὅτι κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ οὐρανοῦ ταξιδιοῦ του ἔχασε τὸ βάρος τοῦ σώματός του! Θὰ πιστέψῃ γιὰ μιὰ στιγμή ὅτι μεταμορφώθηκε σὲ λαστιχένιο ἄνθρωπο. Μὲ ἄλλα λόγια θὰ νοιώσῃ πῶς εἶνε πάρα πολὺ ἐλαφρὸς, ἀδιάφορο ἂν στὴ Γῆ ἐξόγιζε, ἂς ποῦμε, σωστὰ 70 κιλά. Θὰ ἔχῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἔχασε τὸ βάρος του κι' ὅτι ἀδυνατίσῃ σὲ ἀπίστευτο σημεῖο. Μὰ εἶνε τελείως περὶ τοῦ νὰ κυταχθῇ στὸν κατέβη... Ὁ λόγος τῆς ἐξαιρετικῆς ἐλαφρότητός του εἶνε ἄλλος κι' ὄχι τὸ ἑαφνικὸ ἀδυνατισμὸς του. Καὶ ἰδοὺ

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμαστικῶς ρουκέττες, ὅπως εἶνε ἡ φανταστικὴ ἐκείνη ποῦ περιγράφει ὁ Ἰούλιος Βέρν στὸ πασίγνωστο μυθιστόρημά του «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνη».

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικείμενου, ποῦ δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατασκευάζῃ διαρκῶς καὶ δοκιμασ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΤΣΟΠΑΝΟΣΚΥΛΟ

SHAUGH COURFENEY

— Αυτό το σκυλί σ' ανήκει; ρώτησε ο αστυνομικός.

Εκείνο το θράδυ, ο μίστερ Τζόσεφ Μπάμπινγκτον, μέλος της Βουλής των Κοινοτήτων, επέστρεψε στο σπίτι του ικανοποιημένος με τον έαυτό του. Έρχόταν από μια συνέντευξη με τον πρωθυπουργό, από την οποία σχημάτισε την εντύπωση ότι πολύ γρήγορα θα του ανέθεταν μια υπουργική έδρα.

Τη στιγμή που ο μίστερ Μπάμπινγκτον έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά για να ανοίξει την πόρτα του σπιτιού του, παραξευδίστηκε ακούγοντας γαυγίσματα μέσα. Ζάρωσε τα φρύδια του, άνοιξε, κι άμέσως στάθηκε ακίνητος γιατί ένα πελώριο τσοπανόσκυλο του έφραζε την είσοδο. Έτοιμαζόταν να χτυπήσει το κουδούνι για να κληθεί ο Κίμπερ, ο υπηρέτης του και να του ζητήσει εξηγήσεις, όταν ο υπηρέτης παρουσιάστηκε μόνος του.

— Σιωπή, Φίντο! είπε, προσπαθώντας να καθυποτάξει το σκυλί. Έλα, σώπασε λοιπόν... είναι ο αφέντης, μη γαυγίζεις!...

Φαίνεται πως το σκυλί αντελήφθη τη γκάφα του, γιατί έκαμε μια προσπάθεια να κινήσει την ανυπαρκτή ουρά του, κατόπιν σηκώθηκε όρθο και εις ένδειξη φιλίας, ακούμπησε τα πόδια του απάνω στο στομάχι του μίστερ Τζόσεφ.

Η αναίδεια αυτή αγανάκτηση τρομέρα τον κ. Βουλευτή.

— Συγγνώμη, σέρ, είπε τότε ο Κίμπερ, γιατί δεν πρόλαβα να σ' εισηγηθώ για την παρουσία αυτού του ζώου. Η αλήθεια είναι ότι κι' εγώ ξαφνιάστηκα όταν το έφερε ο κύριός του και παρακάλεσε να το φροντίσουμε για μια-δυο μέρες, επειδή εκείνος μένει στο ξενοδοχείο...

— Ποιος κύριος είναι αυτός; ρώτησε άγρια ο οικοδεσπότης.

— Άλλά, σέρ, δ... γιός σας, ο μίστερ Ντέρεκ, τραύλισε ο υπηρέτης.

— Ο γιός μου!... Χμ!... Καλά, αλλά, πήγαινε! είπε ο Τζόσεφ από-

τομα.

Ο Κίμπερ έφυγε. Ήξερε ότι ο κύριός του ήταν δυσαρεστημένος με τον μονακριβό γιό του, γιατί είχαν διαφορετικές ιδέες και αντιλήψεις. Έπειδή ο νέος είχε αρνηθεί να εκτεθεί στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές, πατέρα και γιός είχαν μαλλώσει κι' ο Ντέρεκ έφυγε από το σπίτι. Από τότε σπανίως πηγαίνει να επισκεφθεί τον πατέρα του. Είχε αγοράσει ένα αγρόκτημα σε κάποια μακρινή κομητεία και ζούσε εκεί μια ήσυχη τακτική ζωή.

Ο Τζόσεφ Μπάμπινγκτον κύτταζε τώρα με δυσαρέσκεια το αγαθό ζώο που προσπαθούσε να τον καλοπιάσει. Δεν ήξερε σε ποιο ξενοδοχείο είχε καταλύσει ο γιός του για να του τηλεφωνήσει να πάει να πάρει το σκυλί του.

Μή ξέροντας τί άλλο να κάνει, φώναξε τον υπηρέτη του και του είπε:

— Πρέπει να το ταΐσεις. Τι τρώνε τάχα αυτά τα τσοπανόσκυλα;

— Φρόντισε μόνο του για την τροφή του, σέρ, είπε ο υπηρέτης στενοχωρημένος. Έφαγε ωμό το μπιφτέκι το οποίο ήταν προωρισμένο για το δείπνο σας και...

Ο οικοδεσπότης έριξε μια άγρια ματιά στο σκυλί, που έμοιαζε με μικρή αρκούδα.

—...Έτοιμαζόμουν να βγω έξω για να πάρω άλλο μπιφτέκι, σέρ, πρόσθεσε ο υπηρέτης.

— Πάρε λοιπόν και το σκυλί μαζί σου — διάταξε ο οικοδεσπότης. Πώς είπες ότι το λένε;

— Δεν ξέρω. Έγώ τον ονόμασα στα κουτούρο «Φίντο». Είναι ωραίο όνομα...

— Άπαισία! Στο εξής θα τον φωνάζεις... «Οράτιο». Πήγαινε τώρα, είπε ο Τζόσεφ, και πήρε να διαβάσει τη βραδυνη εφημερίδα του.

Το πρώτο πράγμα που είδε όταν άνοιξε την εφημερίδα, ήταν η εικόνα ενός τσοπανόσκυλου με την επιγραφή: «Το βραθευμένο σκυλί

που έκαλε». Παρακάτω, μονότονά τα γράμματα χόρευαν μπροστά στα μάτια του από την ταραχή του, κατάρθωσε και διάβασε ότι το χαμένο σκυλί ήταν σπανίας ράτσας, ανεκτιμήτου αξίας, ότι λεγόταν «Ρέξ» κι' ότι είχε κλαπεί κοντά στο Ύέλβερτον του Ντέβον.

Ο μίστερ Μπάμπινγκτον άνατρεχάσε με τη σκέψη ότι ακριβώς στο Ύέλβερτον έμενε ο άναξιος γιός του τον τελευταίο καιρό. Ο Τζόσεφ σηκώθηκε και άρχισε να θηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Μια στιγμή στάθηκε και πήρε πάλι την εφημερίδα. Ναι! Όσο κι' αν δεν ένοιωθε από ράτσες σκυλιών, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο «Οράτιος» δεν ήταν άλλος από το «Ρέξ». Και το χειρότερο ήταν ότι αυτή τη στιγμή το κλεμμένο σκυλί περιφερόταν στους δρόμους με τον υπηρέτη του. Από στιγμή σε στιγμή μπορούσε να το αναγνωρίσει κανένας πόλισμαν. Θα ρωτούσαν τον Κίμπερ και θα έβγαине άμέσως ένταλμα συλλήψεως έναντίον του Ντέρεκ. Κι' αυτός, ο Τζόσεφ Μπάμπινγκτον, μέλος του Κοινοβουλίου, θα κατηγορείτο ως συνένομος!... Τι θα έλεγε ο πρωθυπουργός;... Χος κλοπής... Τι μασκαραλίκι, Θεέ Άντιό ύπουργιλίκι!...

Όσόντου επιστρέψει ο Κίμπερ με το σκυλί, ο Τζόσεφ νόμιζε πως θα τραλάβη, τόσο ήταν η αγανάκτηση του. Ευτυχώς ο «Οράτιος» επέστρεψε χωρίς να συμβη τίποτε δυσάρεστο. Χαρούμενο, το ζώο πήγε κι' ακούμπησε τα λασπωμένα πόδια του απάνω στα γόνατα του οικοδεσπότη. Με μια κίνηση αηδίας, εκείνος το έσπρωξε και κύτταξε πάλι την εικόνα στην εφημερίδα. Ναι! Ο «Οράτιος» ήταν το χαμένο σκυλί. Κι' ο γιός ήταν ένας κλέφτης!...

Εκείνο το θράδυ, ο Τζόσεφ σηκώθηκε νηστικός από το τραπέζι. Ήταν τόσο συγχυσμένος, ώστε στάθηκε αδύνατο να δειπνήσει. Πήγε και κάθισε σε μια πολυθρόνα. Ο «Οράτιος», ανύποπτος για τη σύγχυση που προκαλούσε, κουλουριάστηκε μπροστά στα πόδια του. Κι' ο Τζόσεφ προσπαθούσε να θρηνησει έναν ευσεβή τρόπο για να απαλλαγεί απ' αυτόν.

Πέρασε αρκετή ώρα και όταν βεβαιώθηκε ότι ο υπηρέτης του είχε παγιάσει πειρά, σηκώθηκε, φόρεσε το παλτό του και το καπέλλο του, πήρε τον «Οράτιο» από το λουρί του και βγήκε μαζί του έξω. Με δυνατά χτυποκάρδι πέρασε μπροστά στον φρουρό πόλισμαν χωρίς εύτυχως να του γινή καμιά ενοχλητική ερώτηση και τράβηξε ίσια στο Χάου-Πάρκ. Για την καλή του τύχη, ο Δημόσιος Κήπος δεν είχε κλείσει ακόμα. Έτσι μπόρεσε να οδηγήσει το σκυλί σε μια απόμερη μεριά και να το δέσει απαρατήρητος, στον κορμό ενός δένδρου. Κατόπιν απομακρύνθηκε σαν κλέφτης με το φόβο μήπως το σκυλί αρχίσει να ούρλιαζε. Αυτό όμως, σαν ένοιωσε το δροσερό χορτάρι, ξεπλώθηκε μ' απόλαυση κι' ούτε γύρισε να τον κυττάξει.

Ο Τζόσεφ, βγαίνοντας έξω από το πάρκο, στάθηκε πίσω από έναν στυλό, είδε τον φύλακα που κλειδώνει την καγκελλάνια πόρτα του πάρκου, κι' ήσυχος τώρα, επέστρεψε στο σπίτι του, πλάνιασε και κοιμήθηκε.

Όποιος ήθελε ως εύρισκε το κλεμμένο ζώο, του ήταν αδιάφορο, αλλά κανείς δεν θα έλεγε ότι ο γιός του ήταν ένας κλέφτης, κι' αυτός ο ίδιος συνένοχος της κλοπής...

Ήταν πολύ πρωί, όταν, την επομένη, ο Κίμπερ μπήκε ταραχμένος στο δωμάτιο του κυρίου του.

— Σέρ, είπε, λυπούμαι πολύ, δεν ξέρω πως συνέβη, αλλά ο «Οράτιος»...

— Μη στενοχωρείσαι, είπε ο Τζόσεφ. Ξέρω τι θα μου πής. Δεν φταίς εσύ αν ο «Οράτιος» χάθηκε. Τον πήρα χθές το θράδυ για να του κάνω ένα γύρο και μου ξέφυγε από τα χέρια.

— Ω, μα δεν πρόκειται γι' αυτό, σέρ! είπε ο Κίμπερ. Σ'ας παρακαλώ να ρίξετε μια ματιά από το παράθυρο.

Ο Τζόσεφ πήγε στο παράθυρο και είδε το πιο καταπληκτικό, το πιο αφάνταστο πράγμα που μπορούσε να συμβη. Ο δρόμος μπροστά στο σπίτι του ήταν γεμάτος πρόβατα. Βέλοζαν, σπαρχνόντουσαν, το ένα κουτούλοσε τ' άλλο, ενώ τα κλάζον των αυτοκινήτων κι' η φωνή των διαβατών τονίζαν ακόμα περισσότερο με το θόρυβο που έκαναν τη γενική άναστατάσει το αποκλεισμένου δρόμου.

Ο «Οράτιος» με κομμένο το λουρί του, αδιάφορος στο παιδαίμονι που γινόταν τριγύρω, προσπαθούσε μ' ευσυνειδησία να μπήσει ολόκληρο το πόμιο μέσα στο σπίτι.

— Η σκάλα κι' η είσοδος είναι γεμάτη πρόβατα, σέρ, τραύλισε ο Κίμπερ.

— Άλλά γιατί δεν τα διώχνεις; ούρλιαξε ο οικοδεσπότης. Κάνε τίποτε!... Τ' στέκεις εκεί σαν θάλακας και χαζεύεις!...

— Αδύνατον, σέρ, νόγγυξε ο υπηρέτης. Άν κάνω πως ανοίγω την πόρτα, θα μπουν όλα εδώ μέσα.

Με φρίκη οι δύο άνδρες παρακολουθούσαν τη σκηνή από το παράθυρο. τέλος, ένας πόλισμαν κατώθωσε να γραπώσει τον «Οράτιο» από το περιλαίμιό του.

Την ίδια στιγμή έβγασε ένας γέρος βοσκός με το σκυλί του. Το ζώο κινή-

γισε τα πρόβατα, ελευθέρωσε την είσοδο και τη σκάλα του σπιτιού και σε λίγο η κυκλοφορία αποκατεστάθη.

Ο Τζόσεφ έλπιζε ότι οι αστυνομικοί θα έπαιρναν τον «Οράτιο». Άλλά γελάστηκε. Το σκυλί τους ωδήγησε στο διαμέρισμά του κυρίου του. Ένας επιθεωρητής και δύο πόλισμαν μπήκαν στο σαλόνι με τον «Οράτιο». Ο γέρος τσοπάνος ακολουθούσε.

— Το σκυλί είναι δικό σας, σέρ; ρώτησε αυστηρά ο επιθεωρητής.

— Πρώτη φορά το βλέπω, είπε ψέματα ο Τζόσεφ χωρίς να διστάσει.

— Κι' όμως ο πόλισμαν απ' έδω, σ'ας είδε χθές τη νύχτα περπατο με το σκυλί σας... Άναγνωρίζεις τον κύριο, Τζίμ;

— Μάλιστα, σέρ.

Ο «Οράτιος» θεώρησε καλό να δώσει τέλος στη συζήτηση. Μ' ένα τίνανμα αποσπάστηκε από τα χέρια του επιθεωρητή, ρχτηκε απάνω στον κύριο του και άρχισε να του γλύφει το πρόσωπο και τα χέρια. Ο Τζόσεφ σάστισε τότε και κομπιάζοντας είπε:

— Θέλω να πω ότι δεν είναι δικό μου, αλλά κάποιου φίλου μου. Μου το άφησε έδω για λίγες μέρες.

— Χμ! Θα λάβετε μια κλήση για να παρουσιασθείτε στο Τμήμα, είπε με ξερό τόνο ο επιθεωρητής και έφυγε.

Σαν απομακρύνθηκαν οι αστυνομικοί, ο τσοπάνος ο οποίος είχε παρακολουθήσει τη σκηνή, πλησίασε και είπε:

— Συγγνώμη, σέρ, αλλά τ' όνειρό μου ήταν ν' αγοράσω ένα σκυλί ακρι-

βώς σαν αυτό. Το πουλάτε;

— Πάρ' το και ξεφορτώσου με! φώναξε ο Τζόσεφ.

Άλλά μόλις έφυγε ο τσοπάνος με τον «Οράτιο», τότε μονάχα ο μίστερ Μπάμπινγκτον συλλογίστηκε ότι είχε πουλήσει ένα σκυλί αξίας, το οποίο δεν του ανήκε. Είχε χειροτερέψει ακόμα την κατάσταση. Γιατί αν ρωτούσαν τον τσοπάνο, εκείνος θα έλεγε από ποιόν το αγόρασε και...

Ένα δυνατό κουδούνισμα του τηλεφώνου διάκοψε τις θλιβερές σκέψεις του. Ήταν ο Ντέρεκ.

— Πατέρα, είπε ο νέος. Χθες άφησα στο σπίτι σου ένα σκυλί...

— Άθλια! Έλεεινέ! Θα σε μάθω εγώ να κλέβεις σκυλιά και να...

— Να κλέβω σκυλιά; Καλέ, πατέρα, τί κάθεται και λές;... Ω! Θεέ μου, μήπως... Βέβαια, τώρα έννοω. Έκανες σύγχυση το σκυλί είναι δικό μου. Ο «Ρέξ» που εκλάπη, μοιάζει πολύ με το δικό μου σκυλί. Είναι άλλωστε της αυτής ράτσας. Το χαμένο σκυλί θρέθηκε χτες το θράδυ στο Ύεξετερ. Το γράφουν τα πρωίνα φύλλα. Πούλησα το δικό μου στον πρωθυπουργό, ο οποίος τρελλαίνεται για τα σκυλιά. Σε λίγο θα έρθη ο ίδιος στο σπίτι σου για να το πάρη... Άλλό!... Άλλό!...

Ο Ντέρεκ άκουσε μια θλαστή φωνή αντι άλλης απαντήσεως. Ο κακότυχος μίστερ Μπάμπινγκτον είχε σωριαστεί σε μια πολυθρόνα και στέναζε για την ανεπανόρθωτη γκάφα του.

Άντιό ύπουργιλίκι!... Άντιό όνειρο!...

Είδε το σκυλί σ' ένα δένδρο του πάρκου

Τό Χόλλυγουντ της Κίνας

Η χαριτωμένες «βεντέτες» της Σαγγάης

[Ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον άρθρο του γνωστού δημοσιογράφου Χένρυ Τσάμπλυ για τους «αστέρες» των στούντιο της Κίνας.]

ΣΤΗ Σαγγάη μπορείτε να ακούσετε να μιλάνε όλες τις γλώσσες του κόσμου. Μπορείτε ακόμη να δείτε ως που μπορεί να φθάσει η ανθρωπίνη αθλιότητα. Επίσης μπορείτε να φάτε ρύζι με μπουρουνόλαδο αντί για βούτυρο και κάτι παράδοξα καθουρνισμένα έντομα που μοιάζουν με ψητές... μύγες! Τους μήνες της ανυπόφορης ζέσης πάλι, δεν θα σας παρεξηγήσει κανείς αν θυγάτε όλα τα ρούχα σας και χωθήτε μέσα σ' ένα θαρέλι νερό για να δροσισθείτε. Αυτό είναι ένα από τα πιο κοινά και τα πιο συνηθισμένα πράγματα στις συνοικίες της Σαγγάης. Κάθε κατάσταση έχει έξω από την πόρτα του ένα τέτοιο θαρέλι. Κι' ο κίτρινος ιδιοκτήτης του μέσα σ' αυτό περνάει τις περισσότερες ώρες της μέρας του, όταν φυσικά δεν έχει δουλειά, συζητώντας με τους άλλους εμπόρους που δροσιζονται κι' αυτόι κατά τον ίδιο τρόπο. Μά' ας επανέλθουμε στο θέμα μας, γιατί μπορεί να πελαγώσουμε. Η ζωή της Κίνας είναι τόσο παράδοξη που δεν είναι δυνατό να την περιγράψω κανείς σε ένα του άρθρο.

Καλύτερα λοιπόν σήμερα να σας μιλήσω για το Χόλλυγουντ της Κίνας. Άξιζει άλλωστε τον κόπο, γιατί έχει τελειότερες εγκαταστάσεις, παράγει κάθε χρόνο ένα σωρό ενδιαφέρουσες ταινίες και το σπουδαιότερο, έχει να επιδείξει ωμόρφες και έξωτικές «βεντέτες», σωστές καλλιτεχνίδες, που είναι μορφωμένες κι' έχουν, γιατί να το κρύβω, περισσότερα ταλέντο από ένα πληθός «αστέρων» της αμερικανικής φιλομουπλόεως.

Ο άνθρωπος που μ' άδηγοισε άναμεσα από τους δαιδαλώδεις δρόμους της Σαγγάης, ήταν Άμερικανός. Κοντά στις άλλες δουλειές του, είχε την επιθυμία μιας κινηματογραφικής εταιρείας.

Τό Χόλλυγουντ της Κίνας βρίσκεται στην τεράστια λεωφόρο Χαίγκ, στην καρδιά της «καθαρόαιμης» Σαγγάης. Σ' αυτή την πλούσια, όσο και παράδοξη συνοικία, που θεωρείται Ιερή, οι Ευρωπαίοι μετριούνται στα δάχτυλα. Έδω κυριαρχεί το κίτρινο χρώμα. Οι Κινέζοι ωστόσο του Χαίγκ είναι πολιτισμένοι. Φορούν καλοσχημένα κοστούμια, καπνίζουν πούρα και παίζουν γκόλφ σαν βέροι ευγενείς «σπόρτμαν». Όσο για τις γυναίκες, είναι όλες τους χαριτωμένες. Η κομψότητά κ' η επιμέλεια της ωμορφιάς τους μου έκαναν καταπληκτική εντύπωση.

— Έδω, στη λεωφόρο Χαίγκ, μου έξηγησε ο Χάρρυ, κάθονται οι άνθρωποι του κινηματογράφου. Η λεωφόρος Χαίγκ είναι να ποίμε ή Σάντα Μόνικα της Καλλιφόρνιας ή το Πάλλ Μπήτς. Εκεί διαμένουν οι «αστέρες» και σ' αυτό το δρόμο υπάρχουν τα μεγαλύτερα κέντρα διασκέδασης, ή διάφορες

καλλιτεχνικές σχολές και ή Ακαδημία Ρυθμικής, από την οποία θγαίνουν τα περιφημότερα μπαλέτα. Σ' αυτό όμως έδω το μέρος αρχίζει πειά ή δημιουργία. Κανείς δεν χάνει αδικώς τον καιρό του. Μέσα σε λίγα χρόνια σ' αυτή την περιοχή ύψώθηκε μια αληθινή Μητρόπολις, με υπέροχα κτίρια, μεγάλα πάρκα, τεράστια εργαστήρια και τεχνητές ζουγκλες, στις οποίες μπορείτε να δείτε τα πιο σπάνια μα και τα πιο επικίνδυνα θηρία. Υπάρχει ακόμη ένας δάσος, στο οποίο «γυρίζονται» ή ανατριχιαστικές σκηνές μερικών έργων. Οι Κινέζοι, βλέπετε, ζητούν καμιά φορά δυατέες συγκινήσεις για να ξεπνήσουν τα κουρασμένα νεύρα τους. Κ' οι σκηνοθέτες που ξέρουν αυτή την αδυναμία τους, κάνουν ό,τι μπορούν για να τους ευχαριστήσουν. Στη Σαγγάη, καθώς ξέρετε, υπάρχουν ένα σωρό φτωχοί και δυστυχισμένοι Κινέζοι. Ζούν σαν τα σκουλήκια στη λάσπη των δρόμων. Για μερικά νομίσματα, είναι ικανοί να κάνουν τις πιο έγκληματικές και τις πιο ακατονόμαστες πράξεις. Θυσιάζουν ακόμη και τη ζωή τους φθάνει να απολαύσουν μια μέρα χαράς. Οι σκηνοθέτες λοιπόν όταν πρόκειται να «γυρίσουν» μια αίματη σκηνή στη ζούγκλα πάνε και θρίσκουν μερικούς απ' αυτούς τους αλήτες. Και τότε αρχίζει ή ακόλουθη αγοράπληση:

— Πόσα θές για να παλαίψης μ' ένα λιοντάρι;

— Είμαι είκοσι χρόνων και θέλω είκκοσι γιέν.

— Μ' αυτά όμως πρέπει ν' αγοράσης και το κυνηγετικό μαχαίρι που θα σου χρειασθεί, παρατηρεί ο σκηνοθέτης.

— Έστω. Μά' θα μου δώσης ακόμη μια μπουτλία κρασιού και το τομάρι του λιονταριού, όταν το σκοτώσω.

— Αυτό το πράγμα δεν μπορεί να γίνει. Το λιοντάρι πρέπει να σε φάει!

— Τότε θέλω έκατό γιέν.

Κι' ο Κινέζος κλείνει τη συμφωνία παίρνει τα έκατό γιέν και πάει να διασκεδάσει. Αυτή ή εύτυχία του διαρκεί όσο και τα λεφτά του. Τέλος παρουν σιάζεται πάλι στο σκηνοθέτη.

— Έφερες το κυνηγετικό μαχαίρι σου; τον ρωτάει εκείνος.

— Όχι, μά' θρήκα έναν άνθρωπο με τον οποίο συμφώνησα να τού πουλήσω το τομάρι μου, όταν θα με φάει το λιοντάρι... Έτσι, με την προκαταβολή που πήρα, θα τ' αγοράσω.

Και με την περιφρόνησι που έχουν όλοι οι Κινέζοι ακόμη και για τον πιο ανατριχιαστικό θάνατο, δέχεται να παλαίψη άγρια με το θηρίο, ενώ ή μηχανή άπαθανάτιζε όλη αυτή την φρικώδη σκηνή τού σπαραγμού του!...

Όταν αυτός ο τραγικός άνθρωπος παίξει το ρόλο του, ο έμπορος του δέματος έρχεται άμέσως για να γδάρη το ματωμένο σώμα του. Ξέρει καλά την τέχνη του κι' αυτή ή δουλειά γίνεται πριν ακόμη να ξεψυχήσει ο Κινέζος. Εά' σκέφτεσθε πως τί κάνουν αυτό το ανθρώπινο δέρμα; Άπλούστατα, το χρησιμοποιούν στις διάφορες αίσθητικές έγχειρήσεις, για την πλήρη έπούλωση των τραυμάτων κι' ακόμη για να ιτύουν πολύτιμα ίερα Ριζία! Κάθε χρόνο μερικοί Κινέζοι αλήτες θυσιάζονται στο Χόλλυγουντ της Σαγγάης.

Έτσι ή αίματη σκηνή της ζούγκλας που βλέπουν οι άνθρωποι της κίτρινης φυλής στον κινηματογράφο, δεν είναι πετυχημένα τεχνάσματα, αλλά πραγματικότης. * * *

Με τη συζήτησι ε'χαμε φτάσει στην είσοδο ενός στούντιο. Ήταν τόσο ήσυχο, που νόμιζε κανείς ότι ήταν έρημο. Όστόσο, μόλις περάσαμε την πόρτα του, αντικρύσαμε ένα πλήθος ανθρώπων άφωσιωμένων στη δουλειά τους. Οι ήλεκτρολόγοι, ακροφωμένοι πάνω στις σκολωσιές, έμοιαζαν σαν σατανάδες με τις μογγολικές φυσιο-

Μια σκηνή από κινέζικο φιλμ

γνωμίες τους. Κάτω στο «πλατώ», ο διάκοσμος παρούσε το έσωτερικό ενός παλιού κινέζικου σπιτιού με τα παράδοξα έπιπλα του, που ήσαν αξιοθαύμαστης τέχνης. Εκείνη την ώρα «γυριζόταν» μια σκηνή ενός κινέζικου έργου. Ή πρωταγωνίστρια, μια υπέροχη ώμορφη γυναίκα, με μεγάλη μαύρα μάτια και υπέροχο πλαστικό σώμα, προσέφερε ένα φλυτζάνι τσάι σ' έναν νέο άριστοκράτη Κινέζο, ενώ στο θάθος του δωματίου, ένας άλλος πιο ήλικιωμένος έκαψε κόκκινα άρωματισμένα χαρτάκια έμπρος σ' ένα χρυσό άγαλμα τού Βούδα. Σ' αυτό το στούντιο έντούτες υπήρχε ένας Άγγλο-Κινέζος! Ήταν ένας παλιός ναυτικός που παράτησε τις ώμορφες της θάλασσας για ν' άφοσιωθεί στον κινηματογράφο. Η άφορμή, καθώς έμαθα άργότερα, ήταν μία μικρή «βεντέτα», σωστό κομποτέχνημα! Αυτή την είχε κάνει να την άγαπήσει και τόν είχε παρασύρει σ' αυτή την όνειρνώδη φιλομυτολή. Και ο παλιός καπετάνιος έμαθε κινέζικά κι' έγινε ένας πρώτης τάξεως όπερατέρ.

Τα στούντιο της Σαγγάης έχουν τελειότερες εγκαταστάσεις και περίφημα μηχανήματα φωνοληψίας. Έχουν ακόμη ένα σωρό έμψυχο ύλικό, το όποιο είναι ικανό να κάνει άριστουργήματα.

Κι' αυτό το «ύλικό» θέλησα να το ιδώ, να το γνωρίσω και να μάθω τις ιδέες του. Γι' αυτό παρεκάλεσα και πάλι αυτόν τον εξαίρετο Άμερικανό να με διευκολύνει.

— Έχε ύπομονη. μου είπε, κι' έχεις να δής ακόμη πολλά πράγματα. Μά' για να μη σου χαλάσω το χατήρι, πάμε να πάρουμε κάτι στο ρεστοράν «Ναγκίν», Εκεί θα ιδής να γευματίζουν ή καλύτερες «βεντέτες».

— Ποιές απ' αυτές είναι ή πιο δημοφιλείς;

— Είναι ή Μέυ-Λάγκ-Φάν, ή οποία μάλιστα έκανε και μια θριαμβευτική περιοδεία στις Ήνωμένες Πολιτείες, κ' ή χαριτωμένες φοιτήτριες Ποϋ, Φοϋ, Κοϋ!

— Φοιτήτριες; Υπάρχουν λοιπόν και «βεντέτες» φοιτήτριες;

— Βεβαίως. Ή δεσποινίς Ποϋ θα γίνει μάλιστα και μια πρώτης τάξεως δικηγόρος. Ή δεσποινίς Φοϋ έπίσης είναι μια εξαίρετη μαθηματικός κ' ή δεσποινίς Κοϋ παίρνει έφέτος το δίπλωμα της φιλολογίας!

Στο έστιατόριο «Ναγκίν» έκανα τη γνωριμία της δεσποινίδος Κοϋ. Ήταν ένα υπέροχο κορίτσι με ένα γοητευτικό χαμόγελο. Φορούσε ένα άπλο θελούδινο φόρεμα πολύ έκφραστικό που άπεκάλυπτε όλη την πλαστικότητα του σώματός της και κάθε τόσο εύρισκε την ευκαιρία για να δείξει τα τριανταδυό μαργαριτάρια του στόματός της. Έμοιαζε σαν μία σοβαρή κυρία του Πεκ'νου κι' όστόσο ήταν μόλις είκοσιτριών χρόνων. Ή δισ Κοϋ ήταν κόρη ενός άυστηρου μανδρινού της παλιάς αυτοκρατορικής Αύλης. Μά' αυτό δεν την έμπόδιζε καθόλου να παίξει στον κινηματογράφο.

— Άρχισατε την καλλιτεχνική καριέρα σας από το θέατρο; τη ρώτησα μια στιγμή πάνω στη συζήτησι.

— Όχι, μου άπάντησε, γιατί το θέατρο στην Κίνα είναι μία είδική τέχνη. Άλλωστε σ' αυτό, εκτός όμοιων έξαιρέσεων, τους άλλους τών νινισκί ύποδύονται πάλι άνδρες. Έγώ παρα-

κολούθησα την κινηματογραφική σχολή της Σαγγάης κι' όταν τελείωσα και πήρα το δίπλωμά μου, άρχισα να παίζω στον κινηματογράφο.

— Αυτή ή σχολή των «βεντετών» πώς λειτουργεί και τί προσόντα πρέπει να έχει κανείς για να γίνει μαθητής της;

— Τό σπουδαιότερο είναι να έχει «σέξ-άππλ». Έπεται να έχει κατάλληλη φωνή για τον κινηματογράφο και να έχει ζωή. Νά έχει δηλαδή έκενη τη φλόγα μέσα του που θα τον κάνει να δημιουργή. Τ' άλλα όλα είναι ζητήματα που ενδιαφέρουν τους καθηγητές. Αυτοί αναλαμβάνουν να σάς μάθουν τη δραματική τέχνη, άπαγγελία, τον τρόπο με τον όποιο μπορεί να μακιγιάρεστε, γυμνάζουν το σώμα σας, σάς διδάσκουν ένα σωρό χορούς, ξένες γλώσσες και τέλος όλα τα σπόρ. Όσο τώρα για την έκλογη των μαθητών, αυτή γίνεται με μεγάλη προσοχή. Γι' αυτό κιόλας στην Κίνα ή «βεντέτες» είναι ίσες. Δεν έχει «αστέρες» πρώτου, δευτέρου ή τρίτου μεγέθους. Υπάρχουν μόνο παλιοί και νέοι καλλιτέχνες.

Κ' ή τρεις αυτές καλλιτεχνίδες του κινηματογράφου είναι τόσο εύθυμες και τόσο καταδεκτικές, ώστε έχω την εντύπωση ότι συζητώ με τίποτε μαθητρί-ούλες. Όστόσο, τολμά να τους κάνω μια αδιάκριτη έρώτησι:

— Έχετε πολλές αίσθηματικές κατακτήσεις; τις ρωτώ περίεργος.

Δεν με καταλαβαίνουν. Άναγκάζομαι να τους έξηγήσω. Ή Κοϋ γελάει εύθυμα. Ή Ποϋ μου κλείνει πονηρά το μάτι κ' ή Φοϋ μένει σοβαρή. Δεν μπορώ να μαντεύσω τί συμβαίνει. Τέλος μου όμολογούν ότι, σύμφωνα με τους κανονισμούς της σχολής του κινηματογράφου, ή «βεντέτες» της Κίνας άπαγορεύεται να έχουν αίσθηματικές περιπέτειες στη ζωή τους! Πρέπει να διατηρούν την άγνότητα τους για να μπορούν να παίξουν με ειλικρίνεια το ρόλο τους. Πρέπει να πιστεύουν στον έρωτα... κι' ως γνωστόν, πιστεύουν σ' αυτόν όσοι δεν τον έχουν δοκιμάσει.

Ε, αυτό πειά δεν τό περίμενα. Δεν φανταζόμην ότι ή «βεντέτες» της όθόνης στην Κίνα, είναι ξφιερωμένες στη τέχνη τους, όπως ή ίέριες των άρχαίων ναών. Μ' αυτή ή άποκάλυψις μου έξηγεί γιατί όλες αυτές ή ωμόρφες γυναίκες διατηρούν την άθωότητα τους και φέρονται σαν μεγάλα παιδιά.

Όταν θάρέθηκα να φλυαρούν, έφυγα από κοντά μας με εύθυμα γέλια και ξεφωνητά χαράς. Ήταν ένθουσιασμένες που ένας ξένος θα έγραφε στην έφημερίδα του τ' όνομά τους!

Ο Άμερικανός συνόδος μου μου πρότεινε τότε να γυρίσουμε στη λεωφόρο Χαίγκ για να ιδώ τις νυκτερινές διασκεδάσεις των «βεντετών». Οι «αστέρες» της όθόνης όμως δεν έκαναν τρέλλες και σκάνδαλα όπως οι Άμερικανοί συνάδελφοί τους. Έπιναν ήσυχά το τσάι τους ή χόρευαν. Καθώς πληροφόρηθηκα όμως, κάθε κέντρο της όδοϋ Χαίγκ είχε μια ιδιαίτερη αίθουσα. Καί σ' αυτήν γλυτρούσαν με κάθε προφύλαξη οι «αστέρες» για να δοκιμάσουν την εύτυχία των τεχνητών παραδείσων! Αυτή ήταν ή μοναδική διασκέδασι που τους επέτρεπαν, το έθνικό δηλητήριο της Κίνας: τó όπιο!

Τό Χόλλυγουντ της Σαγγάης ήταν ή πιο παράδοση φιλομούσις που έπεσκέφθηκα κατά τα μακρινά ταξίδια μου. Ήταν μια εύτυχισμένη γωνιά της γης, στην όποια ή γυναίκες διατηρούσαν όλη την άθωότητα τους.

XENRY TΣΑΜΠΛΥ

Ή δεσποινίς Ποϋ

**Μυθιστόρημα τρόμου
και Φρίκης**

ΕΛΛΑΣ

ο σταυρός

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Μέσα στον πύργο της οικογένειας Λαίητον συμβαίνουν αλλοκοτά και μυστηριώδη πράγματα. Μία τρομερή κατάσταση θαρραίνει την οικογένεια αυτή, της οποίας τα μέλη δολοφονούνται μυστηριωδώς.

Ο Μπόμπ Φρήμαν, ο οποίος φθάνει στον πύργο για να επισκεφθεί τη μηστή του Χριστίνα Λαίητον, βρίσκει έξαφνα πρό μιας τραγωδίας. Δολοφονείται τη νύχτα μυστηριωδώς ο πατέρας της Χριστίνας. Και στο στήθος του δολοφονημένου υπάρχει χαραγμένος θαυμάσιος σταυρός, όπως και ο σταυρός του αίματος που σηματοδοτεί όλα τα τραγικά θύματα της οικογένειας. Συγχρόνως πεθαίνει την ίδια νύχτα η γιαγιά της Χριστίνας, η οποία αποκάλυπτε ότι την οικογένεια Λαίητον θαρραίνει η κατάρρα του Κούρτ Γκίλντερ, ο οποίος την είχε αγαπήσει άλλοτε κι' ο οποίος χάθηκε απ' τον κόσμο μυστηριωδώς. Από τότε άρκετοι οικείοι της θρέθηκαν δολοφονημένοι, με το σταυρό του Κούρτ Γκίλντερ στο στήθος. Φθάνει συγχρόνως στον πύργο ο αστυνόμος Κάρτερ.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Μπόμπ υποκλίθηκε κι' έγνεψε ένα «ναί» με το κεφάλι του. Κι' ο αστυνόμος ξαναρώτησε άμέσως πάλι, κυττάζοντας γύρω του έρευνητικά:

— Πού είναι το πτώμα;... Ποιος είναι ο δολοφόνος;

— Το πτώμα είναι άπάνω! μουρμούρισε ο νέος, ανασταίνοντας θαυμάσια και πονεμένα. Μά ο Θεός μονάχα ξέρει, ποιος είναι ο δολοφόνος!

— Φτοού, διάβολε! θλαστήμησε τραχειά, ο άξεστος αστυνόμος. Τελος πάντων, άς άνεβούμε άπάνω και θλέπομε ύστερα!

Έχωσε στην τσέπη του ένα ηλεκτρικό κλεφτοφάναρο, το όποιο κρατούσε ως τη στιγμή εκείνη στο χέρι του, κι' έκανε ν' ακολουθήση τον Μπόμπ που προπορευόταν. Μά αναπήδησαν κι' οι δύο τους άμέσως, γιατί άκούστηκαν ξαφνικά από πάνω κάτι φρενιασμένες, κάτι διαπαραστικές και σπαραχτικές κραυγές:

— Τζούλια!... Άχ, Τζούλια!

Χλωμαίνοντας σαν φάντασμα ο Μπόμπ, ούρλιασε απ' την αγωνία του, και ρίχτηκε σαν παράφρων ν' άνεβή τις σκάλες. Η ανατριχιαστικές εκείνες κραυγές, έμοιαζαν σαν νά θγαίνουν απ' το λαρύγγι της Χριστίνας του...

Ναί, ξεφώνιζε έτσι η Χριστίνα. Είχε ριχτή κι' εκείνη στο διάδρομο για νά τον βρή, κι' αντίμωσαν — έξαλλοι κι' οι δύο τους — άπάνω στο κεφαλόσκαλο. Λοχανιασμένοι απ' το γοργοάνευσμά του στις σκάλες ο Μπόμπ, άρπαξε τη μηστή του απ' τὰ μπράτσα, και τη ρώτησε πνιχτά από αγωνία:

— Τι είναι;... Τι σου συνέβη;

— Η Τζούλια! ξεφώνισε κατάκλωμη εκείνη. Η Τζούλια μας, λείπει απ' το δωμάτιό της!... Θυμήθηκα πρό όλ' γου, πώς την είχα αφήσει μόνη, καθώς ήρθα ν' άκούσω τί λέγατε με τον γιατρό. Μά γυρίζοντας άμέσως στο δωμάτιό της, δέν τη βρήκα!... Λείπει!... Λείπει!

— Λείπει! μουρμούρισε άχνά και με γλαρωμένα μάτια ο Μπόμπ. Πώς είναι δυνατόν αυτό;

Κι' όρμώνας ξετρελλαμένος μαζί μ' όλους τούς άλλους στο δωμάτιο της Τζούλιας, το βρήκε άδειο. Άνοιξε το πλαϊνό σαλόνι, και το βρήκε άδειο κι'

αυτό. Προχώρησε με τη συγκλονισμένη και τρομαγμένη Χριστίνα, εκεί στον άλλο πλαϊνό διάδρομο, μά τον βρήκαν επίσης άδειον και σκοτεινό. Θάλεγε κανένας, ότι είχε άνοιξει η γη και κατάρτιε, την εξαπλωμένη πριν στο κρεβάτι της Τζούλια...

— Μήπως κατέθηκε, άρά γε, στο ισόγειο, δίχως νά την άντληφθή κανείς μας; ψιθύρισε σέ μία στιγμή η Χριστίνα.

Άναψαν κι' άλλα φώτα κι' όρμησαν όλοι στη σκάλα. Κατέθηκαν κάτω, έψαξαν λεπτομερώς όλες τις γωνίες κι' όλα τὰ δωμάτια, φωνάζοντας τη Τζούλια με τόνονά της. Βγήκαν έξω απ' τον πύργο κατόπιν, κι' άπλώθηκαν παντού γύρω, στον κήπο, στα χωράφια, στις άκρες του κοντινού δάσους...

Όλες η έρευνές των όμως κι' η επίκλησεις των, εξσκολουθοῦσαν νά μόνουν άκαρπες: Η Τζούλια είχε εξαφανισθή άνεξήγητα, είχε γίνει άφαντη μυστηριωδώς!

Άρκετά λεπτά της ώρας άργότερα, οι τέσσερές των μαζεύτηκαν πάλι μαζί, στο ισόγειο του πύργου. Ήσαν η Χριστίνα, ο Ιατρός, ο αστυνόμος Κάρτερ κι' ο Μπόμπ Φρήμαν. Στεκόντουσαν βουβοί και ταραγμένοι, γιατί όλες

η έρευνές των — στον πύργο μέσα κι' έξω στα χωράφια — είχαν θγή δίχως άποτέλεσμα. Για λίγες στιγμές μονάχα, είχε μείνει όλομόναχη η Τζούλια στην κρεββατοκάμαρά της. Κι' όμως, μέσα σ' αυτές τις λίγες στιγμές, εξαφανίστηκε μυστηριωδώς, μπρός απ' τὰ μάτια όλων!

— Ποῦ διάβολο είναι επιτέλους αυτός ο μισοκαμπούρης έπιστάτης σας; ρώτησε ο αστυνόμος Κάρτερ, σέ μία στιγμή. Αυτός ήταν, ο όποιος μου τηλεφώνησε πρό όλίγου κι' ήρθα!

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε κι' ο καμπούρης, ο όποιος τούς είπε πώς πρό όλίγου είδε έξω απ' τον πύργο μία λευκοντυμένη σιλουέττα.

Κι' έπειδή ο αστυνόμος άρχισε πειά νά δείχνει σημεία θυμού κι' άγανακτήσεως, ο Φρήμαν εξέγησε με μαλακώτερη φωνή:

— Συγχωρείστε την έξαψί μου, κύριε Κάρτερ... Άλλά έξω απ' τον πύργο, μπορεί νάχουν συμβή πάλι τρομερά πράγματα... Δέν θέλω λοιπόν νά ταρα-

Το δωμάτιο της Τζούλιας ήταν άδειο!...

ΕΛΛΑΣ

του αίματος

Του
Τζώρτζ Έδσον

χτή περισσότερο, ή τόσο ταραγμένη ήδη μνηστή μου... Νοιώθω, ότι κάποιος άγνωστος ακόμα δολοφόνος, μάς παραμονεύει κρυμμένος έδω τριγύρω... Μείνате λοιπόν μαζί με τη Χριστίνα μου, στον πύργο... Προστατέψτε την, άν τυχόν την άπειλήση κανένας κίνδυνος έντωμεταξύ... Μην την αφήσετε ούτε στιγμή μονάχη!... Μου το ύπόσχεσθε αυτό;

— Και βέβαια το ύπόσχομαι! ψιθύρισε ο αστυνόμος, νικημένος απ' την πειστικότητα του νεαρού άνδρός.

Ο Φρήμαν έστρεψε κατόπιν κι' άναζήτησε με το βλέμμα του τον Ιατρό.

— Είστε έτοιμος, κύριε δόκτωρ; τόν ρώτησε, θλέποντάς τον νάρχεται από έναν θάμνο, εκεί κοντά.

— Έτοιμος! άπάντησε ο Ιατρός. Πήγα μία στιγμή στο αυτοκίνητό μου, πίσω από αυτόν τον θάμνο, και πήρα το κλεφτοφάναρό μου!

Ο Φρήμαν πήρε παράμερα τη μνηστή του, της ψιθύρισε κάτι, τη φλησε θιαστικά, έσφιξε το χέρι του αστυνόμου Κάρτερ κι' είπε ύστερα στον σιωπηλό ως τότε Κόνραδ:

— Μπρός, μικρέ μου, τώρα... Όδηγησέ μας, τον Ιατρό κι' έμένα, εκεί που πρωτοείδες την άσπροντυμένη σιλουέττα, πρό όλίγου!

Εκίνησαν τρενῶνται. Η όαη...

Ο Φρήμαν πήρε παράμερα τη μνηστή του...

ταν μακριά. Σε λίγη ώρα, ο Κόνραδ στάθηκε στην άκρη του δάσους, κοντά σέ κάτι αινώδεια δένδρα και στην όχθη ενός μικρού ποταμιού. Και δείχνοντας με το δάχτυλό του μερικές λόχμες, εκεί κοντά, είπε:

— Νά!... Έδω πρόλαβε το μάτι μου ν' άρπάξη στα πεταχτά την άσπροντυμένη σιλουέττα!

Ο Φρήμαν έτρεξε άδ'σταχτα πρός τις λόχμες, φωτίζοντας το δρόμο του με τη δέση των άγνίνων του φαναριού του. Ξαφνικά, σ' ένα σημείο, στάθηκε άπότομα...

Γιά μία φορά ακόμα, το αίμα του πάγωσε από φρίκη, το κορμί του μαρμάρωσε, και το μυαλό του άρχισε νά σαλεύει θολωμένο!

Ναί, εκεί πλάι στην όχθη του μικροποταμιού, άνάμεσα στη λόχη και με το πόδι του μέσα στο νερό, κοίτονταν εξαπλωμένος άνάσκελα ο Τζών Μαϊνλαρντ... Ο θάνατος είχε ήδη ψυχράνει τὰ μέλη του κορμιού του... Στο κίτρινο πρόσωπό του, υπήρχε άπλωμένο ένα ρικιαστικό μίγμα τρόμου κι' ύπερτάτης άγωνίας... Τά ξεσχισμένα σέ κουρέλια ένδύματά του, άφηναν όλόγυμνο το στήθος του...

Κι' άπάνω σ' αυτό το στήθος του, το αίματόβρεχτο, υπήρχε θαυμάσια χαράγμένος — μέσα στην άσπροκίτρινη σάρκα

— με μαχαίρι, ένας μεγάλος άτεχνος σταυρός!...

Πρώτος έξάδελφος της Χριστίνας, ο νεαρός κι' άτυχής Τζών Μαϊνλαρντ, άνιχε στην οικογένεια των Λαίητον απ' τη μητέρα του: Ναί, ήταν αδελφή του μακαρίτου Κένρου Λαίητον ή μητέρα του Τζών, και σίς φλέβες του κυκλοφορούσε το καταραμένο αίμα των Λαίητον...

Ούρλιασε πένθιμα ο Φρήμαν, μόλις άντίκρυσε έτσι τον νεκρό. Είχε μαρμαρώσει όρθος στη θέσι του, από άπερίγραπτη φρίκη. Ο Ιατρός, τρεχάτος κι' αυτός, ήρθε και στάθηκε πλάι του. Κύτταξε με γλαρά μάτια, το νεαρό και πεθασμένο έκείνο κορμί και σκύβοντας στο αυτί του Φρήμαν, ψιθύρισε:

— Πάλι σταυρός κι' έδω!... Θεέ μου!... Ο φριχτός αυτός δολοφόνος, πρέπει νά είναι κανένας αϊμόδιψος και σαδιστής μανιακός!

Στά τελευταία λόγια του δόκτορος, ο Φρήμαν άναπήδησε. Σκέψεις ξαφνικές, σκέψεις ή όποιες έθεσαν μαζί τους έναν τρόπο άνατριχιαστικών, φώτισαν το τρικυμισμένο λογικό του...

Μανιακός;...

Στην άποτροπή αυτή λέξι, το μυαλό του Φρήμαν προσηλώθηκε πάλι στα όσα είχε πη προηγουμένως ο μικρός Κόνραδ για την άσπροντυμένη σιλουέττα με τον πέπλο...

Εττα ήταν άποτροπή αυτή λέξι, το μυαλό του Φρήμαν προσηλώθηκε πάλι στα όσα είχε πη προηγουμένως ο μικρός Κόνραδ για την άσπροντυμένη σιλουέττα με τον πέπλο...

Ποιά ήταν, λοιπόν;

Μήπως ήταν ή... Τζούλια;... Γιατί μονάχα η Τζούλια θρισκόταν τώρα έξω απ' τον πύργο, άφαντη!... Και μάλιστα, κατά τη στιγμή της μυστηριώδους εξαφανίσσεως της απ' την κρεββατοκάμαρά της, ήταν εξαπλωμένη στο κρεβάτι της και φορούσε το μακρύ κι' άσπρο νυχτικό της!

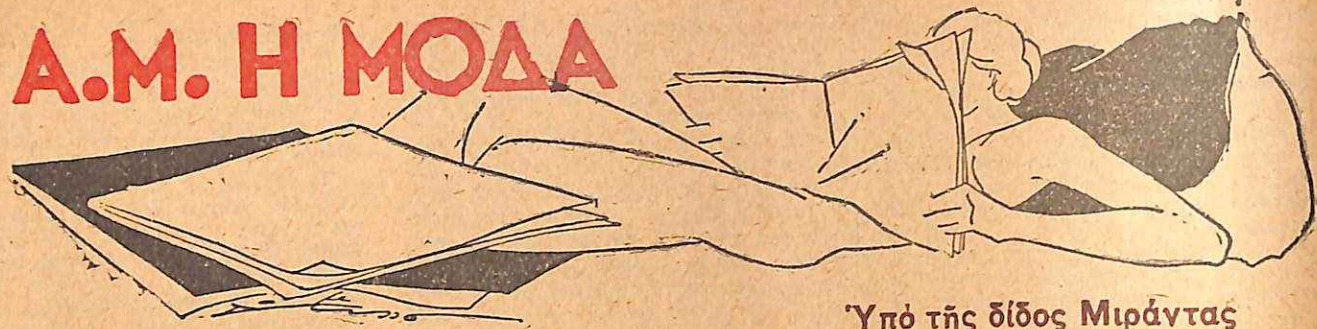
— Θεέ μου, όχι! μουρμούρισε συγκλονισμένος ο Φρήμαν. Δέν μπορεί, δέν είναι δυνατόν νά ήταν η Τζούλια, αυτή που διέπραξε αυτά τὰ καταχθόνια έγκλήματα!

Πάλι ξαναπέσαν κατόπιν απ' το μυαλό του, η πρώτες εκείνες ύποψίες του: Κ ά π ο ι ο θ ά μισούσε άμελιστα, την οικογένεια των Λαίητον... Θά είχε επίσης άκούσει κάποτε νά γίνεται λόγος για την παλιά εκείνη κατάρρα του Γκίλντερ, καθώς και τον αίματηρό σταυρό του... Κι' αυτός ο κάποιος, σκοτώνοντας τώρα τὰ τόσα φτωχά θύματά του — μυστηριωδώς και δίχως όίκτο — τὰ σφράνιζε κατόπιν με το αίματόβρεχτο σημάδι του σταυρού, για νά παραπλανήση τις ύποψίες και τις έρευνες της άστυνομίας...

Ποιος όμως ήταν αυτός ο κ ά π ο ι ο ς, επιτέλους;

Μήπως ήταν ο έπιστάτης Τζέφρυ;... Ίσως αυτός νά ήταν, γιατί δέν φαινόταν από ώρα πούθενά. Είχε εξαφανισθή απ' τον πύργο πριν, άφοῦ πρώτα είχε τηλεφωνήσει στον αστυνόμο Κάρ-

Η Α.Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Κάθε κυρία αυτές τις ημέρες θα φροντίσει διά την ανοιξιάτικη τουαλέτα της. Πρώτα απ' όλα όμως θα πάει στα εμπορικά για να διαλέξει το ύφασμα από το όποιο θα κάνει το φόρεμά της. Και συχνά από την έκλογή του ύφασματος εξαρτάται η όλη επιτυχία του φορέματος, γιατί πιο ωραίο είναι ένα φόρεμα απλό, καμωμένο σε καλό ύφασμα, παρά ένα φόρεμα πολυδουλεμένο και πολύ γαρνιρισμένο, του οποίου το ύφασμα υστερεί στην ποιότητα και στην εμφάνιση.

Τι ύφασματα συνηθίζονται έφετος; "Αν θέλετε να κάνετε ένα ανοιξιάτικο φορεματάκι ή ένα ταγιέρ φανταζι, θα βρεθίτε σε δυσκολία έκλογής. Υπάρχουν λαινάς νταμπάτ σε τρία χρώματα, άλλα σινέ, όπου θρίσκειται πάντοτε ανακατεμένο το γκρι ή το καφέ χρώμα. Λαινάς άραια σαν καμβάς με περασμένες ανάμεσα μάλλινες κλωστές σε χρώμα ντυρέλ. Λαινάς με γραμμές λοξές γκριζες και λευκές και με καμμιά κλωστή πράσινη που και που.

Θέλετε ωστόσο να ράψετε ένα φόρεμα μεταξωτό, για να κάνετε ένα απογευματινό ταγιέρ ή ένα επίσημο φόρεμα; Τότε θα διαλέξετε ανάμεσα στο άπειρον πλήθος των μονοχρωμών μεταξωτών, αρχίζοντας από ένα καινούργιο μεταξωτό, θαμπό, θαρρύ και χοντρούφασμένο, σαν λινάτσα, και τελειώνοντας σ' ένα λεπτότατο κρέπ - γκωφρέ, γυαλιστερό από τη μία μεριά και θαμπό από την άλλη.

Πάντως η μεγάλη μόδα του καλοκαιριού θα είναι τα έμπριμέ σε μεγάλη ποικιλία ύφασμάτων και σε ανανήμητη ποικιλία σχεδίων. Έκτος από τα κρέπ-ντέ-ον έμπριμέ, που ήταν τα κλασικά έμπριμέ όλων των τελευταίων ετών, θα ιδούμε και γκωφρέ - έμπριμέ και σατέν έμπριμέ και κρεπόν έμπριμέ και μάλλινες μουσελίνες έμπριμέ. Όσο για τα σχέδια, άλλα είναι μικρά και φινά και άλλα πελώρια. Τόσο πελώρια, ώστε δεν χωρούν σ' ένα φόρεμα περισσότερα από τέσσερα ή πέντε λουλούδια. Μα έκτος από τα λουλούδια, βλέπουμε και σχέδια έμπνεασμένα από την Αθηνούσια, από την Κίνα και από την αρχαία Ελλάδα. Ένα από τα ωραιότερα ύφασματα παριστάνει το σχέδιο ενός αρχαίου ελληνικού αγγείου. Άλλα πάλι ύφασματα δείχνουν υπερμοντέρνα σχέδια, π. χ. σπιτάκια, θαπόρια, αεροπλάνα κτλ., αλλά τόσο μικροσκοπικά, ώστε πρέπει κανείς να πάει πολύ κοντά

για να τα διακρίνει. Τέλος υπάρχει και η ρομαντική επίδραση. Συνηθίζονται πολύ ύφασματα στολισμένα με μπουκετάκια, άλλα με πολύχρωμους φιδγκους κτλ.

Μη νομίζετε όμως πως δεν θα ιδούμε και τα κλασικά έμπριμέ. Άπεναντίας θα φορεθούν πολύ και τα καρρεδάκια και τα άστεράκια και οι παστιλλίες, ιδίως αυτές και σε όλα τα μεγέθη, μεγάλες, μικρές ή ανάμικτες. Σε πολλά έμπριμέ ύφασματα ή ούγιες σχηματίζονται ως γαρνιτούρα του φορεματος. Π. χ. σ' ένα ανασάμπλ απογευματινό ή ζακέττα γίνεται από ύφασμα μονόχρωμο και το φόρεμα από ύφασμα έμπριμέ. Στο έμπριμέ μέρος της φούστας και στον ποδόγυρο, το φόρεμα γαρνίρεται με την ούγια του ύφασματος. Μερικά από τα ωραιότερα έμπριμέ είναι εκείνα που παρουσιάζουν λουλούδια του άγρου σε ζωηρά και ευθυμία χρώματα. Άλλα, σε φόντο πράσινο, παρουσιάζουν μαργαρίτες, με άσπρα φύλλα και μαύρη καρδιά. Σε άλλα, κίτρινες πεταλούδες φτερουγίζουν ανάμεσα σε φυλλώματα σταχτιά και κικφετιά. Σε άλλα πάλι, ψαράκια κατόλευκα διαφόρων μεγεθών κολυμπούν σε φόντο μπλε-μαριν.

Από όλα αυτά, μπορείτε να λάβετε μια ιδέα για τα έμπριμέ που θα φορεθούν έφετος. Ένα μόνον να έχετε υπ' όψιν σας: Ότι αν δεν πρόκειται να κάνετε παρά μόνον ένα φόρεμα έμπριμέ, να μη διαλέξετε χτυπητό σχέδιο

Τρεις μοντέρνες μπλούζες: Η πρώτη από κρεπόν λευκό γαρνίρεται με κόκκινα σειρήνια. Κουμπιά από πάστα κόκκινη σε σχήμα φύλλων. Η δεύτερη, από μαύρο ταφτά έχει ρυς από λευκή όργκαντίνα στο λαιμό και στα μανίκια και γαρνίρεται με σατέν κορδέλλες. Η τρίτη, από λευκή βατίστα, γαρνίρεται με πλισσέδες στους ώμους και με πλισσέδες στο γαλάκι. Μπορεί να γίνει και από ύφασμα έμπριμέ.

Υπό της δίδος Μιράντας

Προτιμήστε τις παστιλλίες, τ' άστεράκια, τα μικρά λουλούδια και τα σκούρα ή λευκά φόντα. Άλλοιώς κινδυνεύετε να θαραβήτε και σεις το φόρεμά σας και να σάς θαραθούν και οι άλλοι.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΑΣ

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ΣΑΣ

Να σάς συμβουλευώμε ν' αγοράζετε ακριβές κάλτσες, είναι μια συμβουλή κάπως ριψοκίνδυνη. Πολύ συχνά η φθηνές κάλτσες θαστούν περισσότερο από τις ακριβές, αυτό όμως βέβαια εξαρτάται από το υλικό με το όποιο είναι κατασκευασμένες.

Η φιλικός κάλτσες είναι η πιο γερές απ' όλες, φθάνει να είναι από αληθινό φιλικό.

Η μεταξωτές κάλτσες είναι η πιο γερές, όταν είναι από καθαρό μεταξί, αλλά και η καμωμένες από φυτική μέταξα είναι αρκετά γερές, φθάνει να είναι μάλλον χοντρές. Η άραχνουφάντες μεταξωτές κάλτσες που συνηθίζονται τώρα, κάνουν βεβαίως ωραίο πόδι, αλλά δεν κρατούν πολύ.

Η βαμβακερές και η μάλλινες κάλτσες κατά γενικόν κανόνα δεν είναι στερέες, παρά μόνον όταν είναι πολύ χοντρές, όπως π. χ. η κάλτσες που φορούνται στα σπόρ.

Πάντως, σάς συμφέρει περισσότερο να διαλέξετε μια κάλτσα καλής ποιότητας, όχι όμως από τις πολύ ακριβές, και ανάλογη με τη χρήση για την οποία την θέλετε. Αν αγοράσετε πολύ ακριβές κάλτσες, θα είσθε υποχρεωμένη σε λίγο να ξαναγοράσετε. Αν αγοράσετε πολύ ακριβές και δεν σάς βγαδν γερές, θα κλαίτε τα λεπτά σας.

Η μεγαλύτερη συμφορά που μπορεί να σάς τύχη, ιδίως αν φοράτε μεταξωτές κάλτσες, είναι να σάς φύγη ένας πόντος. Και το άτύχημα αυτό μπορεί να μεταβληθή σε καταστροφή αν δεν πιάσετε εγκαίρως τον πόντο, γι' τ' σάς φεύγει έως κάτω. Για να προλάβετε μια τέτοια συμφορά, αν είσθε σε μέρος όπου δεν μπορείτε να πιάσετε τον πόντο με τη θελόα κολλήστε επάνω του ένα μικρό χαρτάκι παπιέ-γκομμέ, αν βέβαια ο πόντος έχει φύγει σε μέρος που δεν φαίνεται. Γι' αυτό είναι καλό να έχετε ένα κομμάτι παπιέ-γκομμέ πάντοτε φυλαγμένο μέσα στην τσάντα σας.

Πώς καθαρίζονται η κάλτσες;

Τις άνοιχτόχρωμες κάλτσες τις αφήνετε να μουκέψουν επί ένα τέταρτο της ώρας σε σαπουνάδα ζεστή αν είναι βαμβακερές ή λινές, χλιαρή αν είναι μεταξωτές ή μάλλινες. Κατόπιν τις τρίβετε έλαφρά μέσα στην ίδια σαπουνάδα και τέλος τις ξεπλένετε πρώτα με χλιαρό νερό και τέλος με κρύο, στο όποιο, αν η κάλτσα είναι μεταξωτές, προσθέτετε και λίγο ξύδι. Το τελευταίο νερό που θα τις ξεπλένετε, δεν πρέπει να έχει διόλου σαπουνάδες. Στρίβετε κατόπιν τις κάλτσες μαλακά και τις θάβετε να στεγνώσουν άπλωμένες επάνω σε μια πετσέτα, γιατί αν τις κρεμάσετε χαλάει το σχήμα τους.

Τις σκούρες κάλτσες τις πλένετε με πτυρόνερο. Βάζετε μια διπλόχουφτα πτύρο σ' ένα πάνινο σακκούλακι και το βάζετε σε νερό ζεστό, κουδωντάς το πέρα-δώθε, ώπου το νερό να γίνει σαν σαπουνάδα. Τότε θγάζετε το σακκούλακι, και πλένετε τις κάλτσες, χωρίς να προσθέσετε σαπουνί.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

ΤΑ ΒΑΦΤΙΣΙΑ

Στα περισσότερα σπίατα τα βαφτίσια γιορτάζονται με ιδιαίτερη επισημότητα και αυτό είναι πολύ σωστό. Είναι η πρώτη γιορτή που δίδεται προς τιμήν του Μπέμπε ή της Μπέμπεκας και μια ευκαιρία για να συγκεντρωθούν οι συγγενείς και φίλοι και να ευχηθούν τον νεοφώτιστο. Ωστόσο, σε πολλά βαφτίσια, τείνουν να καταργηθούν τα κουφέτα, ενώ αυτά αποτελούν το κυριώτερο χαρακτηριστικό τους. Τα κουφέτα μοιράζονται δι' έξωδων του νομού και πρέπει να είναι όμοια και καλής ποιότητας, να πάρουν, έτοιμα στις μπομπονιέρες τους, μαζί με τα «φύτκια» του παιδιού και με τα «μαρτυριάτικα». Εκτός όμως από τις μπομπονιέρες, οι γονείς του παιδιού, πρέπει να προμηθευτούν καμμιά όκω κουφέτα χίμα για να τα μοιράσουν στα παιδιά της γειτονιάς.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΘΕ ΤΙΣ ΚΑΡΕΚΛΕΣ ΣΑΣ

Η καρέκλες που είναι κατασκευασμένες με ψάθα πλεκτή, όταν χρησιμοποιούνται πολύ, αρχίζουν να χαλούν. Η ψάθα τους μαλακώνει, θουλιάζει και δεν είναι πια εμφανισιμες. Ιο κακό αυτό μπορεί να διορθωθή εύκολα. Τρίβετε την ψάθα της καρέκλας μ' ένα μικρό θουρτάκι για να φύγη η σκόνη και κατόπιν γυρίζετε την καρέκλα ανάποδα και πλένετε την ψάθα της με άφθονο ζεστό νερό. (Το πλύσιμο αυτό το κάνετε κατά προτίμησιν σε άνοιχτό χαράκι). Κατόπιν αφήνετε την καρέκλα, έτσι όπως είναι θαμμένη στην ψάθα, να στεγνώση στον ήλιο. Η ψάθα θα σφίξη μόνη της και θα εντάσση όπως πριν.

Ότα η καρέκλες σας ή η πολυθρόνη σας είναι ντυμένες με τσι ή με μουσαμά, μπορείτε να

τις διατηρήσετε επί καιρό καινούργιες, φθάνει να τις καθαρίζετε μ' ένα άσπριδι αούου κτυπημένο. Αν έχουν σχηματισθή λεκέδες επάνω στο πετσι, έτοιμάζετε ένα μίγμα από ένενά μέρη οινόπνεύματος και ένα μέρος γλυκερίνης και τριβετε τον λεκέ μ' ένα κομματάκι φανέλλα βρεγμένο σ' αυτό το μίγμα.

Αν το πετσι από τις πολυθρόνες είναι τραχύ στην άφή και σ'ας φαίνεται πως έχει αρχίσει να σκάζει, αλείψετε το με λίγη θάζεληνη, ή καλύτερα ακόμη, με λίγο μουρουνόλαδο. Αυτό πρέπει πάντοτε να το κάνετε από καιρού εις καιρόν στα έπιπλα σας, γιατί τα λίπη διατηρούν το δέρμα και τον μουσαμά σε καλή κατάσταση και τα έμποδίζουν να σκάσουν και να άνοιξουν

Η ΚΟΡΔΕΛΛΑ ΩΣ ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ

1. Με μια κορδέλλα έμπριμέ με παστιλλίες και δεμένη σε σχήμα γραβάτας, γαρνίρετε ωραιότατα αυτό το μονόχρωμο φόρεμα. 2. Με μια κορδέλλα ταφταδένια μπορείτε να κατασκευάσετε μόνη σας το χαριτωμένο αυτό πλαστρόν και τη ζωνίτσα του.

Έννοείται πως εύθους άμέσως πρέπει να τρίψετε καλά την πολυθρόνα με μια χοντρή φανέλλα και να εξαφανίσετε κάθε ίχνος της θάζεληνης, και για να μην μαζευτή σκόνη και για να μην λερωσουν τα ρούχα εκείνου που θα καθήση επάνω.

Η ΜΑΓΕΙΡΙΚΕΣ ΜΑΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ

ΡΥΖΟΓΑΛΟ ΜΕ ΒΕΡΥΚΟΚΚΑ ΚΟΜΠΟΣΤΑ

Παίρνετε έκατό δράμια θερύκοκκα ξερά της Καλλιφονιάς, τα πλένετε με χλιαρό νερό και κατόπιν τα ρίχνετε μέσα σε νερό θραστό, τόσο ώστε μόλις να σκεπάζονται. Προσθέτετε την ανάλογη ζάχαρη και όταν δέση το σιρόπι, τα κατεβάζετε. Έντωμεταξύ έτοιμάζετε ένα πολύ πυκνό ρυζόγαλο, χωρίς αούα, άρωματισμένο με θανίλια. Το σερβίρετε έτσι, ώστε να κάνει ένα σφαιρικό όγκο. Προτιμότερο άκόμη είναι να το σερβίρετε σε μια φόρμα πουτίγκας και κατόπιν να το αδειάσετε στην πιατέλα. Παίρνετε με το πηρούνι τα θερύκοκκα και τα τοποθετείτε επάνω στο ρύζι, έτσι, ώστε να το σκεπάσουν ολόκληρο. Κατόπιν τα περιχύνετε από πάνω με το σιρόπι και το βάζετε σε μέρος δροσερό.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΟΥΧΛΙΑΖΟΥΝ ΤΑ ΓΥΛΚΑ ΣΑΣ

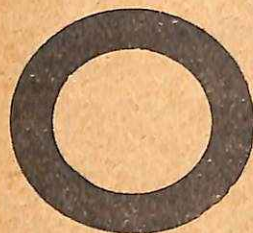
Πολλά μέσα έχουν εφευρεθεί ή νοικοκυρές για να μην τους χαλούν τα γλυκά που θέλουν να φυλάξουν. Άλλες θάζουν πάνω από το γλυκό κονιάκ, άλλες σκεπάζουν το θάζο μ' ένα αδιάβροχο χαρτί, άλλες ρίχνουν λίγο λάδι. Τα μέσα αυτά είναι καλά, αλλά όχι απόλυτως αποτελεσματικά. Το μόνο θετικό και αποτελεσματικό μέσον είναι το σκέπασμα με παραφίνη.

Αγοράζετε λίγη παραφίνη από το φαρμακείο — πουλούν επίσης και στα πρατήρια βενζίνης — και την θάζετε να λυώσει σε μπαιν-μαρι (δηλαδή θάζοντας την κατσαρόλα με την παραφίνη σε μια άλλη με ζεστό νερό) χωρίς όμως να την αφήσετε να πάρη θράσι. Κατόπιν μ' ένα κουτάλι χύνετε αούα-αούα την παραφίνη πάνω από το γλυκό που βρίσκετε στο θάζο και το όποιον πρέπει να είναι έ ν τ ε λ ο υ ς κ ρ ο υ, ώπου να σχηματισθή μια στρώση πάχους ενός χιλιοσταύ. Όταν κρυώσει, θα σχηματισθή ένα αδιαπέραστο σκληρό καπάκι, από το όποιον είναι αδύνατον να περάση η υγρασία. Όταν θέλετε να άνοίξετε το θάζο, πατάτε μ' ένα μαχαίρι ή μ' ένα κουτάλι στην μια άκρη και το καπάκι της παραφίνης θα ξεκολλήση ολόκληρο. Την ίδια αυτή παραφίνη μπορείτε να την νοσημοποιήσετε και πάλι, άφοδ τη θάλετε ποδά να λυώσει μέσα σε νερό θραστό. Στην άνακη, αν δεν βρήτε παραφίνη, χρησιμοποιείτε κατά τον ίδιο τρόπο λευκό κερί.

Δνις ΜΙΡΑΝΤΑ

'Αριστομένης Προβελέγγιος

(Από τη ζωή του ποιητού.)

'Αριστομένης Προβελέγγιος, ο ξεχωριστός άνθρωπος, ο λυρικός ποιητής, που δεν υπάρχει πλέον μεταξύ μας, άφηκε την τελευταία του πνοή κι' έκλεισε για πάντα τα μάτια του, εκεί που άφηκε τον πρώτο κλαυθμηρισμό, θρόνος και που αντίκρουσε για πρώτη φορά, τον ουρανό, τη θάλασσα, την φύση, που τον ένπνευσαν και που τα ύμνησε.

*Απέθανε τη νύκτα της 8 'Απριλίου, αφού έπερασε την πενήντα έτη ζωή του στη Σίφνο, που την έλάτρευε. Και τα χρόνια όμως που έλειπε είτε εις την Γερμανίαν δια τας σπουδάς του, είτε εις τας 'Αθήνας, ή ψυχή του ήταν εις τό νησί του.

Τό έργον που άφηκε θ' άπασχολήση τόν κόσμον που μελετά τα κατά την νεωτέραν έλληνικήν λογοτεχνίαν. Τα λυρικά του, τα θεατρικά του, αι μεταφράσεις του, τα έπικά του με τα όποια έκαμε την πρώτην εμφάνισίν του ως ποιητής, θα καταλάβουν μια ιδιαίτερα τιμητική θέσι μεταξύ των έργων της συγχρόνου τέχνης. Θα προκαλέσουν ξεχωριστά την προσοχή, όσα έχει αφήσει ανέκδοτα, ή ημιτελή εις τό γραφείον του, που είνε κατάφωτο και από τό φώς που τό πλημμυρίζει από όλα τα μέρη, και από τα βιβλία του που υπήρξαν εις όλην τη ζωή του ο καλύτερός του σύντροφος.

Τα ανέκδοτα ποιήματά του θα έπρεπε συλλεγόμενα, όχι μόνον να τυπωθούν, αλλά να άπαθανατισθούν με φωτοτυπίαν. Δεν έβλεπε τόν τελευταίον αυτόν καιρόν, ή έμπνευσις του όμως ήταν ανεξάντητη. Είχε κανόνισει την θέσιν του χαρτιού, της μελάνης της πέννας του και έγραφε. Αί γραμμάς εις πολλά σημεία είνε άτακτοι, οί στίχοι άλλοι μισοί, άλλοι ό ένας επάνω εις τόν άλλον. Διετρέπει όμως μνήμην αντιστρόφως ανάλογον προς την όρασίον του. Πολλές φορές μου έλεγε:

— Διάθασέ μου τί έγραφα.

Και όπου παρετηρούντο κενά, επανέφερον εις την μνήμην του ολόκληρον τό ποιήμα, μου τό υπαγόρευε και έπικολούθει ή διόρθωσις.

*Ήταν βαθύ τό παράπονό του δια την πάθησιν της όράσεώς του, ή όποια ώφείλετο εις μίαν θεράπευαν με άκτίνας πρό πολλών χρόνων κάποιου επιηλιώματος που είχεν εις τό πρόσωπον.

— Μου έγραφε ή μοίρα να πάθω εκείνο που λένε «Στού τρελλού τα γένεα μαθαίνουν οί μπαμπούρες», μου έλεγε. *Εγινε εις θάρος μου μία δοκιμή των άκτινών.

Και έξηκολούθει σχετικώς με αυτήν την πάθησιν του να λέγει

— Γιατί να μη άκούσω τόν Μέρμηγκα; Αυτός μου είχε πη να πάω να με θεράπευση με μία νυστεριά.

*Ο Προβελέγγιος αν και δεν έβλεπε τώρα τελευταία, κατόρθωνε να περιπατά με μετρημένο βήμα εις τό χωριό του, τα Εξάμπελα. Κατήρχετο και έως τό Σταυρό. Τα θράδρια έφθανε μέχρι του καφενείου των 'Εξαμπελών, όπου έμενε μέχρι της νυκτός, συνομιλών με όλους τούς χωρικούς και κατακτών αυτούς με την γλυκειάν του ομιλίαν. *Όταν όμως έσκοτείναν, έπερίμενε την από μακρών χρόνων υπηρεσίαν και οικοδόμον του, τη Μαργαρώ, ή όποια τόν συνώδευεν έως τό σπίτι, προηγούμενη με άναμμένο ένα μεγάλο φανάρι, που τού τό είχε προσφέρει ο γαμβρός του κ. Γ. Γ. Τρόπουλος. *Ο στεναγμός του όμως δια την άπώλειαν της όράσεως ήταν πολύ βαθύς, αν και συνωδευετο από την άπύχνησιν του γαμβριού του, του κυρίου συντρόφου ολόκληρου της ζωής του.

— *Ο 'Αριστομένης.

*Ετσι τόν ήξερον όλοι· έτσι τού ήρεσε να τόν προσφωνούν. Πάντοτε γελαστός, αληθινά λεβέντης και κατά τό

γρήρας του, όμιλητικώτατος προς όλους, δεν ήθελε να προκαλή ή εμφάνισίν του υποκλίσεις και τύπους.

*Η άπλή όμως αυτή προσφώνησις και τού τελευταίου άκόμη χωρικού, έσήμαινεν ένα βαθύ σεβασμόν, μίαν λατρείαν που την επέβαλλεν ή όνότης του ή έξαιρετική.

Στό πήδημα, στην κουίνστρια, στα τσούνια, τό καί' έξοχην τοπικόν αυτό παιγνίδι των Σιφνίων, ήτο κυρίαρχος. Δεν έπαιρνε ποτέ τό εις χρήμα έπαθλον. Μετά τό τέλος του παιγνιδιού έπαιρνε τούς αντίπαλους του εις τό καφενείον, τούς έκερνούσε και τούς έλεγε γελώντας:

— Μου φτάνει ή δόξα πώς σας έκέρδισα.

*Ήταν και σκοπευτής από τουφέκι από την νεότητά του. Είχε έσκοτώσει κάποτε ένα τρυγόνι, άλλ' όταν τό είδε να πέφτει από τό δένδρο, έπαθε τόν κλονισμόν, ώστε ώρκίσθηκε πως δεν θα ξανακυνηγήση. Και έτήρησε τόν λόγον του.

*Ο θυμός του ήταν κάτι τ'ι που έφερνε εις τόν νούν τούς θυμούς του μικρού παιδιού.

*Αληθινοί κεραυνοί ήπειλούντο κατά τού προκαλέσαντος την έξαψίν του, αλλά την άπειλήν αυτήν διεδέχετο όχι άπλώς ή αιθρία, άλλ' ή συντριβή, ή μετάνοια.

Κάποτε για κάποιον ζήτημα που ένδιέφερε τό χωριό, είχαμε άντίθετη γνώμη και τα είπαμε κάπως άπότομα. *Ο 'Αριστομένης ήτο άκράτητος. Με ήνάγκασε να τού συστήσω να ήρεμήση. *Ολόκληρο τό χωριό μας έθεωρούσε όριστικώς μαλλωμένους.

*Αλλά πριν φθάσω εις τό σπίτι μου τόν ήυρα να με περιμένει.

— Κάνει να μαλλώσουμε, ύστερα από τώσων χρόνων δεσιού;

— Μα δεν έμαλλώσαμε, τού είπα.

Δεν θυμολογώ να μου είχε σφίξει τό γέρι τόσο δυνατά και με τόση θερμην, όσο εκείνη τη θραυδιά.

— Δόξα σοι ό Θεός, είπε. Τώρα πηγίνω ήσυχος.

Αισθηματικός λάτρης του ώραίου, επέμασε τη ζωή του ή πεζοπορίαν εις τα ώραια λαγκάδια της Σίφνου, και ήτο άκαταμάχητος εις τόν δρόμον, ή ρεμβάζων εις την Χρυσοπηγήν, άμα δεν ήταν κλεισμένος εις τό γραφείον του.

*Ο Κάθος της Χρυσοπηγής, με τό έκκλησιόδαι του τό άπέριττον, αλλά καλλιτεχνικώτατον, είλκυσε τόν Προβελέγγιον έξαιρετικά. Μήνες ολόκληρους, τα καλοκαίρια έμενεν εκεί κάτω, κρατών δύο κελλιά, έκ των οποίων τό έν έχρησιμοποίησε ως γραφείον του.

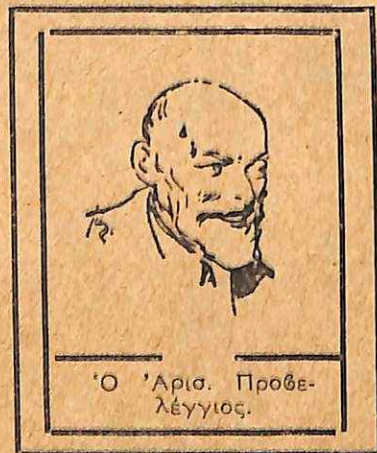
*Από τό παράθυρο του κελλιού του έβλεπε τό 'Αποκοφτό, τόν 'Αγ. Χαράλαμπον, τόν Φάρο, τό Σταυρό του Φάρου και από την αύλή του τό πέλαγος προς την Φολέγανδρον, προς την Σίκινον. Τis νύκτες έπεριούσε κατάρες ολόκληρες εις τό Πέταλο της Χρυσοπηγής, εις την Πούντα και εκεί έλησμονείτο μεταρσιωμένος μέσα εις την ευγλωττη για την ποιητική του ψυχή μοναξιά του πελάγους, του κατάσφωτου ουρανού, των γραφικών τοποθεσιών της Σίφνου, που περιστοιχούν αυτή την άκρη του κόσμου, όπως την ώνόμαζε.

Πριν χαράξη καλά ή ήμέρα, έξεκινούσε κάθε πρωί προς τόν 'Ασπρο Πύργο, προς τις 'Αμμουδάρες, προς τις Σαούρες και έδιάλεγε τα καλύτερα σόκα, που ήταν γι' αυτόν ο καλύτερος καρπός.

*Ο άδελφός του, ο άμίμητος εις πνευμάτωδη σαρκασμόν Νικόλως Προβελέγγιος, ο Ισόβιος δήμαρχος της Σίφνου, έλεγε:

— *Ο 'Αριστομένης θα καλογερέψη στην Πετρογουλάτα όπως ώνόμαζε τη Χρυσοπηγή.

*Εκεί ένεπείσθη τα περισσότερα λυρικά του. *Εκεί έπήγε τη γυναίκα του άρρωστη. *Εκεί παραβίριζε με τις κόρες του, όταν ήταν μικρά κορίτσα. *Εκεί έγραψε τόν «Νικηφόρο Φωκά», την «Φαίδραν» και άλλα έργα.

Ο 'Αρισ. Προβελέγγιος.

*Έπαυσε να πηγαίνει εις την Χρυσοπηγή, όταν έβάρυνε πειά και δεν έβλεπε.

Την έννοσταλγούσε όμως μέχρι των τελευταίων του ήμερών.

*Ο «Σύνδεσμος των Σιφνίων», ο όποιος με πρωτουργόν τόν κ. Ν. Τσελεμεντέν, συνετέλεσε εις την σμίλευσιν της προτομής του που κοσμή τώρα τόν κήπον του Σχολείου της 'Απολλωνίας και έντετείχισεν εις τό κελλι που έμενε μίαν άναμνηστικήν πλάκα, που γράφει:

«Εδω έζήσε και έγραψε ο ποιητής Α. Προβελέγγιος».

*Ήταν τόση ή λατρεία του προς τη Χρυσοπηγή, ώστε όταν έτοποθετείτο ή προτομή του εις τό Σχολείον, έζήτησε να κοσμήσουν τό θάβρον με μαρμαρόπετρες, απ' εκεί, με χαλίκια της παραλίας της και με ξεφλουδίσματα από τούς θράχους της.

Οί Σίφνιοι είχαν συνδυάσει τόσον πολύ τη Χρυσοπηγή με τόν Προβελέγγιον, ώστε έθεωρούσαν άδύνατον την ύπαρξιν του ένός χωρίς τό άλλον.

Τα λουλούδια ήταν ή άδυναμία του.

*Η άνεμώνας, τα κυκλάμινια, οί άγριόκρινοι, τα ζιμπάνια και όλα τα άλλα άγριολούδια, που φύονται άρθονα εις τα λαγκάδια, εις τα θουνά της Σίφνου, ήταν δια τόν ποιητήν αληθινός θησαυρός. *Ηξερε όλες τις ρωγμές των θράχων που είχε τη ρίζα του ο άγριόκρινος. *Επήλαινε στα πιά απότομα μέρη για να μαζέψη άνεμώνας τόν χειμώνα. Τα κυκλάμινια, τό πρώτο φθινοπωρινό λουλούδι, ήταν ή λατρεία του.

*Όταν έγύριζε στο χωριό με τό καλάθι γεμάτο από άγριολούδια, ήταν καταχαρούμενος, ήταν ολόκληρος ένα ποίημα. *Η φυσιογνωμία του ή φωτεινή που έλαμπε ξεχωριστά όταν είχε μαζεμένα λουλούδια, μου έφερνε εις τόν νούν ένα χαρακτηρισμόν, που τού είχε κάμει ο Δροσίνης, ο όποιος είπε κάποτε:

— *Ο Προβελέγγιος είνε ο προφητάναξ.

*Η άπογοήτευσίν του ήταν βαθύτατη, όταν εύρισκε μαζεμένα τα λουλούδια από τα μέρη που είχαν έπισημάνει έκ των προτέρων. Τώρα τελευταία, που είχε κρεββατωθή πειά κι' έπερίμενε τό τέλος του, ήμουν ένα άπόγευμα άνοιξιότικο κοντά του και τού έλεγα ότι γρήγορα θα σηκωθεί και θα πάμε μαζί για λουλούδια.

*Εγέλασε ένα γέλιο σημαντικό και μου είπε:

— Τί είπες; Θα πάμε για λουλούδια;... Θα μου φέρνεις...

Δεν μου έπέτρεπε να έπιμείνω εις αυτό τό θέμα. Μου έδωκε να καταλάβω ότι ήξερα καλά πώς δεν έχει πειά και περιπάτους.

Κάποτε, δια να συνεχίσω την πολιτικήν ιστορίαν της οικογενείας του, άνεμίσθη εις την πολιτικήν και έπέτυχε. *Υπήρξε βουλευτής της έπαρχίας Μηλου από τό 1899 έως τό 1905. *Ο ποιητής όμως είχεν άναγνωρίσει ότι έξετροχιάσθη και έλεγε:

— Τι δουλειά έχω εγώ στις σκάλες των ύπουργείων;

Δεν παρέλειπε ποτέ να όμολογή ότι ή άνάμιξις του εις την πολιτικήν ήτο ή μάλλον άπερίσκεπτος πράξις της ζωής του. Και άνέπνευσε με πολλήν άνεκούφισιν όταν, χάρις εις μίαν άτυχίαν του, έπαύθη και πάλιν ήρεμος εις την κανονικήν του ζωήν.

— Δεν ήμπορο'σα, μου έλεγε, ούτε ψευτιάς να λέγω, ούτε να τώγω έδω κι' εκεί για μικροδουλειές.

*Η άποστολή του προς τούς λογαριασμούς και τούς οικονομικούς συνδυασμούς, ήτο άνταξία της ποιητικής του ψυχής.

Κάποτε κάποιος φίλος του, πεθαμένος κι' αυτός πρό των, είχε χάσει εις τό χρηματιστήριον και είχεν ανάγκην της υπογραφής του δια να εύρη χρήματα. *Επήγε εις τό σπίτι του, εις την όδον Τσακάλωφ, όπου κατώκει τότε, και τού είπε:

— *Αν δεν μου υπογράψης αυτά τα γραμμάτια για να πάρω χρήματα και να σώσω την ύπόληψί μου, θ' αυτοκτονήσω!

Και έσυρε τό περίστροφόν του από την τέσπη του. *Ο Προβελέγγιος υπέγραψε και άργότερα έπλήρωσε.

*Όταν, ως δικηγόρος του, τού είπα ότι δεν έπρεπε να υπογράψη, μου είπε:

— Δεν πειράζει. Χειρότερα θα ήταν αν τόν έβλεπα σκοτωμένο μπροστά μου.

Είς άλλην περίπτωσιν, έπειδή δεν είχε κρατήσει τακτικά τούς λογαριασμούς του, εύρέθηκε χρεωμένος σε κάποιες δασολήψεις. *Εγέλασε τότε με όλην του τη καρδιά και είπε:

— *Εγώ τό ξέρω. Είνε της τύχης μου να θγαίνω στους λογαριασμούς, σαν την τρίχα από τό προζύμι.

Πρό έτους και πλέον ήλθε εις τό σπίτι μου και μου ήνοιξε συζήτησιν για τα όνειρα.

Είχε κοντά του ένα ποτηράκι ρετσίνα, τό όποιο συνήθιζε να πίνει πάντοτε σιγά-σιγά μετά τό φαγητό του, και μου έλεγε:

— Είδα χθές ένα όνειρο σημαντικό. Εύρέθηκα σε μία σάλα άπέραντη και πολύ φωτισμένη με λαμπάδες. *Ήταν εκεί κόσμος πολύς, όλοι όμως άγνωστοι σε μένα, μα όλοι μου χαμογελούσαν. *Επροχώρησα προς τό θάθος και είδα μία έδρα άδεια κι' από πάνω γραμμένο τόν αριθμό 1936.

*Εδω έσιώπησεν ο ποιητής. Δεν είπα τίποτε, διότι δεν ήθελα να έξωθήσω την μυστικοπάθειάν του εις δυσάρεστους προβλέψεις.

— Τό 1936 θα πεθάνω! είπε.

Μου έκαμε ιδιαίτερον έντύπωσιν ότι τώρα κατά την τελευταία άρρώστειά του, αν και ήτο τις περισσότερες φορές άφηρημένος και θυθισμένος, συνήλθε κάποτε και μου είπε:

— Που ήμουν; Που είμαι; Που θα πάω; Δεν τού άπήντησα. *Ήτο καταφανές ότι έβλεπε κάτι που δεν ήμπορούσα να θλέπω εγώ. Και συνεχίζων, έπρόσθεσε:

— Βρισκόμαστε στο 1936. Δεν είνε έτσι; Και τό όνειρό του αυτό έπραγματοποιήθη.

*Η δύναμις του μνημονικού του έτηρήθη άμείωτος μέχρις έσχάτων. Μόνον όταν ήρχισεν ή έκδήλωσις της γενικής του εξαντλήσεως, έξέλιπε και ή δύναμις του αυτή.

Πέρυσιν τόν Σεπτέμβριον έγινε εις την Σίφνον μεγαλοπρεπής ή τελετή των έγκαίνιων του Σχολείου και τών άποκαλυπτηρίων της προτομής του.

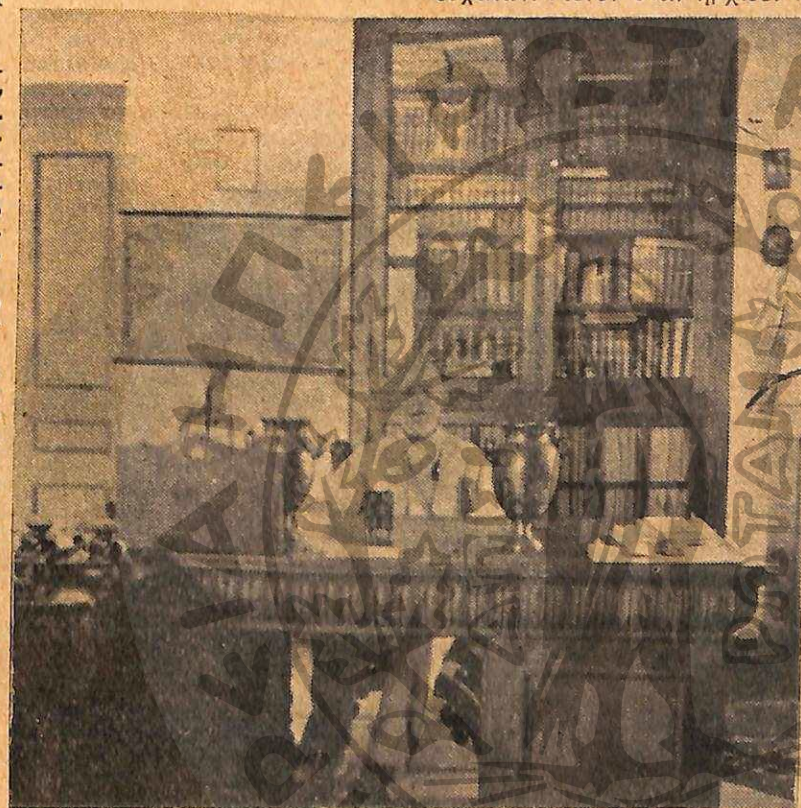
*Ο Προβελέγγιος ήτο συγκινημένος, διότι πρό τινος ίσως αυτός είχε την τιμήν από όλους τούς μεγάλους να παρευρεθί ζών και να συνεορτάση με τούς τιμώντας αυτόν τα άποκαλυπτήρια της προτομής του.

— Θα πρέπει ν' άπαγγείλω και ποίημα, μου είπε, μα δεν ήξερα ποιά.

— Ν' άπαγγείλεις την «Ελληνική Ψυχή», που ταιριάζει με τα έγκαίνια του Σχολείου, τού άπήντησα.

Την παραμονή της έορτής τού εδιάθασε ή κόρη του αυτό τό ποίημα, άρκετά έκτενες, τό έπανεφερε εις την μνήμην του και την έπομένην τό άπήγγειλεν από μνήμης.

Κάποτε ο Βιζάνης εις μίαν στιγμήν άναλαμπής τού σδυσμένου πνεύματος

Ο 'Αριστομένης Προβελέγγιος στο γραφείο του

Κοσμοπολιτικά διηγήματα

Ενα σιδηροδρομικό δυστύχημα

ἀποκατεστημένη από δύο ἐτών στο Βουκουρέστι: «Μαμά, ἐγὼ νὰ χθὲς μὴ τέρω. Ἐλὰ νὰ δῆς τὴν ἐγγονὴ σου. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ». Καὶ ἡ Γκρουσινσκὰ ἔτρεχε τώρα μὲ λαχτάρια νὰ δῇ τὸ παιδί τῆς κόρης τῆς — καὶ τὴν ἴδια τὴν κόρη τῆς. Εἶχε νὰ τὴν σφίξει τόσο καὶρὸ στὴν ἀγκαλιά τῆς... Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶνε ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔφερε στὸν κόσμον τὴν Ἀναστασία, — πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, σὲ ἡλικία δεκαοχτὼ ἐτῶν, — δὲν τῆς παρουσιάστηκε συχνὰ ἡ εὐκαιρία νὰ μείνῃ πολὺ καιρὸ μαζί μὲ τὴν κόρη τῆς. Ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐπαγγέλματος, ἡ συνεχὴς μετακινήσεις, δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ ἐγκατασταθῇ κάπου μόνιμος. Ἐξάλλου, δὲν τὴν συνέφερε στὴ δουλειά τῆς, δὲν τὴν γνωστὴ ὅτι ἔχει κόρη. Ἐλάχιστοι φίλοι τῆς, οἱ πρὸ ἀφωσιωμένοι, ἤξεραν τὴν λεπτομέρεια αὐτῆς. Καὶ ἡ Ἀναστασία μεγάλωσε σὲ ξένα χέρια — σὲ ἡλικία δεκάξι χρόνων εἶχε γνωρίσει ὅλες σχεδὸν τὶς πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης, — χωρὶς ὅμως νὰ τῆς λείψῃ τίποτα, ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ παντρεύτηκε στὸ Βουκουρέστι.

Καὶ ἡ Γκρουσινσκὰ, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ χαμογελάσῃ μελαγχολικὰ μὲ τὴν σκέψιν ὅτι, ὅπως ἦταν ἄλλοτε ὑπο-

χρεωμένη νὰ κρύψῃ τὴν μητρότητά τῆς ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον, ἔτσι καὶ τώρα δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ κανεὶς πῶς ἦταν γιὰ τὴν ἴδια. Τὴν ἄσχημη ἐντύπωσιν θὰ ἔκανε αὐτὸ στὸ κοινόν!... Καὶ μὴ καλλιτέχνις ζῇ μονάχα γιὰ τὸ ἰδιότροπο αὐτὸ κοινόν, ποὺ διψᾷ πάντοτε αἰώνια νειάτα κ' ὠμορφιά...

Ἡ Γκρουσινσκὰ ἔφτασε στὸ σταθμὸ τὴν τελευταία στιγμὴ. Μπῆκε γρήγορα-γρήγορα σ' ἕνα θαγόνι καὶ ὁ σὺν-φερ τῆς μόλις πρόλαβε νὰ τῆς πετάξῃ τὶς θαλίτσες τῆς ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἡ χορεύτρια ἔπεσε ἐξαντλημένη στὸν καναπέ ἀπὸ κόκκινον βελούδο. Ἐνας ὑποχρεωτικὸς ταξιδιώτης πῆρε τὶς ἀποσκευὲς τῆς καὶ τὶς τοποθέτησε στὸ δίσκου πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς.

— Μερσί, κύριε, εἶπε γαλλικὰ ἡ Γκρουσινσκὰ, μὲ μισόκλειστα μάτια, χωρὶς νὰ κυττάξῃ ἐκείνον ποὺ τῆς προσέφερε τὴν μικρὴ αὐτὴ ἐκδούλευσι.

Καὶ, νοιώθοντας ἀπερίγραπτη κόπωση, κουρασμένη ἀπὸ τὰ τριάντα ὀχτὼ χρόνια τῆς ζωῆς τῆς, ποὺ δὲν ὑπῆρξαν τίποτ' ἄλλο παρὰ μὴ ἀτέλειωτη περιόδευσι, δοκίμασε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι γιὰ πρώτη φορὰ ξεκουραζότανε τώρα, στὸν καναπέ αὐτοῦ τοῦ ἐξπρές. Ναι, ἦταν τόσο κουρασμένη, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις τῆς. Δυνατὰ ρίγη περνοῦσαν ἀπὸ τὸ σῶμα

Ἐ! Βίττει! Τί γίνεσαι; Ἐρχομαι.

— Ρελογουαίη, γρήγορα γιὰ τὸν σταθμὸ. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ χάσω τὸ ἐξπρές...

Ἡ Γκρουσινσκὰ εἶχε λάβει κείνο τὸ πρῶτ' ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν κόρη τῆς τὴν Ἀναστασία, ἡ ὁποία ἦταν τοῦ ἔδωκε τὸν ὀρισμὸν τοῦ ποιητοῦ καὶ εἶπε:

— Ὁ ποιητὴς ἐγκυμονεῖται ὑφ' ὀλοκλήρων αἰώνων καὶ γεννᾶται εὐγενὴς θλαστὸς τῆς θεῆς προνοίας.

Ὁ Ἀριστομένης Προβελέγγιος τοῦ ἀναπαύεται τώρα εἰς τὸν Ἀν-Νικὸλα τὸ Γέρο, ἔξω ἀπὸ τὰ Ἐξάμπελα ὅπου εἶνε ὁ οἰκογενειακὸς τάφος τῶν Προβελέγγων, ὑπῆρξεν ἡ ἐνσάρκωσις τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀληθείας ποὺ ἔδογματι-σεν ὁ ἀτυχὸς ποιητὴς, ποὺ ἔσθυσεν ἑαυτὸν εἰς τὸ φρενιαντρεῖον.

Α. ΚΟΣΜΗΣ

Τῆς Βίκκι Μπάρου

τῆς. Τὸ μέτωπό τῆς ἔκαιγε. Θὰ εἶχε πυρετό... Σὲ λίγο ἔπεσε σ' ἕνα μισοῦ-πνι. Ἰὸ μονότονο τραγούδι ποὺ ἔκαναν οἱ τροχοὶ τῆς ἀμαρσοτοχίας, τὸ ἡμ-φως τοῦ διαμερσματος, ὅλα τῆς ἔ-φερναν νύστα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, ὁ ταξιδιώτης ποὶ καθόταν ἀντίκρου τῆς, ἔκανε διαφο-ρούς συλλογισμούς.

— Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία— ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του—ὅτι εἶνε κυρία τοῦ κόσμου. Εἶνε ντυμένη μὲ τόσο ἀριστοκρατικὴ ἀπλότητα... Καὶ τὸ ἀρω-μα ποὺ μεταχειρίζεται, εἶνε τόσο οια-κριτικό... Ἡ ὄψη τῆς φαίνεται ὅτι ἔχουν ταξιδεύει πολὺ, γιὰτὶ εἶνε σκε-πασμένες ἀπὸ τὶς ἐτικέτες τῶν τέρων ξενοδοχείων... Παντρεμένη μή-πως; Ποιὸς ξέρει! Δὲν μπορῶ νὰ δια-κρίνω ἀν' αὐτὴν θέρρα κάτω ἀπὸ τὸ γάν-τι τῆς... Νέα;... Θὰ εἶνε τοῦλάχιστον εἴκοσι ὀκτὼ χρόνων, ἀλλὰ πολὺ ὡ-ραία... Ἀσφαλῶς δὲν εἶνε Γερμανίδα... Ἡ μελαχροινὴ ἐπίδερμίδα τῆς...

Καὶ ὁ ταξιδιώτης ἀναστήθηκε θα-θεία. Λεγότανε Στέτεν. Ἀρνούτ φὸν Στέτεν, ἦταν πρῶτος μηχανικὸς ἐνδ-ἐργοστασίου χημικῶν προϊόντων, καὶ πῆγαινε στὴν Βιέννη γιὰ νὰ κἀνῃ τοὺς γάμους τοῦ. Ἡ μνηστὴ του ἀνῆκε σὲ πολὺ καλὴ οἰκογένεια. Ὁ Ἀρνούτ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἦταν περήφανος γι' αὐτήν. Γιὰ τὴν ὥρα, ὅμως, ὀρισκότα-νε μόνος τὸν διαμέρισμα ἑνὸς τραίνου μὲ μισὴ ὥραιστὰ γυναικά...

— Μήπως σὰς πειράζει τὸ φῶς κυ-ρια μου; τὴν ρώτησε, βλέποντας ὅτι ἡ ταξιδιώτισσα ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια τῆς.

— Ὁχι, μερσί, δὲν εἶνε ἀκόμη ὥρα γιὰ ὕπνον, ἀποκρίθηκε ἡ Γκρουσι-σκὰ γερμανικὰ, ἀδιάφορο ὅν ὁ ὑπο-χρεωτικὸς κύριος τῆς εἶχε ἀποτείνει τὸν λόγο στὴ γαλλικὴ φωνὴ νὰ μὴ μᾶς ἐρεθίσῃ κανεὶς ἄλλος στὸ διχέοισμα ψιθύρισε ἡ χορεύτρια, χαμογελῶντας μὲ μισόκλειστα μάτια.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ δική μου ἐπιθυ-μία! ψιθύρισε ὁ Στέτεν, γυρίζοντας ἄλλοῦ τὸ κεφάλι του.

Ἡ Γκρουσινσκὰ ἐξανέκλεισε τὰ μά-τια τῆς καὶ ἄρχισε νὰ συλλογίζεται καὶ πάλι τὴν Ἀναστασία καὶ τὸ μωρὸ τῆς. Ἀῤῥιο, θὰ ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά τῆς τὸ νεογέννητο, τὸ παιδί τῆς ἀγα-πῆς κόρης τῆς, ποὺ εἶχε νὰ τὴν δῇ δύο ὀλόκληρα χρόνια... Μὲ τὴν σκέψιν αὐτῇ, ἡ καλλιτέχνις ἀποκοιμή-θηκε... Ὁχι, ὅμως, γιὰ πολλὴ ὥρα. Ὁ-ταν ἐξανόεισε τὰ μάτια τῆς, εἶδε ὅτι ἔξω εἶχε σκοτεινιάσει γιὰ καλὰ. Τὴν ἔπιασε καὶ πάλι δυνατὸ ρίγος. Ἀνα-τρίχισε ὀλόκληρη. Ὁ Στέτεν τὸ πρό-σεξε αὐτό. Πῆρε τὴν ταξιδιωτικὴν κου-βέρτα τῆς καὶ τὴν σκέπασε μὲ σιτοργή.

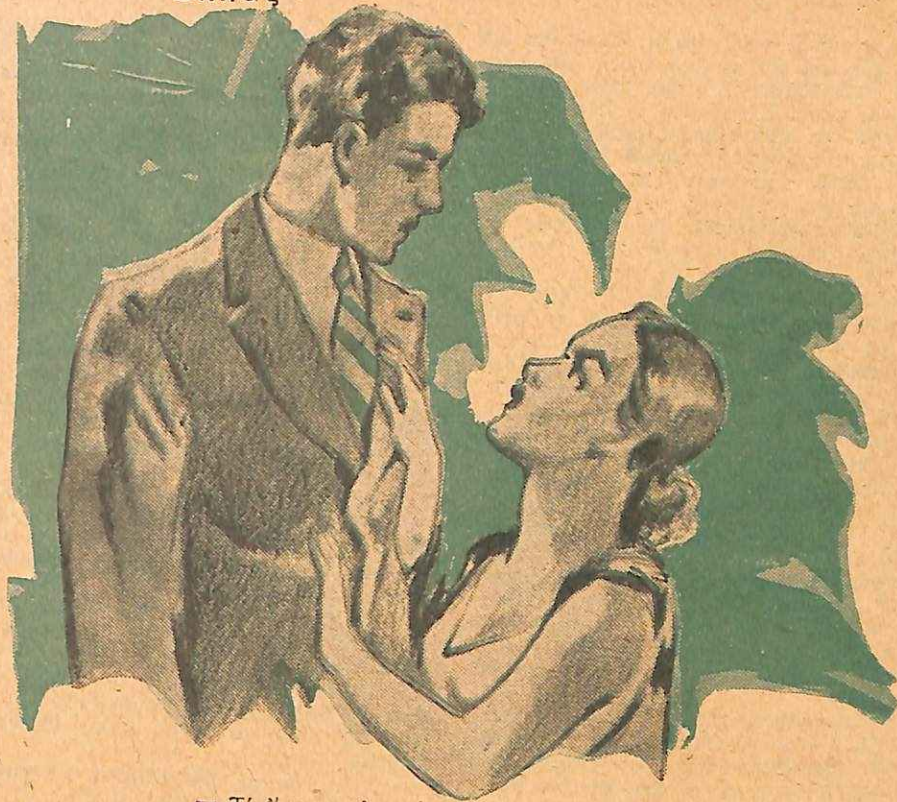
— Εὐχαριστῶ... εἶπτε πολὺ ἰσχυρὰ— ψιθύρισε ἡ χορεύτρια, χαμογελῶντας μὲ μισόκλειστα μάτια.

Ἡ ζέση τῆς κουβέρτας τῆς ἔκαμε καλὸ — καὶ ἡ γειννομία τοῦ ἀγνώ-στου τὴν συγκίνησε.

— Ὁ ξένος οὗτός εἶνε πολὺ εὐγενι-κός, εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς. Δὲν εἶμαι μα-θημένη νὰ μὲ περιποιῶνται ἔτσι. Κα-νεὶς μέγιστο σήμερον δὲν ἔδωκε στο-μα... ἐνδιαφέρον γιὰ μένα. Ὅλοι μὲ φο-βῶνται νὰ μὴ εἶμαι διάσημη, ἀλλὰ κα-νεὶς δὲν μ' ἀγαπᾷ... Πολλοὶ ἄνδρες σκοτάθηκαν γιὰ μένα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μοὶ ἀπέδειξε τὴν ἀγάπην του πρὸς ἀπλῶ-πὸ πειστικὰ. Κανεὶς δὲν με τίλει με μὴ καουβέρτα, ὅταν κρύωνα... Ἐγὼ βέβαια τὴν κόρη μου, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ

τῆς. Τὸ μέτωπό τῆς ἔκαιγε. Θὰ εἶχε πυρετό... Σὲ λίγο ἔπεσε σ' ἕνα μισοῦ-πνι. Ἰὸ μονότονο τραγούδι ποὺ ἔκαναν οἱ τροχοὶ τῆς ἀμαρσοτοχίας, τὸ ἡμ-φως τοῦ διαμερσματος, ὅλα τῆς ἔ-φερναν νύστα.

Ελλάς

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε ἡ μνηστὴ του.

εἶνε ξένη γιὰ μένα...

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, κυρία μου, ἔλεγε καὶ ὁ Στέτεν νοερά, ἐπειδὴ σὰς εἶμαι εὐχάριστος... Δὲν ὑπάρχει ἀμφι-βολία ὅτι εἶσθε πολὺ ὡραία, ἰδίως ὅ-ταν κοιμάσθε... Χαμογελάτε; Μὲ κο-ροϊδεύετε μήπως; Μήπως περιμένετε τ ποτ' ἄλλο ἀπὸ τὸν πρῶτομο θεράπον-τά σας; Καμμιά περιπέτεια ἴσως, ἡ ὁ-ποία εἶαι διαρκέσῃ ὅσο καὶ τὸ ταξίδι... Νὰ τὸ θῶατε αὐτὸ ἀπὸ τὸν νοῦ σας, κυρία μου... Δὲν θὰ ἔπρεπε, μάλιστα, νὰ σὰς κυττάζω ὅπως σὰς κυττάζω τὴν στιγμὴ αὐτήν... Πέρασε πῆλ γιὰ μένα ἡ ἐποχὴ τῶν περιπετειῶν. Ὑστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες θὰ ταξιδεύω καὶ πάλι μὲ μὴ γυναικά — μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι ἡ γυναικά αὕτη θὰ εἶνε ἡ σύζυγός μου. Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό;...

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη, ἔγινε κατὰ τὸ ἀπεργραπτό. Μία τρομακτικὴ σύγκρουσις, ἕνα σπαρακτικὸ οὐρλια-σμα, θόρυθος ἀπὸ τζάμια ποὺ ἐσπάζον... Καὶ ὕστερα ἕνα χάος, μὴ ἐκ-μηνέσι...

Ὅταν ὁ Στέτεν συνῆρθε καὶ πάλι, εἶπε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι μετέφεοθ' ἐπὶ τὴν κόλασιν, σὲ μὴ κόλασιν ποὺ ἀντιταλοῦ-σε ἀπὸ τὰ ἐξφωνητὰ τῶν θασανίζομέ-νων.

— Σιδηροδρομικὸ δυστύχημα... σκέ-φτηκε.

Ἀνέπνεε μὲ μεγάλη δυσκολία, ἕνας θαρὺς ὄγκος τὸν πῆξε μὲσα στὸ σκο-τάδι, κόντευε νὰ τὸν πνίξῃ. Ὁ Ἀρνούτ κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες γιὰ ν' ἐπὶ ἀπὸ τὸν καταστροφικὸν τὸν ἐξάλλῃ. Δὲν πονοῦσε πονοῦνα. Ὅσο-το, δὲν υποχώρησε νὰ σηκώσῃ τὸ ἀρι-στερό του χέρι.

Σὲ μὴ στιγμὴ, ἄκουσε δίπλα του ἕνα πνιγμένο θαγγεῖο. Ἀπλάσε τὸ πόδι του καὶ ἐννοίωσε ἕνα ζωντανὸ κορ-μί. Ἐβόλε ὅλα τὰ δυνατὰ του, σήκα-σε τὸ δεξιὸ του χέρι καὶ ἔβγαλε γύρω του. Ἡ παλάμη του ἀκούμπησε σ' ἕνα θεομὸ στόμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔτρεχε αἱ-

μα... Πρὶν ὅμως ὁ Στέτεν προφθάσῃ νὰ κἀνῃ ἄλλη κίνησι, ἔχασε καὶ πάλι τὴν αἰσθήσεις του.

Ὅταν συνῆλθε γιὰ δευτέρην φορὰ, εἶδε ὅτι ὀρισκότανε σ' ἕνα κάρρο γε-μάτο χορτάρι. Δίπλα του ὑπῆρχε κά-ποιος ἄλλος ἐξαπλωμένος. Γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ ἀνεγνώρισε τὴν συντα-ξιδιώτισσάν του. Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν αἱματωμένο. Μὰ ὁ Ἀρνούτ, ζαλισμέ-νος ἀκόμα, δὲν ἐνδιεφέρθη γιὰ τὴν γυ-ναῖκα αὐτήν. Τὸ κάρρο προχωροῦσε σιγά-σιγά, μὲσα στὴν νύκτα...

— Τί συνέβη; τί συνέβη; τραύλισε ὁ Στέτεν.

Ὁ ὁδηγὸς τὸν ἄκουσε, πῆρε τὸ φα-νάρι ποὺ ἦταν τοποθετημένο δίπλα του, τὸ σήκωσε πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Στέτεν καὶ εἶπε:

— Μὴ φοβάστε, δὲν εἶνε τίποτα...Θέ-λω δηλαδὴ νὰ πῶ ὅτι τὴν γλυτώσατε φτηνά, ἐσεῖς καὶ ἡ γυναικά σας. Ἐ-σεῖς πληγωθήκατε ἐλαφρὰ στὸ ἀριστε-ρὸ χέρι καὶ ἡ γυναικά σας δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτα... Χτύπησε λίγο στὸ στόμα — ἀσχημάτια πράγματα δηλα-δὴ... Ἡ σύγκρουσις, ὅμως, ἦταν τρο-μερή... Ὅτε ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα πώ-ματα θὰ θάλλουν κάτω ἀπὸ τὰ συν-τοίμια... Ἀ! λογιζόμην νὰ σὰς πῶ ὅτι ὅλα τὰ σπιτία, ἐδῶ στὴν περιφέ-ρεια, ἀνέλασαν νὰ φιλοξενήσουν τοὺς τραυματίες, ὥσπου νὰ ῥθῇ ἄλλο τραῖνο νὰ τοὺς παραλάβῃ. Ἐσεῖς θὰ μείνετε στὸ δικό μου σπίτι... Ἐκεῖ σὰς πάω τώρα... Ἐννοία σας, δὲν θὰ σὰς λεί-ψῃ τίποτα...

Στὸ μεταξύ, συνῆλθε καὶ ἡ Γκρου-σινσκὰ. Εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ χωρικοῦ καὶ ἡ καρδιά τῆς σκίρτησε ἀπὸ χαρὰ μὲ τὴν σκέψιν ὅτι δὲν εἶχε πάθει τίποτα. Ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν συνταξιδιώτη τῆς, τὸν εὐγενικὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, καὶ μὲ μὴ ἀσθόρμητη κίνησι ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸ στήθος τοῦ ψιθυρίζοντας:

— Θεέ μου! τί ὡραία πού εἶνε ἡ ζωή!...

Ἐξ οὗ αὐθόρμητα, ὁ Στέτεν ἀκούμ-

πηρε το δεξί του χέρι στο κεφάλι της και άρχισε να της χαϊδεύει τα μαλλιά... Τα άστρα έλαμπαν πάνω από το κεφάλι τους. Είχαν και οι δυο την εντύπωση ότι ξυπνούσαν από ένα κακό όνειρο. Και μαζεύονταν ό ένας κοντά στον άλλο, για να νοιώσουν την θερμότητα του σώματός των, για να βεβαιωθούν καλύτερα ότι ζούσανε ακόμα...

* * *

«Υστερ' από λίγη ώρα, η Γκρουσινσκάια ήταν ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, στο καλύτερο δωμάτιο του χωριά του σπιτιού. «Ένα λυχνάρι έφώτιζε την μεγάλη κάμαρα. Δίπλα της, σ' ένα τραπέζακι, είδε ένα μπουκάλι κονιάκ, ένα φλυτζάνι τσάι, μια καράφια γεμάτη ζεστό νερό... Ο Στέτεν έκανε βόλτες στο δωμάτιο, με δεμένο το άριστερό χέρι του. Φαινότανε εύθυμος και χαρούμενος. Η αλήθεια είναι ότι στο μεταξύ, είχε αδειάσει τέσσερα ποτηράκια κονιάκ... Μόλις έφυγε από το δωμάτιο η γυναίκα που βοήθησε την καλλιτέχνη να πλαγιαίσει, ο «Αρνολντ πλησίασε την Γκρουσινσκάια, έγειρε από πάνω της και της είπε με θραυχή φωνή:

— Είμαστε ζωντανοί! Είμαστε ζωντανοί! Καταλαβαίνετε τί θα πη αυτό; Η Γκρουσινσκάια του έρριξε ένα παράξενο βλέμμα — και ύστερα πήρε το χέρι του και το έφερε σιγά-σιγά στα χείλη της.

— Είστε καλός, είστε ευγενής και συμπονετικός! του είπε. Κανείς μέχρι σήμερα δεν έφάνη τόσο καλός μαζί μου... Σας ευχαριστώ, σας ευχαριστώ...

Ο Στέτεν τράβηξε απότομα το χέρι του, άπομακρύνθηκε από το κρεβάτι και πήγε και στάθηκε κοντά στο παράθυρο. Άλλόκοτα συναισθήματα άρχισαν να τον βασανίζουν. Βρισκότανε μόνος σ' ένα δωμάτιο με μια ώραία και επιθυμητή γυναίκα, η όποια λίγο έλειψε να τον οδηγήσει στο θάνατο μαζί του. Η λεπτομέρεια αυτή τους είχε ενώσει μ' ένα μυστηριώδη και ανεξήγητο δεσμό... Η καρδιά του κόντευε να σπάσει στο στήθος του, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος το γιατί. Κάτι φοβότανε. Και όμως το κάτ' αυτό το λαχταρούσε με ακόρεστη δίψα.

Ξαφνικά, η Γκρουσινσκάια άρχισε να μιλά ρωσικά. Τη στιγμή αυτή, ένοιωσε την ανάγκη να εκφραστεί στην γλώσσα που πρωτομίλησε, στην γλώσσα που την συνέδεε με τις γλυκύτερες αναμνήσεις των παιδικών της χρόνων... Ο Στέτεν δεν καταλάβαινε ούτε λέξη από τον μονόλογο αυτόν. Τον μεθούσε, όμως, η μουσική της φωνής της άγνωστης αυτής γυναίκας...

— Τιποτα το εξαιρετικό δεν μου συνέβη μέχρι σήμερα... — έλεγε η διάσημη χορεύτρια, με μισόκλειστα μάτια. Δεν δοκίμασα καμιά έντονη χαρά στη ζωή μου... «Ημουν πάντοτε μόνη κι' έρημη ανάμεσα στα πλήθη... Σε ηλικία δεκαοχτώ χρόνων, κάποιος πρίγκηψ μ' έκανε δική του — και ύστερα με πέταξε στους δρόμους σαν κάτι περιττό... Αναγκάστηκα να παραδώσω το παιδί μου σε ξένα χέρια... Κατόρθωσα να γίνω διάσημη, μα ποτέ δεν γνώρισα μια μεγάλη ευτυχία... Αφίερωσα την ζωή μου και τις σκέψεις μου στο κοινό, και γέρασα χωρίς να συλλογιστώ διόλου τον έαυτό μου. Κι' έπρεπε να με άγγιξη ο θάνατος με τα φτερά του, για να νοιώσω την πρώτη

μεγάλη ταραχή στη ζωή μου... Ω! πόσο θέλω να γίνω ευτυχισμένη, να γνωρίσω επί τέλους τον έρωτα... Ξένο, δεν γνωρίζω ούτε τ' όνομά σου... Θέλω, όμως, να μ' αγαπήσεις... Έλα πού κοντά μου, πάρε με στην αγκαλιά σου, πές μου ότι μ' αγαπάς... Η καρδιά μου είνε δροσερή σαν παιδούλας που αγαπά για πρώτη φορά...

Πονάτε μήπως; Έχετε πυρετό; την ρώτησε ο Στέτεν, πλησιάζοντάς την.

— Όχι, όχι, αποκρίθηκε η χορεύτρια, γερμανικά. Είμαι απλώς ευτυχισμένη.

Τα βλέμματά των συννητήθησαν — και τα μάτια της γυναίκας φανέρωναν τέτοιο πόθο, ώστε ο άνδρας γονάτισε εμπρός της.

— Ί ώραία που είστε! ψιθύρισε ο «Αρνολντ.

Κι' έσφιξε με δύναμη το χέρι της...

— Θεέ μου! τί είναι αυτό που μου συμβαίνει, που μάς συμβαίνει! έξακολουθούσε με φωνή που έτρεμε. Είστε... είσαι τόσο ώραία...

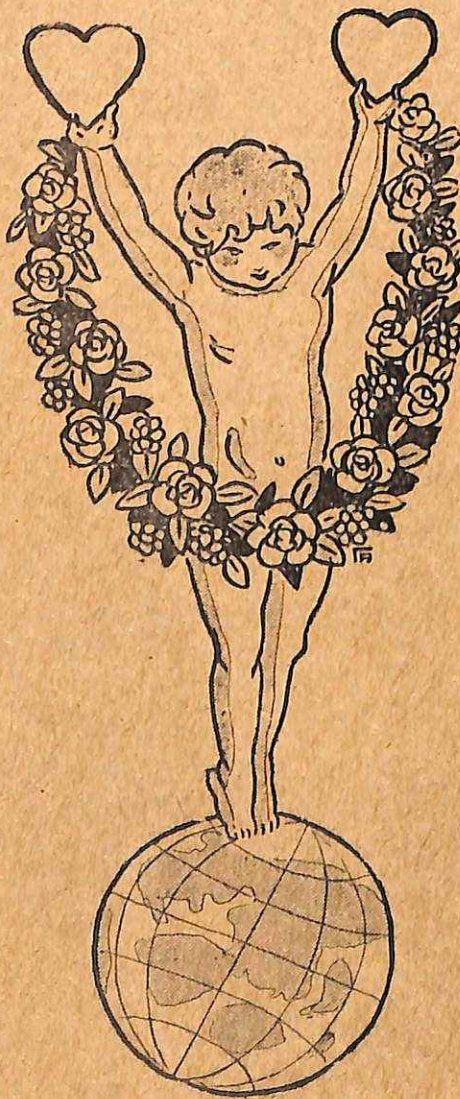
— Μ' έλα μου, μίλα μου, πές μου και άλλα λόγια τόσο γλυκά... ψιθύρισε η χορεύτρια.

— Είσαι δική μου! Έγώ σ' έσωσα από το θάνατο! Μου ανήκεις...

— Ω! πές μου και άλλα έρωτικά λόγια...

— Ο κόσμος δλόκληρος μεταμορφώθηκε... Μονάχα σ' κι' εγώ υπάρχουμε στη γη...

— Μονάχα σ' κι' εγώ...

«Έξω, τα κλαδιά των δένδρων έτριζαν έλαφρά από τον άνεμο που είχε σηκωθεί ξαφνικά...

Κάτω από τα έρείπια των δύο άμαξοστοιχιών, ανασύρθηκαν δέκα πτώματα...

Την άλλη μέρα το πρωί, ο Στέτεν, μόλις άνοιξε τα μάτια του, έρριξε ένα βλέμμα στην Γκρουσινσκάια, η όποια έξακολουθούσε να κοιμάται και δεν μπόρεσε να μνη ανατριχιάσει, όταν αντίκρισε τις ρυτίδες του προσώπου της.

— Θεέ μου! αυτή είνε γρηά! είπε με τον νου του.

Ναί, η διάσημη χορεύτρια είχε γεράσει — στα μάτια, τουλάχιστον, ενός άνδρος, ο όποιος την έβλεπε το πρωί, πριν ακόμη περιποιηθεί τον έαυτό της. Πόσο διαφορετική ήταν η γυναίκα που έβλεπε τώρα μπροστά του ο «Αρνολντ από έκε'νη που είχε θαυμάσει το θράδυ της προηγουμένης ημέρας!... Δυσκολευότανε να την αναγνωρίσει...

Σηκώθηκε, ντύθηκε και βγήκε έξω να κάμει ένα περίπατο.

Ξαναθυμήθηκε την μνηστή του και τον κατέλαβον τύψεις συνειδήσεως.

Σήμερα, ήταν η μέρα των γάμων του — και αυτός, ο «Αρνολντ Στέτεν, μηχανικός, προϊστάμενος εργοστασίου, άρραβωνιασμένος με μια χαριτωμένη κοπέλλα, είχε λησμονηθεί στην αγκαλιά μιας γρηάς γυναίκας, μιας γυναίκας, της όποιας δεν ήξερε ούτε το παρθέλον, ούτε και αυτό το όνομα... Δεν μπορούσε να καταλάβει πώς το έκανε αυτό. Ένοιωθε ένα συναισθήμα που δεν διέφερε και πολύ από αηδία...

Όταν η Γκρουσινσκάια ξύπνησε και αήτη, και είδε πώς ήταν μόνη στο δωμάτιο, η πρώτη σκέψη που έκανε, ήταν η διαφήμιση που θα γινότανε γύρω από το όνομά της ύστερ' από το σιδηδρομικό αυτό δυστύχημα. Δεν υπήρχε άμφιβολ' ότι δεν είχε πειά ανάγκη ρεκλάμας. Τόνομά της ήταν γνωστό στα πέρατα του κόσμου. Όστόσο, ποιά είνε η γυναίκα εκείνη που δεν ευχαριστείται όταν γίνεται λόγος γι' αυτήν;... Τί θα έγραφαν, άρα γε, η έφημερίδες για το τραγικό αυτό περιστατικό, το όποιο λίγο έλειψε να στοιχίσει την ζωή μιας μενάλης καλλιτέχνιδος;...

Σιγά-σιγά η Γκρουσινσκάια ξαναθυμήθηκε την «Αναστασία, την έγγονή της και τον Στέτεν. Και τότε, απέραντη χαρά την πλημμύρισε. Είχε γνωρίσει, επί τέλους, τον έρωτα και τη ζωή. Της φαινότανε πώς είχε ήρσει ένα γλυκό όνειρο... Μα που είχε πάει ο «Αρνολντ;...

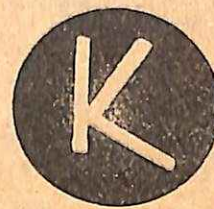
* * *

«Υστερ' από δυο ώρες, μια συγκινητική σκηνή γινότανε στον μικρό σιδηδρομικό σταθμό του χωριού. Είχε φτάσει ένα τραίνο από την Βιέννη, γεμάτο επιβάτες. Από ένα διαμέρισμα, κατέβηκε ένας κύριος ήλικιωμένος, συνοδευόμενος από μια ξανθή κοπέλλα, όχι και πολύ ώραία, αλλά πολύ συμπαθητική.

Ήταν η μνηστή του Στέτεν, η όποια έτρεξε να δει τον αγαπημένο της, μαζί με τον πατέρα της, μισίς έμαθε από τις έφημεριδες το σιδηδρομικό δυστύχημα.

Ο «Αρνολντ την ώδηγησε στο σπίτι, στο όποιο είχε φιλοξενηθεί την προηγούμενη νύχτα. Κάθισαν κοντά-κοντά σ' ένα πάγκο, στον μικρό κήπο, κι' έμειναν κάμποσα λεπτά της ώρας άμι- (Συνέχεια στη σελίδα 61)

Αίσθηματικό ρομάντσο

ΥΡΙΕ ανακριτά.

Μου ζητήσατε την έγγραφο κατάθεσί μου. Σας ευχαριστώ. Έτσι θα μπόρεσω να σας περιγράψω με κάθε λεπτομέρεια την αλλόκοτη περιπέτεια μου. Κι' έχω την έλπίδα πως θα με πιστέψετε. Σας γράφω την αλήθεια...

Με λένε Ζάν Μπαρνώ, γεννήθηκα στο Άλανσόν, είμαι πενήντα χρόνων κι' εργάζομαι ως βοηθός λογιστού στα «Ένωμένα Υφαντουργεία». Κάθομαι τέλος στη λεωφόρο Ροβεσπιέρου, στον αριθ. 31, μα αυτό θα τ' ξέρετε, γιατί εκεί πέρα ήρθαν και με ζήτησαν οι αστυνομικοί. Και τώρα, ως έρθω στην Ιστορία της ζωής μου.

Τολμώ να πω πως έχω την εκτίμησι του θυρωρού μου και των γειτόνων μου. Αυτοί όμως δεν έχουν καθόλου τη δική μου, γιατί διαρκώς μ' ένοχλούν με τούς καυγάδες τους, τα ραδιόφωνα τους, τα σκυλιά τους και τα χαλιά τους, που τα ξεσκονίζουν από τα παράθυρα.

Μα ως έρθω στην υπόθεσι. Σας λέω λοιπόν, ευθύς από την αρχή: μάλιστα! Τα γράμματα είνε δικά μου. Άναγνωρίζω το γραφικό μου χαρακτήρα, το ύφος μου, τα πάντα. Ναί!... Αυτά τα γράμματα είνε δικά μου. Και θα σας εξηγήσω άμέσως πώς είνε δικά μου αυτά τα γράμματα.

Πρέπει να ξέρετε πως κάθε Σαββατόβραδο πηγαίνω και παίρνω τον καφέ μου, από τις ένενά ή ώρα ως τα μεσάνυχτα, σ' ένα μικρό καφενείο, στο «Ροβεσιέρο», που είνε στο βάθος της λεωφόρου. Εκείνο το βράδυ όμως άλλαξα συνήθεια. «Επληττα τρομερά. Ήθελα να διασκεδάσω λιγάκι και πήγα στο «Σαβόι». Θα τ' ξέρετε... Το «Σαβόι» ήταν ένα άραπικο «ντάνσιγκ». Μα από την ημέρα που έσπασε αυτή η υπόθεσις, το έκλεισαν. Άς είνε, το «Σαβόι» θρισκόταν σ' ένα στενό της Μονμάρτης. Εκεί λοιπόν επήγα ένα Σαββατόβραδο για ν' αλλάξω περιβάλλον και να ξεχάσω τις πίκρες μου.

Ε, ναί, τί θέλετε; Είμαι ένα γεροντοπαλλήκαρο. Ένας άπορητευμένος. Όταν ήμουν είκοσιπέντε χρόνων, άρραβωνιάσθηκα ένα όμορφο κορίτσι. Μα δεν στάθηκε ταχερός. Η άρραβωνιαστική μου με παράτησε για κάποιον άλλο... Ω, είνε μια λυπητερή Ιστορία, που δεν θέλω να τη θυμάμαι. Από τότε λοιπόν περιφρόνησα τις γυναίκες. Από τότε δεν είχα καμιά άλλη αίσθηματική περιπέτεια. Αυτό μπορείτε να το εξακριβώσετε. Είνε αλήθεια. Μα, ποέπει να ξαναγυρίσω στην Ιστορία μου.

Εκείνο το Σαββατόβραδο, όπως σας είπα, πήγα στο «Σαβόι». Κάθισα σε μια γωνιά στο βάθος, παράγγειλα ένα κονιάκ κι' άρχισα να χαζεύω τις μαύρες χορεύ-

τριες. Ξαφνικά, απέναντί μου, στο άλλο τραπέζι, είδα πως μου χαμογέλουσε ένας άγνωστος κύριος. Ήταν ένας μαύρος, ντυμένος με μεγάλη κομψότητα. Μα δεν ήταν κατάμαυρος. Είχε ένα σοκολατί χρώμα, πολύ άνοιχτό, κάτι σαν το χρώμα της μπανάνας. Ωστόσο φαινόταν καθαρά ότι είχε έρξει από τις τροπικές χώρες. Έπινε το ένα ουίσκυ ύστερ' από τ' άλλο, με μια δίψα που με τρόμαζε. «Όσο για το «σίκ» του, ήταν ύπεροχο: φορούσε μια κίτρινη και κόκκινη γραβάτα κι' ένα σωρό χοντρά δακτυλίδια με διαμάντια...

Έμένα, το λέω, μου άρέσουν οι ξένοι. Γι' αυτό του χαμογέλασα κι' εγώ. Εκείνος τότε με χαιρέτησε, με το κεφάλι κι' έπειτα έχωσε ένα μεγάλο ποτήρι στο στόμα του και μου έδειξε ένα άλλο, σαν να μου έλεγε: «Σας παρακαλώ, αυτό είνε δικό σας!...»

— Ευχαριστώ πολύ! του άπάντησα.

— Πώς! έκανε ο κομψός μαύρος. Πρέπει να τ'ο δεχθίτε!...

Και σηκώθηκε για να μου δώσει το δώρο του. Ήταν γεμάτος μυρωδιές και στον καρπό του άριστερου χεριού του είχε μια χοντρή χρυσή αλυσίδα. Κάθησε λοιπόν απέναντί μου κι' άξαφνα με μια κωμική λιγάκι προφορά, μου είπε:

— Μήπως ο κύριος ξέρει να γράφει; — Μα τί λέτε; του άπάντησα. Θ' άστειεύεσθε βέβαια!...

Ο μαύρος όμως ήθελε να πη, όπως μου εξήγησε, αν ήξερα να γράφω όμορφα, με γούστο, με ταλέντο. Κ' η αλήθεια τώρα είνε ότι έχω αυτό το χάρισμα: να γράφω εύκολα, με όμορ-

φες εκφράσεις. Πολλές φορές συλλογήσθηκα, διαβάζοντας διάφορα μυθιστορήματα, πως θα μπορούσα κι' εγώ να γίνω συγγραφέας: νοιώθω πως θα μπορούσα να γράψω όμορφες αίσθηματικές Ιστορίες.

Ο μαύρος λοιπόν μου εξήγησε ότι ήταν Άμερικανός κι' ότι ήξερε πολλές ξένες γλώσσες, μα καμιά απ' αυτές, όπως έπρεπε. Είχε γεννηθεί στις Άντιλλες κι' είχε έρθει στο Παρίσι μαζί με μια τζαζ-μπάντ. Ήταν μουσικός. Έπαίξε μπάντζο... Κι' έτσι, σιγά-σιγά, φτάσαμε στις εκμυστηρεύσεις. Ο κομψός μαύρος λεγόταν Τζέρρυ και μου εξήγησε άμέσως γιατί μου είχε κάνει εκείνη την παράξενη έρώτησι.

Θά ξέρετε βέβαια ότι οι μαύροι άρέσουν σήμερα πολύ στις γυναίκες. Ο Τζέρρυ λοιπόν είχε έρωτευθεί παράφορα μια όμορφη νέα. Μα δεν ήξερε τίποτε άλλο παρά τ' όνομά της και τη διεύθυνσί της. Την έλεγαν Ζανέττα Μπαλλιέ και καθόταν σε μια άριστοκρατική συνοικία. Δίχως άλλο θα ήταν ένα κορίτσι της ανώτερης κοινωνίας. Την συναντούσε συχνά, κ' είχε την έλπίδα πως θα την κατακτούσε γρήγορα, μα ήθελε να προσέση στα θέληγτρα της συνομιλίας και μερικά έρωτικά γράμματα. Όταν με είδε λοιπόν, είπε μέσα του: «Νά ένας καθώς πρέπει κύριος που θα ξέρη να γράφει όμορφα. Έγώ είμαι ένας ξένος...»

Πρέπει να σας όμολογήσω ότι η ιδέα αυτή μ' ένθουσίασε. Και θα σας εξηγήσω άμέσως γιατί: υπέφερα πάντα από την μονοτονία της ζωής μου. Κι' όμως η καρδιά μου ήταν γεμάτη από τρυφερά αισθήματα. Πολλές φορές έπεθύμησα να γράψω ένα σωρό έρωτικά γράμματα σε μια όμορφη γυναίκα, υπερέφανη σαν βασίλισσα, που θα τα δεχόταν, όπως μια πριγκίπισσα δέχεται τον έρωτα ενός σκλάβου.

Θά έλεγε κανείς ότι ο μαύρος φίλος μου είχε μαντέψει τις διαθέσεις μου. Ζήτησε λοιπόν άμέσως να μάς φέρουν χαρτί κι' εκεί, μέσα στο «Σαβόι» του έγραψα το πρώτο γράμμα. Ο Τζέρρυ ένθουσιάστηκε. Στην αρχή μου υποσχέθηκε ότι θα μου έδειχνε τη φωτογραφία της δεσποινίδος Ζανέττας. Έπειτα όμως άρνήθηκε, ίσως από ζήλεια και μα την αλήθεια, τον δικαιολόγησα.

«Άλλωστε δεν χρειάζομαι διόλου τη φωτογραφία της δεσποινίδος Μπαλλιέ. Φανταζόμουν πως ήταν: όπως η Ζανέτα Μάκ Ντόναλντ του κινηματογράφου...»

Αυτό το πρώτο γράμμα δεν το στείλαμε άμέσως. Ήταν γραμμένο σε χαρτί του «Σαβόι». Ο Τζέρρυ λοιπόν μου έδωσε ένα ραντεβού για την άλλη ημέρα και μου έφερε το κατάλληλο χαρτί.

Έτσι, άντέγραψα μπροστά του όσα είχα γράψει την προηγούμενη ημέρα και κατόπιν του είπα να υπογράψω. Μα ο Τζέρρυ μου εξήγησε ότι η χοντρή κι' άδέξια υπογραφή του θα διέφερε από τή (Συνέχεια στη σελίδα 63)

Αισθηματικά μυθιστορήματα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.— 'Η ώραία και νεαρή χήρα μαργαρίτα ντε Μέλ μόλις έχει αναρρώσει από μία θύρα αρρώστειας που λίγο έλειψε να την στείλιν στον τάφο. 'Η ώραία της ξαναγύριζε σιγά-σιγά και ο' αέρας συντελεί πολύ και η μεγάλη αγάπη της, ο αδελφός της φίλος και εξαδελφός της κόμητος Στεφάνος ντε 'Αρζάκ, ο οποίος μόλις έλαθε την χήρα της, έσπευσε γεμάτος ελπίδες να ξαναγύριση κοντά της. 'Ενα απόγευμα, ενώ η Μαργαρίτα κι' ο Στέφανος συνομιλούν τρυφερά, ανούσιοντα κραγιές τρώου απ' την δενδροστοιχία της επούλεως. 'Ο Στέφανος τρέχει να δι' τι συμβαίνει και μαθαίνει ότι ένας λύκος επέτρεψε κατά το μικρό Γκαστόν, το παιδί της Μαργαρίτας, και του γιου της κηπουρού, ο οποίος έπαιζε μαζί του. 'Η Μαργαρίτα, από θηκη χάρις στην επέμβαση ενός αγνώστου κυνηγού, 'Η Μαργαρίτα, από τη στιγμή εκείνη κυριεύεται από την επιθυμία να μάθει ποιος είναι ο σωτήρας του γιου της. 'Επειτ' από λίγες μέρες πηγαίνει με τη μητέρα της να επισκεφθή τη δούκισσα ντε Μπελεγκάρντ, η οποία κάθεται σε μία γειτονική έπαυλη κι' εκεί γνωρίζει τον κόμητα ντε λά Φρεσναί, ένα περίφημο παριζιό γόητα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Ροβέρτος ντε λά Φρεσναί, τέλος την κύτταζε με ξω-τα και με χαρά. 'Η δυστυχισμένη νέα, νοιώθοντας τον έαυ-τό της στόχο τόσων θλεμμάτων, νόμιζε πως θα έσδυε από στιγμή σε στιγμή.

'Η κατάστασις αυτή δεν μπορούσε να κρατήση κι' η δού-κισσα, σάν καλή οικοδέσποινα, θέλησε να της δώση ένα τέλος.

— "Αν έχετε καμμία παραγγελία για τὸ Παρίσι, εἶπε στίς ἐπισκέπτριές της, ὁ κ. ντε λά Φρεσναί εἶνε στίς δια-ταγές σας καὶ ὁ σύγγυός μου, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπιστρέψῃ σὲ ὀχτὼ μέρες, θὰ σὰς φέρῃ διὰ διατάξετε...

— Σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ, ἀπάντησε ἡ κ. ντ' 'Αρ-ζάκ, μὰ θὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς στὸ Παρίσι κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνός.

— Πῶς; ἔκανε ξαφνιασμένη ἡ δούκισσα. "Ὡστε ὁ γάμος δὲν θὰ γίνῃ στὸ Βιλεθαρτιέ;

— "Ὁχι, αὐτὸ προτιμοῦσα κι' ἐγώ. 'Αλλὰ ὁ ἀνδρόδελ-φός μου, ὁ πατέρας τοῦ Στέ-φανου, θέλει νὰ παρευρεθῇ κι' αὐτὸς στὴν τελετῇ. Κι' ἐ-πειδὴ ὑποφέρει ἀπὸ ἄρδρ-τι-δα, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ ἕνα τόσο μακρινὸ ταξίδι...

'Η Μαργαρίτα δὲν υποσοῦ-σε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἶσθημα πού δοκίμαζε. 'Αλλὰ θυμω-νένη ἐναντ' ὅν της δούκισσας, ἡ ἑ-ποῖα εἶχε μιλήσει γιὰ τὸν προσεχὲς γάμο. Αὐτὸ της φαινότανε κακία.

Μόλις ἄκουσε τὴν εἰδησι τοῦ προσεχοῦς γάμου της Μαργαρίτας, τὸ πρόσωπο τοῦ κ. ντε λά Φρεσναί πῆρε μιὰ ἑκφρασι θυμοῦ τόσο δι-αίου καὶ φανερώσε μιὰ ἀνα-νάκτησι τόσο παράδοξη, ὥ-στε ἡ κ. ντ' 'Αρζάκ καὶ ἡ Μαργαρίτα ταράχτηκαν. Κὺτ ταξε τὴ Μαργαρίτα μὲ μιὰ ἀπίστευτη θρασυτέτα καὶ τὴ θλέμμα του ἔλαμπε ἡ μομφὴ καὶ ἡ περιφρόνησις. Φαινόταν σάν νὰ της λέει: "Τοῦ ἔλλῃ καὶ ἀπερίσκεπτη γυναῖκα, συνδέεσαι γιὰ πάντα μ' ἕνα ἄλλον, ἐνὼ πλάσθηκες νὰ μένῃς!"

'Η Μαργαρίτα κατάλαβ-

τὴ διάλεκτο αὐτῇ, ἀλλὰ ἡ μητέρα της μόνο πείσμα καὶ ζι-λοτυπία διάθεσε στὴν ἑκφρασι τοῦ Ροβέρτου.

Σκέφτηκε δηλαδὴ ὅτι ὁ κ. ντε λά Φρεσναί ἀποστρεφό-ταν καὶ ζήλευε τὸ Στέφανο ντ' 'Αρζάκ γιὰτὶ εἶχε πετύ-χει ἕνα τόσο λαμπρὸ συνοικέσιο κι' ὅτι παραπονιόταν ἐ-ναντ' ὅν της κόρης της ἐπειδὴ τὸν εἶχε προτιμήσει.

'Η δούκισσα ἐνοιῶθε τὴν καρδιά της νὰ θλίβεται, μὰ ἀγνοοῦσε τὴν αἰτία της θλίψεως της αὐτῆς.

Μιὰ θοερὰ καὶ δυσάρεστη σιωπὴ ἀπλώθηκε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα.

"Ὅλοι ἦσαν θυσιζόμενοι σὲ τόσες σκέψεις, ὥστε κανεῖς δὲν σκεφτόταν νὰ μιλήσῃ...

"Ἐξαφνα, ἕνα μικρὸ χαριτωμένο σκυλάκι μῆκε γαν-γίζοντας μέσα στὴν ἀθουσα ἦταν τὸ εὐνοούμενο σκυλάκι της δούκισσας. "Ὅλοι γύρισαν καὶ τὸ ὑποδέχτηκαν μ' ἐν-θουσιασμό, σάν νὰ τοὺς ἐσάφρωνε ἀπὸ ἕνα μεγάλο θά-ρος.

'Η δούκισσα εἶπε στοὺς ἐπισκέπτας της ὅτι της τὸ εἶχε χάρισει ὁ δοῦξ τοῦ Ντεβουάτρ κ' ἡ Μαργαρίτα ὠμολόγη-σε ὅτι ποτὲ της δὲν εἶχε δι' ὠραιότερο σκυλί. 'Η κ. ντ' 'Αρζάκ ἰσχυρίστηκε ὅτι τὰ σκυλιὰ εἶνε συχνὰ πιὸ ἐξυπνα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, κι' ὁ κ. ντε λά Φρεσναί, τέλος, κα-ταδέχτηκε νὰ χαϊδέψῃ τὸ μικρὸ ζῶο.

— Δὲν μοῦ λέτε, τὸν ρώτησε ἡ δούκισσα, εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ πού ἄκουσα νὰ λένε; "Ὅτι σκοτώσατε ἕν' ἀπ' τὰ κυ-νηγετικά σας σκυλιὰ, τρυ-πώντας τὸ μὲ τὸ εἶφος σας;

— "Ὁχι, κυρία δούκισσα, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος, δὲν ἔ-κανα ποτὲ μου ἕνα τέτοιο ἔγ-κλημα... Πού τὸ μάθατε αὐ-τό;...

— Δὲν ἦταν ἔγκλημα. Ἄν τὸ ζῶο ἦταν λυσσασμένο. Δὲν θυμάμαι μάλιστα καλὰ ἀνέ-πρόκειτο περὶ σκύλου ἢ λύ-κου.

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἡ Μαργαρίτα ἀνατρι-χίασε. Χωρὶς νὰ ξέρῃ κ' ἡ ἱ-δια πῶς, σημάτισε τὴν πε-πονησι ὅτι ὁ Ροβέρτος εἶπε σκοτῶσει τὸ λυσσασμένο λύ-κο πού λίγο ἔλειψε νὰ δαν-κῶσῃ τὸν μικρὸ της Γκαστόν.

— Τώρα καταλαβαίνω, ἐ-νάπε ὁ κ. ντε λά Φρεσναί, μὲ συγχέουν μὲ κάποιον φίλο τοῦ κ. ντε Πινάν, ὅσον ὅτι οὐ-συνέθῃ κατὰ παρόμοιο μ' εἶς λύκο... Σὲ μένα ὅμως ποτὲ δὲν συνέθῃ ἕνα τέτοιο πράγ-μα...

— Εὐτυχῶς! σκεφτηκε ἡ κ. ντ' 'Αρζάκ. "Αν συνέβαινε κι' αὐτὸ, ἡ Μαργαρίτα θὰ γοητευόταν ἐντελῶς ἀπὸ τὸν ὠραῖο αὐτὸ δανδῆ!...

— Λέει ψέματα! σκεφτόταν καὶ ἡ Μαργαρίτα.

Καὶ τόλμησε νὰ σηκώσῃ τὰ θλέμματά της γιὰ νὰ διαβά-σῃ τὴν ἀλήθεια στὸ μάτι τοῦ Ροβέρτου.

"Αλλὰ αὐτὸς παρέμεινε ἄ-ταθς... "Η ἔλεγε τὴν ἀλή-θεια, ἢ ἦταν ἀπὸ καιρὸ συνη-

"Αρχισα νὰ φτειάχνω τὰ μαλλιά μου μπῶς στὸ καθοφέτη.

Τῆς κυρίας ντε Ζιραντέν

θισμένος στὸ ψέμα...

Τέλος, ἡ κ. ντ' 'Αρζάκ σηκώθηκε κ' ἡ κόρη της τὴν μι-μήθηκε ἀμέσως. Χαιρέτησαν τὴ δούκισσα καὶ τὸν κ. ντε λά Φρεσναί, οἱ ὁποῖοι τοὺς συνώδευσαν ὡς τὴν ἐξώπορτα της ἐπαύλεως καὶ θγῆκαν ἔξω.

"Ὅταν ἡ κ. ντ' 'Αρζάκ ἔμεινε μόνη στὸ ἀμάξι μὲ τὴ Μα-ργαρίτα, τὴ ρώτησε:

— "Ὡστε τὸν ἤξερες αὐτὸν τὸν κομψὸ ἀριστοκράτη... Για-τὶ λοιπὸν μοῦ ἔλεγες πῶς δὲν τὸν ἤξερες;

— Μὰ, μητέρα μου, σὲ βεβαιῶνω ὅτι δὲν τὸν ἤξερα κα-θόλου.

— Τότε λοιπὸν γιὰτὶ τρώμαξες ὅταν τὸν εἶδες νὰ παρου-σιάζεται;

— Εἶνε ἀστείον, ἀνάξιο λόγου αὐτὸ πού συνέβη... "Ὅταν ἐσύ, μητέρα, πῆγες νὰ συναντήσῃς τὴ δούκισσα στὸ μικρὸ της θέατρο, ἐγὼ ἔμεινα στὸ σαλόνι. 'Εκεῖ, νομίζοντας πῶς εἶμαι μόνη, ἄρχισα νὰ φτειάχνω τὰ μαλλιά μου... "Ἐξαφνα, ὅμως εἶδα μέσ' στὸν καθρέφτη δυὸ μάτια πού μὲ κύτταζαν καὶ τὰ ὁποῖα χάθηκαν ἀμέσως. "Ὅταν λοιπὸν, παρουσιά-σθηκε κατ'ὸν πρὸν τὸ σαλόνι ὁ κ. ντε λά Φρεσναί, ἀναγνώρισα σ' αὐτὸν, τὸν ἄνθρωπο πού μὲ κύτταζε καὶ γι' αὐτὸ ταρά-χηκα τόσο...

'Η κ. ντ' 'Αρζάκ ἔμεινε ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἐξηγήσι αὐτῇ.

'Η Μαργαρίτα ὅμως ἐνοιῶθε τὸν ἑαυτὸ της νὰ πλημμυ-ρίζῃ ἀπὸ ἀλλόκοτα συναισθήματα... Τύψεις περιεργες τῇ θασάνιζαν... "Ενοιῶθε τὸν ἑαυτὸ της μελαγχολικὸ καὶ θύ-μωνε μὲ τὴ μελαγχολία της... Καὶ ἀναρωτιόταν τί ἦταν αὐ-τὸ πού τὴν εἶχε ταράξει τόσο...

"Ὅσο πλησίαζαν στὸ Βιλλε-θαρτιέ, ἡ ἀνάμνησις τοῦ Στέ-φανου ξαναγύριζε στὸ μυαλὸ της. 'Αλλὰ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τώρα γιὰτὶ ἡ ἁ-γαπημένη αὐτῇ ἀνάμνησις τὴν ἀνησυχόυσε τόσο. "Ἦθε-λε ὥστόσο νὰ τὸν ξαναεἶδῃ, νομίζοντας ὅτι αὐτὸ μόνο ἂν ἔφτανε γιὰ νὰ διαλύσῃ ὅλα τὰ σύννεφα...

— Φτωχὲ Στέφανε! ἔλεγε μέσα της. Πόσο ἀργῶ νὰ τὸν ξαναεἶδῶ!... Καὶ πόσο τὸν ἀ-γαπῶ!...

"Ασφαλῶς τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα, τὸν ἀγαποῦσε πάν-τοτε... ἀλλὰ εἶχε ἀρχίσει κιό-λας νὰ τὸν... λυπάται...

Ε'

"Ὅταν ἡ Μαργαρίτα κ' ἡ μητέρα της ξαναγύρισαν στὸ Βιλεθαρτιέ, ὁ κ. ντ' 'Αρζάκ ἦταν κιόλας ἐκεῖ. "Ετρεξε ἀμέσως νὰ ὑποδεχθῇ τὴ Μαργαρίτα καὶ της ἐπρόσφερε τὸ μπράτσο του γιὰ ν' ἀνέβῃ τὴ σκάλα.

Μόλις ὅμως ἔρριξε μιὰ ματιά ἐπάνω της, ὅλοι οἱ φόβοι του ἐξύπνησαν μὲ μιὰς. Τὸ πρόσωπό της φανέρωνε μιὰ δι-νατὴ συγκίνηση... Τοῦ γαμογελοῦσε, ἀλλὰ τὸ χαμόγελό της ἦταν θλιμμένο. Τὸ ἐλῆμμα της ἦταν γεμάτο τρυφερότητα, ἀλλὰ καὶ γεμάτο ἰκεσία.

— Πόσο εἶνε ταραγμένη! Πόσο χλωμή! σκέφτηκε ὁ Στέ-φανος.

'Η Μαργαρίτα, σάν νᾶθελε ν' ἀπαντήσῃ στὴν κρυφὴ αὐ-τὴ σκέψι του, εἶπε τὴ στιγμή ἐκείνη:

— Δὲν ἔπρεπε νὰ θυγῶ ἔξω... "Η ἐπίσκεψι αὐτῇ μὲ κού-ρασε...

— Αὐτὸ φοβάμαι κι' ἐγώ, της ἀπάντησε ἡ μητέρα της. "Αν θέλῃς μάλιστα νὰ μ' ἀκούσῃς, Μαργαρίτα, δὲν πρέπει νὰ φᾶς μαζί μας, ἀλλὰ νὰ πᾶς ν' ἀναπαυθῇς... Θαρσύνε-καὶ μεῖς νὰ σὲ συντροφεύουμε στὴν κάμαρή σου.

'Η Μαργαρίτα ἔσπευσε πρόθυμα νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὴν συμβουλὴ της μητέρας της κ' ἡ προθυμία της αὐτῇ ἀνη-συχῆσε ἀκόμη περισσότερο τὸ Στέφανο.

— Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ πολὺ, σκέφθηκε. "Ἴσως νὰ της εἶπαν τίποτε ἐναντὶν μου πού τὴ λύπησε... "Αλλὰ ὀχι! "Ὁχι!... Τὸ ὕφος της δείχνει σάν νὰ μοῦ ζητᾷ συγγνώμην... Τί συνέβη, λοιπὸν;... Ποῖον συνάντησε στὸ μέγαρο της δού-κισσας; "Ἴσως τὸν ἀγνώστο πού ἔσωσε τὸ μικρὸ Γκαστόν... "Ὡ! ὑπάρχει κάποιον μυστήριον σ' ὅλ' αὐτά... Νοιώθω μιὰ μεγάλη δυστυχία νὰ μὲ ἀπειλῇ!...

"Ἦθελε νὰ μάθῃ... "Ἦθελε νὰ ρωτήσῃ τὴν κυρία ντ' 'Αρζάκ: "Υπῆρχαν ξένοι στὴν ἑπαυλὶ της δούκισσας; Μὰ καταλάβαινε πῶς ἂν ἔκανε τὴν ἐρώτησι αὐτῇ, θὰ ἐ-πρόδιδε τίς μυστικές του σκέψεις...

— "Η ἑπαυλὶς της δούκισσας εἶν' ἀπέραντη, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε σὲ κάποια στιγμή τὴν κ. ντ' 'Αρζάκ, τὴν ὥρα πού ἔτρωγαν.

— Εἶνε πραγματικὴ βασιλικὴ κατοικία, τοῦ ἀπάντησε ἐ-κείνη.

— Χρειαζόνται μεγάλα ἔξοδα γιὰ νὰ κάθεται κανεῖς σὲ μιὰ τέτοια ἑπαυλὶ...

"Η δούκισσα ἔχει ὅ,τι θέλει, τοῦ ἀποκρίθηκε λατινικὰ ἡ κ. ντ' 'Αρζάκ.

Μὰ ἐπειδὴ ὁ φτωχὸς νέος δὲν θὰ μάθαινε τίποτε ἔτσι, ἄλ-λαξε σὲ λίγο τρόπο ἐπιθέσεως καὶ εἶπε:

— "Ὁ δοῦξ θὰ εἶνε τώρα ἐκεῖ καὶ θάχῃ γύρω του, ὅπως πάντα, ἕνα πλήθος ἀπὸ κόλακες...

— "Ὁ δοῦξ ἔρρισκεται στὸ Παρίσι, τοῦ ἀπάντησε ξερά ἡ κ. ντ' 'Αρζάκ.

— "Αλήθεια, ξανάπε σὲ λίγο ὁ Στέφανος, ἡ δούκισσα δὲν εἶχε δι' ἄλλο τὴν Μαργαρίτα, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἦταν ἄρρωστη. Χωρὶς ἄλλο θὰ τὴ θρῆκε τώρα καταβεβλημένη, ἀδύνατη...

— "Απεναντίας, τὴ θρῆκε πολὺ θελκτικῇ...

— "Ὡ! ἡ δούκισσα θὰ τὸ εἶπε αὐτὸ, γιὰτὶ ἦσαν μπρο-στὰ καὶ ξένοι... εἶπε ὁ Στέ-φανος, καταλήγοντας σ' αὐ-τὸ πού ἠθέλε νὰ μάθῃ.

— Ποιοὶ ξένοι; ἔκανε ἡ κ. ντ' 'Αρζάκ, ἡ ὁποῖα φαινό-ταν σάν νὰ τὴν ἐνωχλοῦσαν ἡ ἐρωτήσεις αὐτές. Μὰ δὲν ἦ-ταν κανεῖς ἐκεῖ...

— Γιὰ νὰ εἶνε τόσο λυπη-μένη ἡ Μαργαρίτα, σκέφτηκε ὁ Στέφανος, ἀφοῦ κανένας δὲν ἦταν ἐκεῖ καὶ ἀφοῦ δὲν της εἶπαν τίποτε κακὸ γιὰ μένα, θὰ ὑποφέρῃ χωρὶς ἄλ-λο...

Κι' ἔσπευσε νὰ ξαναεἶδῃ τὴν ἀγαπημένην του.

Μόλις τὴν εἶδε, ὅλοι οἱ φό-βοι του διαλύθηκαν... "Η Μα-ργαρίτα φαινόταν μεταμορφω-μένη τώρα. "Η νέα γυναῖκα ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐπέστρε-ψε στὸ σπίτι της, εἶχε συνέλ-θει σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν ταρά-χῃ της καὶ εἶχε ξαναγύρισει στὴς συνηθισμένες της γαλή-νιες σκέψεις. "Η φαντασία της, πού εἶχε ἀποπλανηθῇ γιὰ μιὰ στιγμή, ξαναθρῆκε καὶ πάλι τὸν ἴδιο δρόμο καὶ τὸ φάντα-σμα πού τρίτον εἶχε ἀρχίσει νὰ διαλύεται.

Βγάζοντας τὸ καπέλλο της, τὸ ἐπανωφόρι της, καὶ ὅ,τι ἄλλο εἶχε φορέσει γιὰ τὴν ἐπίσκεψι, ἔβγαλε συγχρόνως καὶ τὸ θάρος πού ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ της εἶχε ἀφήσει.

Απὸ τὴ στιγμή, πού ξαναβρέθηκε στὴν ἀγαπημένην της κατοικία, ὅπου ἀπὸ καιρὸ εἶχε ἀγαπήσει τὸ Στέφανο, ὅ-που τὸ κάθε πράγμα της μιλοῦσε γι' αὐτὸν, γιὰ τὸν ἑρωτά του, γιὰ τίς ἐλπίδες του, ἔλασε ἐντελῶς ὅτι ἡ σκέψις ἐνὸς ἄλλου ἑρωτός τὴν ἀνησυχόυσε γιὰ λίγη ὥρα...

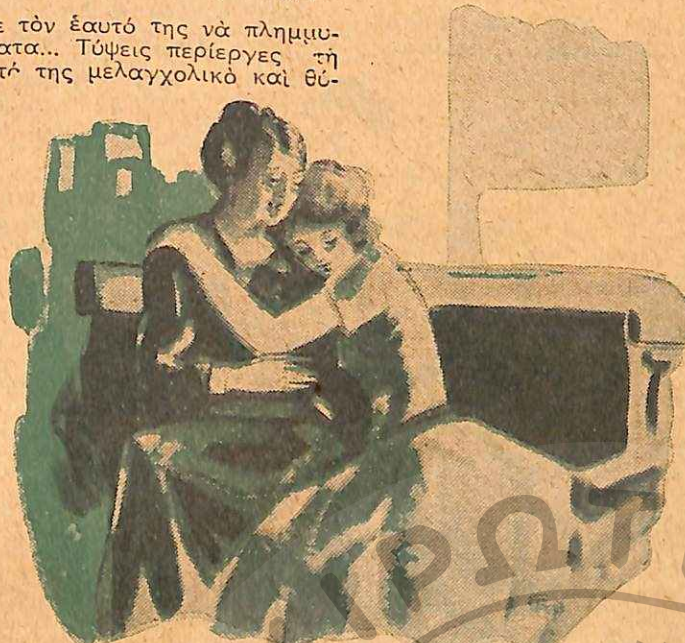
"Ὁ Ροβέρτος ντε λά Φρεσναί! Στ' ἀλήθεια, δὲν θυμόταν πεῖα οὔτε τὸνομά του!... Κ' ἡ εἰκόνα της μορφῆς του, ἡ ὁ-ποῖα πρὸ ὀλίγου ἀκόμα τὴν καταδίωκε, εἶχε ἐξαλειφθῇ τῶ-ρα ἐντελῶς ἀπὸ τὴ μνήμη της, σάν νὰ μὴ τολμοῦσε νὰ εἰσ-χωρήσῃ στὰ διαμερίσματα αὐτά, ὅπου βασιλεῦσε ἡ ἀνάμνη-σις τοῦ Στέφανου.

"Εἶσι τὸ θράδυ πού τόσο ἄσχημα εἶχε ἀρχίσει, τελείωσε φραιδάτα.

"Η Μαργαρίτα ἐξαιρετικὰ θελκτικῇ, γεμάτῃ κέφι, πού τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ ὠραία, καὶ πού δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὴν χαρὰ ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἐξέφυγε ἀπὸ κάποιο κίνδυνον, ἔλεγε ἐλεύθερα καὶ χωρὶς ταράχη ὅτι γιὰ μιὰ στιγμή νόμι-σε πῶς εἶχε ἀνακαλύψει τὸ σωτήρα τοῦ παιδιοῦ της στὴν ἑ-παυλὶ της δούκισσας ντε Μπελεγκάρντ.

— Ποῖος ἦταν λοιπὸν; ρώτησε ὁ Στέφανος.

— Νομίσανε γιὰ μιὰ στιγμή ἡ μητέρα μου κι' ἐγώ πῶς

Ήταν ο κ. ντέ λα Φρεσναί, γιατί...

Μά δεν τελείωσε τη φράση της. 'Ακούγοντας το όνομα αυτό, ο Στέφανος έγινε κατάχλωμος.

— Δεν ήταν αυτός, δόξα τώ Θεώ! έπρόσθεσε τότε η κ. ντ' Αρζάκ. Θα λυπόμουν πολύ αν χρωστούσαμε ευγνωμοσύνη σ' αυτόν τον άρχιερωϊστή.

— Ο Ροβέρτος ντέ λα Φρεσναί ήταν λοιπόν στής δουκίσσης; ρώτησε ο Στέφανος, μόλις μπόρεσε να ξαναμιλήσει. Μά μου είχατε πη ότι κανείς δεν ήταν εκεί...

— 'Ω! αυτός δεν είχε ξένος! Ξαναείπε η κ. ντ' Αρζάκ με ύφος ειρωνικό. Είπε, όπως ξέρεις, πολύ φίλος του σπιτιού... Τι τά θέλεις όμως... 'Εγώ τον έβρηκα ένα τύπο πολύ ματαιόδοξο... 'Αν αυτός ο άνθρωπος είναι ο θελκτικώτερος των ανδρών, τότε πώς πρέπει, Θεέ μου, να είναι οι άλλοι;

— Μά εξαφνιάζε, θεία μου, είπε ο Στέφανος. 'Ο κ. ντέ λα Φρεσναί είναι περίφημος για τους κομψούς τρόπους του, για την άνεπιθύμητη χάρη του και δεν τον αναγνωρίζω πειά όπως μου τόν περιγράφετε...

— Τόν έβρηκα φριχτά εγωϊστή! Ξανάπε η κ. ντ' Αρζάκ, κ' είμαι βέβαιη πως κ' η Μαργαρίτα είναι της γνώμης μου.

— 'Ω! μαμά! Έκανε η Μαργαρίτα αγκαλιάζοντας χαδάρικα τη μητέρα της. 'Εγώ δεν είμαι τόσο αυστηρή. 'Ομολογώ όμως ότι τον έβρηκα πολύ διαφορετικό απ' ό,τι τον φανταζόμουν...

Η φράση αυτή ήταν λίγο υποφερτή! 'Αλλά είναι πάντα κανείς λίγο υποκριτής στις άρχες του έρωτος! Τι τά θέλετε;... Δεν είναι δυνατόν μια γυναίκα, μια

γυναίκα λογική, να όμολογήσει ελεύθερα ότι ένας άντρας που δεν τόν ήξερε την περασμένη ήμέρα άκόμα, ήταν γι' αυτήν κάτι περισσότερο από μια άπλη γνωριμία. Μία τέτοια γυναίκα πρέπει να περάσουν μήνες δλόκληροι, χρόνος ίσως για να ανακαλύψει το όνομα του αίσθημάτός της.

Η Μαργαρίτα άκουσε με πολύ ένδιαφέρον τις πληροφορίες που της έδωσε ο Στέφανος για το μικρό ταξίδι του και ζήτησε η ίδια να επισπεύσουν την αναχώρησίν τους για το Παρίσι, για να επιστατήση στην διακόσμηση και στην έπιπλωσι της κατοικίας στην όποια θα έγκαθίστατο άμέσως μετά το γάμο της.

Ο Στέφανος ήταν γεμάτος χαρά. Ποτέ άλλοτε δεν είχε βρεθεί τόσο κοντά στην ευτυχία.

— Θα φύγουμε την Παρασκευή και θά είμαστε στο Παρίσι το Σάββατο το βράδυ...

Η κ. ντ' Αρζάκ έπεδοκίμασε το ώραίο αυτό σχέδιο και, όταν άποσύρθηκαν για να πλαγιάσουν, ήσαν κ' οι τρεις έξαιρετικά εύθυμοι.

Η Μαργαρίτα μάλιστα άποκοιμήθηκε, έχοντας τη σκέψη της στο Στέφανο, στην άφοσίωσίν του και στο μεγάλο και σταθερό έρωτα που έτρεφε γι' αυτήν πριν από τόσα χρόνια... Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά και φανταζόταν πως ήταν η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.

Την ίδια ώρα κι' ο Ροβέρτος ντέ λα Φρεσναί όνειροπολούσε κι' έκείνος την έρωτική του ευτυχία. 'Αλλά, πιο έξυπνος αυτός, ήξερε τί γινόταν μέσα στην καρδιά του, γιατί κ' η δική του καρδιά είχε πληγωθεί από το ίδιο θέλος που πλήγωσε την καρδιά της Μαργαρίτας.

Και με τη μεγαλύτερη πεποίθηση, μη λογαριάζοντας κανένα έμπόδιο, στο πείσμα της δουκίσσης, η όποια δεν τόν άγαπούσε, στο πείσμα του Στεφάνου, ο όποιος ήταν άρραβωνισμένος με τη Μαργαρίτα, έλεγε από μέσα του:

— Η κ. Μαργαρίτα ντέ Μελ είναι η γυναίκα των όνείρων μου... Θα την παντρευτώ!

Ποιός ήταν λοιπόν αυτός ο Ροβέρτος ντέ λα Φρεσναί, ο όποιος προξενούσε τόσους φόβους και τολμούσε να δείχνη τέτοια θρασύτητα;

'Απλούστατα, ήταν ο λαμπρότερος, ο κομψότερος, ο ωραιότερος, ο έξυπνότερος και ο πλουσιώτερος (ας μην το ξεχνάμε αυτό) απ' όλους τους νέους του Παρισιού! Ήταν ο ήρωας είκοσι τοιάχιστον γοητευτικών έρωτικών περιπετειών, ο ακούσιος ξεγελαστής των γυναικών, ο πάντα νικητής και ποτέ ήνοχος, ένας νέος Δόν Ζουάν τέλος πάντων, ο όποιος είχε κατορθώσει έκείνο που κανένας πριν απ' αυτόν δεν κατόρθωσε, να τόν λατρεύουν χωρίς να τόν καταριώνται.

Και το μυστήριό του, θα ρωτήσετε, ποιό ήταν; Ποτέ δεν άπάτησε μια καρδιά, γιατί ποτέ δεν κυριεύθηκε από άλλη θινό έρωτα... Είχε βέβαια πολλά θύματα, αλλά κανένα δεν είχε αγαπήσει, γιατί ποτέ δεν είχε πη σε γυναίκα: «'Αγαπώ μονάχα εσένα!...». 'Οχι, δεν έκανε ούτε τόν ευαίσθητο, ούτε τόν έρωτευμένο...

Κι' όμως ο άνθρωπος αυτός είχε αγαπήσει τώρα για πρώτη φορά στη ζωή του κ' η γυναίκα που είχε αγαπήσει ήταν η Μαργαρίτα.

Όσον άφορά την Μαργαρίτα, αυτή, την άλλη μέρα κιόλας, τόν είχε ξεχάσει. Όλοι οι φόβοι της, όλες η έντυπώσεις της είχαν διαλυθεί και δεν της έμενε πειά παρά μια άμυδρη ανάμνησις από τη γνωριμία της με τόν ώραίο αυτό Δόν Ζουάν.

Την άλλη μέρα, το πρωί, η Μαργαρίτα καθόταν ξαπλωμένη σε μια πολυθρόνα, όταν ο γιός της, ο μικρός Γκαστόν, μπήκε μέσα κι' έτρεξε κοντά της.

— Καλημέρα, μαμά! της φώναξε το χαριτωμένο παιδάκι, αγκαλιάζοντας τη μητέρα του. Σου φέρνω μια καλή ειδησί... Θα ευχαριστηθείς πολύ... 'Εμαθα ποιός...

— Τι, ποιός; ρώτησε με ξαφνικό ενδιαφέρον η Μαργαρίτα. Τι έμαθες, λοιπόν;

— Το όνομα του σωτήρος μου. Μου τόν είπε ο άγροφύλακας Τραβάι. Είναι ο κόμης ντέ λα Φρεσναί!

Μόλις άκουσε το όνομα αυτό η Μαργαρίτα, όλες η έντυπώσεις της, που κόντευαν πειά να σβύσουν, ξαναζωντάνεψαν...

Η Μαργαρίτα είχε άπομείνει σιωπηλή. Δεν τολμούσε πειά να ρωτήσει το γιό της, και το παιδί εξακολουθούσε να διηγείται ό,τι είχε άκούσει να λένε.

— Ο κόμης ντέ λα Φρεσναί άναγκάστηκε, και με μεγάλη του λύπη, να σκοτώση το σκύλο του, τόν όποιο ο λύκος είχε δαγκώσει.

Καθώς ο Γκαστόν μιλούσε άκόμα, μπήκε μέσα η κ. ντ' Αρζάκ.

— Δεν είν' αλήθεια, γιαγιά, ότι ξέρουν το όνομα του κυνηγού που μ' έσωσε;..

— Μάλιστα, άποκρίθηκε η κ. ντ' Αρζάκ με θριαμβευτικό ύφος. Είναι ο κ. ντ' Ερεβίλ...

— 'Αλλά τί είν' αυτά που μου λές εσύ; φώναξε νευριασμένη η Μαργαρίτα στο γιό της.

Φαινόταν θυμωμένη, γιατί ο σωτήρας του γιου της δεν ήταν έκείνος...

— Είπα ότι με έσωσε ο κόμης ντέ λα Φρεσναί, επανέλαβε το παιδάκι. 'Ο άγροφύλακας Τραβάί τόν βεβάρωσε αυτό.

— Δεν άκουσες καλά, τόν διέκοψε η γιαγιά του.

— 'Οχι! 'Οχι! 'Ακουσα καλά! φώναξε ο μικρός.

Η Μαργαρίτα δεν ήξερε τί να πιστέψη. 'Ενα μόνο κατάλαβαινε καλά: ότι η μητέρα της δεν ήθελε να είναι ο κ. ντέ λα Φρεσναί ο σωτήρας του γιου της.

Μά από την ήμέρα έκείνη, ο μικρός Γκαστόν δεν έδειχνε πειά όπως άλλοτε τόν ίδιο σεβασμό προς τη γιαγιά του. Αυτό η Μαργαρίτα δεν άργησε να τόν αντιληφθεί και τόν ρώτησε σχετικώς.

— Είμαι θυμωμένος με τη γιαγιά, της άπάντησε ο Γκαστόν, γιατί ήθελε να πη ότι δεν μ' έσωσε ο κ. ντέ λα Φρεσναί...

— Και τί σ' ενδιαφέρει εσένα αν σ' έσωσε ο κόμης ή κανείς άλλος;..

— Προτιμώ να είναι ο κ. ντέ λα Φρεσναί. 'Εχω άκούσει τόσο πολλά όμορφα πράγματα γι' αυτόν, ώστε, χωρίς να τόν ξέρω, τόν άγαπώ...

Έντωμεταξύ, η προετοιμασία της αναχώρησής για το Παρίσι είχαν τελειώσει και η χαρά του Στεφάνου δεν είχε πειά όρια...

Μόλις έφτασαν στο Παρίσι, ο Στέφανος έσπευσε να δεί τις προετοιμασίες που έγιναν στο σπίτι όπου έμελλε να κατοικήση μαζί με τη Μαργαρίτα. Τό πών εξηράτο από τη γρήγορη διακόσμηση του, ο γάμος του, η ευτυχία του!...

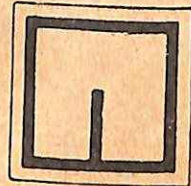
Η κατοικία αυτή ήταν ένα από τά ώραιότερα μέγαρα της όδοι 'Ανζού.

(Ακολουθεί).

Από τη ζωή του Χόλλυγουντ

Η τρυφερές «άδυναμίες» των «αστέρων»

[Μια περίεργη έρευνα της Γαλλίδος δημοσιογράφου Ζάν Ρουντό για τις παράξενες συμπτώσεις των ήθοποιών του άμερικανικού κινηματογράφου.]

ΟΙΕΣ είναι η τρυφερές «άδυναμίες» των «αστέρων»; Για να τις μάθει κανείς πρέπει να μπη με κάποια άδιακρισία στην ιδιωτική τους ζωή.

Κι' αυτό, καθώς ξέρετε, δεν είναι και τόσο εύκολο. 'Ωστόσο, η έρευνα αυτή μου άρεσε και με μια έπιμονή που προκαλούσε και τόν δικό μου άκόμενη θαυμασμό, κατόρθωσε να μάθω πολλά περίεργα πράγματα για την ιδιωτική ζωή των «αστέρων».

Ας άρχισω από τόν Κάρο Γκράντ, τόν πιο έπικίνδυνο αντίπαλο του «γόητος» Γκάρο Κούπερ. 'Ο Κόρο Γκράντ είναι ένας από τούς ώραιότερους άνδρες του Χόλλυγουντ και, φυσικά, έχει ένα σωρό κατακτήσεις.

Ε, λοιπόν, θά τόν πιστέψετε; 'Ο «γόης» αυτός, αντί να κάθεται με μια όμορφη γυναίκα, ζή διαρκώς μαζί μ' έναν συνάδελφό του, τόν Ράντολφο Σκώτ. 'Εχουν μαζί μια χαριτωμένη θλαστή Σάντα Μόνικα και συνδέονται με την πιο άγνη, την πιο τρυφερή και την πιο ειλικρινή φιλία του κόσμου. Κ' οι δύο τους είναι δύο άψογοι «τζέντλεμαν», που δεν υποφέρουν την παρουσία μιας γυναίκας κατά τις ώρες της αναπαύσεώς τους στο καπνιστήριο, παζόντας σκάκι. Τό σκάκι είναι μια από τις άδυναμίες του Κάρο Γκράντ, δεν είναι όμως η πιο τρυφερή απ' όλες. Η πιο τρυφερή λοιπόν «άδυναμία» του είναι η μικρές και άθωες άνθοπώλιδες των νυκτερινών κέντρων. Αυτά τά κορίτσια συγκινούν σ' άπίστευτο βαθμό την καρδιά του «γόητος». Είναι, όπως λένε στο Χόλλυγουντ, τά κορίτσια της καρδιάς του. Έννοείται ότι ο Κάρο Γκράντ για να τις έξυπηρετή, αυτές τις μικρές άνθοπώλιδες, προσφέρει λουλούδια σ' όλες τις γνωστές του κυρίες που θά τύχη να θρίσκωνται στο ίδιο νυκτερινό κέντρο. 'Ετσι τούς άδειάζει γρήγορα τόν πανέρι απ' όλα τά λουλούδια και τις... πλουτίζει με τόν πιο άνδιστελές χαμόγελο. 'Ο μεγαλύτερος λοιπόν έχθρος των θαυμαστριών του είναι τά κορίτσια των άνθοπώλων καθώς κι' όλες η μικρές άνθοπώλιδες.

Γνώρισα μια φορά στόν 'Αγιο Φραγκίσκο ένα τέτοιο κορίτσι που ήταν πάρα πολύ δυστυχισμένο, μου έγκυστηρέθηκε ο Κάρο Γκράντ, κι' από τότε, δεν μπορώ να συναντήσω μια μικρή άνθοπώλίδα, χωρίς να νοιώσω μια πολύ μεγάλη συμπάθεια γι' αυτήν. Δεν ξέρω... Μου φαίνεται πως αν άποφασίσω να παντρευτώ καμιά ήμερα, θά πάρω μια άνθοπώλιδα!...

Η Μαίρη Καρλάιτ, μια από τις πιο χαριτωμένες «θεντέτες» του Χόλλυγουντ, λατρεύει τούς... παληάτσους των ίπποδρομιών. Τό πιο διασκεδαστικό θέαμα γι' αυτήν είναι τά «σκέτες» των κλόουν στις παραστάσεις των τσίρκων.

Η Μαίρη Καρλάιτ, μια από τις πιο χαριτωμένες «θεντέτες» του Χόλλυγουντ, λατρεύει τούς... παληάτσους των ίπποδρομιών. Τό πιο διασκεδαστικό θέαμα γι' αυτήν είναι τά «σκέτες» των κλόουν στις παραστάσεις των τσίρκων.

Η Μαίρη Καρλάιτ, μια από τις πιο χαριτωμένες «θεντέτες» του Χόλλυγουντ, λατρεύει τούς... παληάτσους των ίπποδρομιών. Τό πιο διασκεδαστικό θέαμα γι' αυτήν είναι τά «σκέτες» των κλόουν στις παραστάσεις των τσίρκων.

Οι παληάτσοι λοιπόν είναι η τρυφερή άδυναμία της χαριτωμένης ήθοποιού. Όταν δέ την ρώτησα να μου εξηγήση πως και γιατί νοιώθει μια τόσο μεγάλη συμπάθεια γι' αυτούς, η Μαίρη Καρλάιτ μου άπάντησε, ξεσπώντας σ' ένα ήχηρό γέλιο:

— Μά, άπλούστατα, γιατί έζησα κι' ανατράφηκα μαζί τους! Η μητέρα μου ήταν χορεύτρια σ' ένα περίφημο ίπποδρόμιο. Χόρευε επάνω στο σκηνί. 'Ο δέ παππούς μου ήταν... κλόουν. Μά δεν έχετε άκούσει ποτέ για τόν διάσημο 'Αμερικανό παληάτσο «Τέντυ». 'Ο «Τέντυ» αυτός λεγόταν Τζώρτζ, Τζαίημς Καρλάιτ κ' ήταν Ιρλανδικής καταγωγής. Από νέος όμως έγκατέλειψε τόν Δουβλίνο, πέρασε τόν άκεανό κι' εγκαταστάθηκε στη Νέα 'Υόρκη. Δεν θά παραξενευήτε τώρα αν σας πώ ότι γεννήθηκε σ' ένα ίπποδρόμιο κι' ότι τόνεργο της ζωής μου ήταν να γίνει ίσορροπίστρια, δηλαδή χορεύτρια πάνω στο τεταμένο σύρμα. 'Επειτα, όμως η ζωή μου άλλαξε και, καθώς βλέπετε, είμαι σήμερα ήθοποιός του κινηματογράφου. Δεν έπαυσα όμως ν' άγαπάω τόν ίπποδρόμιο και τούς παληάτσους. Οι κλόουν είναι οι καλύτεροι φίλοι μου... Γι' αυτούς έχω πάντα μια τρυφερή άδυναμία...

Όμολογώ ότι δεν φανταζόμουν αυτή την ιδιοτροπία της θελκτικής «γοήσσης». 'Ωστόσο πιο παράξενη άκωχη μου φαίνεται η «άδυναμία» της Μάρλεν Ντήτριχ. Η «μοιραία θεντέτα» αισθάνεται μια έξαιρετική συμπάθεια για τούς μικρούς «μπόυ», για τούς πράσιους και κόκκινους «γκρούτες» των άσανσέρ. Αυτοί πάντα παίρνουν τόν με-

Η Γκρέτα Γκάρμπο

γαλύτερο φιλοδώρημα και σ' αυτούς πάντα δείχνει τη μεγαλύτερη άγάπη της, μια άγάπη που μοιάζει με μητρική στοργή.

— Όταν ήμουν μικρή, μου έξηγησε η μεγάλη ήθοποιός, έπηγαίνα τακτικά σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο του Βερολίνου, όπου καθόταν έξη μήνες τόν χρόνο μια πλούσια θεία μου. Κάθε φορά λοιπόν που την έπισκεπτόμουν, άνέβαινα με τόν άσανσέρ ως τόν τρίτο πάτωμα. Τό περίργο όμως είναι ότι είχα πιάσει φίλα με τόν γκρούτε του άσανσέρ, έναν χαριτωμένο μικρούλη, ο όποιος για να μ' ευχαρίστηση για την άγάπη που τόν έδειχνα, με άνεθοκατέβαζε πολλές φορές με τόν άσανσέρ. Αυτό τόν παγκινίδι τόν εύρισκε πάρα πολύ διασκεδαστικό. Μια φορά όμως, ο «μαίτρ» τού ξενοδοχείου πρόσεξε αυτές τις άταξίες του μικρού μου φίλου και τόν... άπέλυσε. 'Εγώ, όταν τόν έμαθα, λυπήθηκα πάρα πολύ και προσπάθησα να τόν ξαναβρω με τη βοήθεια της θείας μου. Μά στάθηκε άδύνατο. 'Ο «γκρούτε» τού άσανσέρ είχε εξαφανισθεί από τόν Βερολίνο... Από τότε λοιπόν νοιώθω μια μεγάλη άγάπη γι' αυτά τά χαριτωμένα παιδιά. Και ξέρете γιατί; Γιατί με τύπτει διαρκώς η συνειδησίς μου. 'Εγώ ήμουν η αϊτί, μ' έκανε την τρέλλα μου ν' άνεθοκατεβαίω με τόν άσανσέρ που έδιωξαν τόν μικρό μου φίλο. Γι' αυτό, κάθε φορά που άντικρύζω έναν από αυτούς, προσπαθώ να επανορθώσω τόν σφάλμα μου. Τού κάνω δώρα, τού δίνω μεγάλα «πουρμπουάρ» και δεν παραλείπω να πώ μερικά καλά λόγια γι' αυτόν στη διεύθυνσι του ξενοδοχείου...

Ο Κλάρκ Γκέμπλ τώρα, με τόν γοητευτικό χαμόγελο του και την παροιμιώδη άφέλεια του, είναι ο τρυφερός «αστέρας» του Χόλλυγουντ. 'Αγαπάει όλο τόν κόσμο. Μά πιο πολύ απ' όλους, δείχνει μια έξαιρετική συμπάθεια στους μικρούς «εφημεριδοπώλες» των δρόμων. Αυτό είναι τά «παιδιά» του, όπως λέει στους φίλους του. Κι' ο ίδιος μάλιστα δεν διατάζει δίδου να έξηγήση, γιατί αισθάνεται μια τόσο μεγάλη στοργή γι' αυτούς:

— Τους άγαπώ, μου είπε, γιατί φαντάζομαι πως τόν επάγγελμά τους είναι τόν πιο σκληρό και τόν πιο κουραστικό απ' όλα. Πριν γίνει ήθοποιός του κινηματογράφου, άναγκάσθηκα να εξασκήσω όλα σχεδόν τά επαγγέλματα, για να κερδίσω τόν ψωμί μου. Τό μόνο που δεν έβγαζα ήταν εφημεριδοπώλη. Κι' αυτό, γιατί όλοι οι γνωστοί μου και οι φίλοι μου με άπέτρεψαν, λέγοντας πως ήταν προτιμότερο να σπάω πέτρες, παρά να πουλώ εφημερίδες... Γι' αυτό τόν λόγο οι μικροί εφημεριδοπώλες των δρόμων είναι η πιο τρυφερή άδυναμία μου. Για μένα είναι τά πιο άξιαγάπητα παιδιά του κόσμου!...

Τέλος, θά έκπληχίτε πολύ όταν μάθετε την πιο παράξενη ιδιοτροπία της

Στο Λονδίνο βρίσκεται σήμερα ο Άραβς εὐπατρίδης Ἑλ-Χάϊ-Σεϊκ-Ζαλάλ-Καϊράσι. Κατάγεται ἀπ' τὴ Μέκκα, κι' ἔχει μιά τεραστία μύτη — ἐξαιρετικά λεπτοτάτης ὀσφρήσεως — τὴν ὅποια ἀσφάλισε ἀντὶ δύο χιλιάδων λιρῶν (ἐνὸς ἑκατομμυρίου σημερινῶν δραχμῶν)!

Γιατὶ αὐτὴ ἡ δαπανηροτάτη προφύλαξις, γιὰ τὴ μύτη του;

Εὐκολωτάτη ἡ ἀπάντησις, καὶ δικαιολογημένη ἡ ἀφορμή: Ὁ Ἑλ-Χάϊ κλπ., εἶνε σήμερα ἕνας διάσημος ἀρωματοποιὸς, ὁ ὅποιος κερδίζει ἀφθονὰ χρήματα κατασκευάζοντας ἐξωτικά καὶ σπανιώτατα ἀρώματα, ἀπὸ

Γκρέτας Γκάρμπο. Ἡ «Σφίγγα τοῦ Χόλλυγουντ» λατρεύει τοὺς τζόκευς!...

— Ὄταν ζοῦσα στὴ Σουηδία, μοῦ ἐξήγησε μιά ἡμέρα, κέρδισα ἕνα μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ, χίλιες ὀλόκληρες κορῶνες, χάρις στὴ συμβουλὴ ἐνὸς τζόκευ, ποὺ ξυριζόταν στὸ κουρεῖο, δόπου ἐγὼ ἐργαζόμουν ὡς μανικιουρίστρια. Αὐτὸς ὁ τζόκευ λοιπὸν μοῦ ὑπέδειξε νὰ παίξω στὸ ἄλογό του, γιατί ἦταν βέβαιος πὼς θὰ κέρδιζε στὶς κοῦρσες. Κ' εἶχε δίκην, γιατί πῆρε στ' ἀλήθεια τὸ Γκράν - Πρί. Ἔτσι, ἐγὼ κέρδισα μιά ὀλόκληρη περιουσία χάρις στὴ συμβουλὴ τοῦ φλου μου. Μὰ, πὼς νὰ σὰς πῶ, καὶ τὰρ ἀκόμη νομίζω πὼς ὁ τζόκευ ἐκεῖνος κέρδισε τὸ πρῶτο βραβεῖο μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ κερδίσω κι' ἐγὼ τίς χίλιες κορῶνες. Ἀπὸ τότε λοιπὸν αἰσθάνομαι μιά τρυφερὴ συμπάθεια γιὰ ὅλους τοὺς τζόκευ τοῦ κόσμου... Κι' αὐτοὶ ἄλλωστε μ' ἀγαποῦν. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς μοῦ στέλνουν συγκινητικὰ γράμματα καὶ μοῦ ἀποκαλύπτουν ὅτι κάθε φορὰ ποὺ θέλουν νὰ νικήσουν σὲ μιά κοῦρσα, σκέπτονται διαρκῶς ἐμένα, ἐπίμονα καὶ μὲ δύναμι, γιατί ἔχουν τὴν πρόληψιν πὼς τοὺς φέρνω τύχη... Μὰ τὴν ἀλήθεια, νομίζω πὼς πρέπει νὰ πιστέψω ὅτι μόνον σ' αὐτοὺς φέρνω «γοῦρι». Γιατὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι παραπονοῦνται ὅτι τὸ μόνον καλὸ ποὺ τοὺς κάνω εἶνε νὰ τοὺς φέρνω γρουσουζιά... Μὰ ἔχουν ἄδικο! Μεγάλον ἄδικο!...

Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγάλο παράπονον τῆς Γκρέτας Γκάρμπο. Κ' ἴσως γι' αὐτὸ εἶνε τόσο μισάνθρωπος. Μὰ, πρόκειται ἀσφαλῶς, περὶ παρεξηγήσεως. Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο δὲν φέρνει περισσότερη τύχη ἢ περισσότερη γρουσουζιά ἀπὸ τοὺς ἄλλους «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ.

ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΟ

χόρτα κι' ἀπὸ θάνατα ἄγνωστα καὶ δυσεῦρετα.

Τὰ θάνατα ὅμως αὐτά, μονάχα μὲ τὴ θαυμαστὴ δύναμι τῆς ὀσφρήσεως του μπορεῖ καὶ τὰ θρίσκει, καθὼς πλανιέται ἐπιτίδης σὲ θαθεῖα φαράγγια καὶ σὲ τραχιεῖς βουνοπλαγιές, γιατί μὲ τὸ μάτι εἶνε σχεδὸν ἀόρατα καὶ δυσεῦρετα ἐξ αἰτίας τῆς σπανιότητός των.

Ὁ Ἑλ-Χάϊ σήμερα, καταγίνεται στὴν κατασκευὴ ἐνὸς ὑπερόχου καὶ πρωτοφονοῦς ἀρώματος, τὸ ὅποιο τοῦ παρήγγειλε εἰδικῶς — κι' ἀντὶ ἀδρότητας ἀμοιβῆς — ὁ νεαρὸς δούξ τοῦ Κέντ, γιὰ νὰ τὸ προσφέρῃ στὴ σύζυγό του Μαρίνα, πριγκίπισσα τῆς Ἑλλάδος.

Στὰ μυστηριώδη καὶ κατασκοनिμένα βάθη τῶν αἰώνων καὶ τῆς ἀρχαιότητος, κρύβεται ἀκόμη ἡ χρονολογία τῆς κτίσεως τῆς πόλεως Δαμασκού, πρωτεύουσας τῆς Συρίας.

Ἡ Δαμασκὸς θεωρεῖται σήμερα, ἀπ' τοὺς ἀρχαιολόγους ὡς ἡ παλαιολογικὴ πόλις τοῦ κόσμου, ἀπὸ ὅσες — ἐννοεῖται — ἐξακολουθοῦν ἀκόμη καὶ σήμερα νὰ κατοικοῦνται.

Στὸ ἑβραϊκὸ βιβλίον «Γένεσις», ἡ Δαμασκὸς ἀναφέρεται ὡς πεδὶον μάχης μεταξὺ ἐννέα βασιλέων: τεσσάρων Ἑβραίων καὶ πέντε ἀντιπάλων. Στὴ μάχη μάλιστα αὐτῇ, ἐπαίξε σπουδαιότατον ρόλον ὁ Ἀβραάμ, ὁ γενάρχης τῶν Ἑβραίων — ὡς ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τριῶν ἄλλων Ἑβραίων βασιλέων — κατανικήσας τοὺς ἀντιπάλους του καὶ καταδιώξας τὰ στρατεύματά των ὡς τὴν πόλιν Χομπά.

Ἀπερίγραπτα εἶνε τὰ μαρτύρια τῆς Δαμασκού, διαμέσου τῶν αἰώνων: Ἀμέτρητες φορὲς πολιορκήθηκε, κυριεύθηκε, πυρπολήθηκε, ξαναχτίστηκε κλπ. Τὸ ὄνομά της εἶνε στενὰ συνδεδεμένο μὲ τοὺς Αἰγυπτίους, μὲ τοὺς Ἑβραίους, μὲ τὸν Δαυὶδ, μὲ τὸν Σολομῶνα, μὲ τοὺς Ρωμαίους καὶ μὲ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, μάλιστα, στὴ Δαμασκὸ συνελήφθη ἀπ' τὸν Ἑλληνο-Ρωμαῖο διοικητὴ τῆς Ἀρέτας, καὶ κινδύνευσε ν' ἀποκεφαλίστῃ. Κατάρθωσε ὅμως νὰ δραπετεύσῃ, μπαίνοντας κρυφὰ σ' ἕνα κοφίνι, τὸ ὅποιο κατόπιν διάφοροι πιστοὶ ὁπαδοὶ του κατέβασαν ἔξω ἀπ' τὰ ψηλά τείχη τῆς πόλεως.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἡ Δαμασκὸς ἔπαθε τὰ πάνθηνα ἀπ' τοὺς Σταυρο-

φόρους, ἔπειτα ἀπ' τοὺς Μογγόλους, ἀπ' τοὺς Τούρκους, ἀπ' τοὺς Αἰγυπτίους τοῦ Μεχμέτ Ἀλή καὶ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, καὶ τέλος πάλι ἀπ' τοὺς Τούρκους.

Σήμερα ὁ πληθυσμὸς τῆς πάντοτε ἀκμαιοτάτης αὐτῆς πόλεως εἶνε διακόσιες χιλιάδες ψυχῆς.

Πέροι τὸν Ἰανουάριον, στὴν πόλιν Ντάνβιλ τῆς πολιτείας Βιργίνιας — στὴν Ἀμερικὴ — κηρύχθηκε σὲ χρεωκοπία τὸ τοπικὸ δημοτικὸ λαχεῖο καὶ σταμάτησε τὴ λειτουργία του.

Γιατὶ νομίζετε; Γιατὶ, πρὸ τριῶν χρόνων, ἕνας σιδηροδρομικὸς ἐργάτης εἶδε στὸν ὕπνον του, «ὅτι ὁ ἀριθμὸς 805 τοῦ λαχείου αὐτοῦ θάρχετο διαρκῶς πρῶτος. Τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτῇ, τὴν πιστεῖσαν πολλοί. Ἀγόραζαν διαρκῶς τὸ 805. Κι' ἐπὶ τρία χρόνια, στίς μηνιαῖες κληρώσεις, ὁ 805 ἐργόταν διαρκῶς πρῶτος, τὰ κολλοσιαῖα κέρδη πληρωνόντουσαν καὶ τὸ λαχεῖο... χρεωκόπησε!!!

Στὸ Βερολίνο ἐξακολουθοῦν ἀκόμη ἡ διαπραγματεύσεις μεταξὺ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τῆς ἐξαιρείας ἡλεκτροφωτισμοῦ, γιὰ τὴν ἐξῆς πρακτικωτάτη καινοτομία: Κάθε σπιτί, δηλαδή, τῆς γερμανικῆς πρωτεύουσας, θὰ ἐφοδιασθῇ μὲ τὸν ἀριθμὸ τῆς ὁδοῦ του, διαφανέστατον κι' ἡλεκτροφωτιστὸ κατὰ τὴ νύχτα!

Ἔτσι, ἡ διανομὴ τῶν ἐπιστολῶν θὰ γίνεται καὶ κατὰ τὴ νύχτα. Ἡ ἀνεύρεσις ἐνὸς ἀριθμοῦ στὰ μισοσκότεινα μικροσκοπία — γιατί στὸ Βερολίνο δὲν ὑπάρχουν καθόλου σκοτεινὰ, ὅπως συμβαίνει στὴν Ἀθήνα μας — θὰ εἶνε εὐκολωτάτη. Καὶ γενικά, ἀπείρες θὰ εἶνε γιὰ τοὺς κατοίκους καὶ καὶ τοὺς ξένους, ἡ εὐεργετικὴ συνέπειες τῆς ὥρας αὐτῆς καινοτομίας.

Σημειώστε, ὅτι τὸ ὅλον ἔργο υπολογίστηκε διὰ τὰ κοστία περισσότερα ἀπὸ διακόσιες χιλιάδες λίρες Ἀγγλίας (= ἑκατὸν δέκα ἑκατομμύρια δραχμῶν). Ἀλλὰ οἱ Βερολινέζοι, δὲν πρόκειται γιὰ ἔργα πολιτισμοῦ, δὲν λοχαριάζουν καθόλου τὴ δαπάνη.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

/ III

Εἶδαμε στὸ προηγούμενον φύλλο πόσο διαδεδομένο ἦταν τὸ ἔθιμον τῆς προσφοράς δώρων στοὺς νεκροὺς στοὺς διαφόρους λαοὺς ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι τοῦ περασμένου ἀκόμη αἰῶνος.

Μὰ καὶ στὴν ἐποχὴ μας εἶνε πολὺ διαδεδομένο τὸ ἔθιμον αὐτό. Οἱ Ἕλληνες τῆς μεσημβρινῆς Ἰαπωνίας θάζουν μέσα στοὺς τάφους τῶν νεκρῶν τοὺς τόξα καὶ βέλη, μαχαίρια καὶ κύπελλα, πίπες καὶ καπνὸν.

Μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς πράγματα ἐφοδιάζουν τοὺς νεκροὺς των καὶ οἱ γάτοικοι τῆς Ρωσίας, τῆς Παταγωνίας καὶ τῆς ὀλλανδικῆς Νέας Γουίνεας.

Κ' οἱ χριστιανικοὶ ἀκόμα λαοὶ δὲν ὑστεροῦν σὲ παρόμοιες συνήθειες. Οἱ χωρικοὶ τῆς Λιθουανίας, π. χ., ἔχουν τὴ συνήθεια νὰ θάβουν μὲ τὸ νεκρὸ τὴν πίπτα του καὶ τὸ ὄπλον του, καθὼς καὶ καπνὸ καὶ φυσιγγία γιὰ νὰ τὰ γεμίζουν. Ὄταν πάλι πρόκειται περὶ γυναικὸς, θάζουν στὸν τάφο της βελόνες, κλωστὲς καὶ ἕνα ψαλίδι.

Οἱ χωρικοὶ τῆς Σερβίας, τοποθετοῦν μέσα στὸ φέρετρο μιὰ ἱτάμινα νερό, ἕνα κομμάτι ψωμί, δύο πετσέτες κι' ἕνα σκεῦος γιὰ νὰ σκεπάζῃ τὸ κεφάλι αὐτοῦ.

Σὲ μιὰ θροεργὴ περιοχὴ τῆς Σαξωνίας, θάβουν συχνὰ μαζὺ μὲ τὸ νεκρὸ, τὴν... ὀμπρέλλα του, τίς... γαλότσες του καὶ τὰ... ἀδιάβροχό του!

Ἐπίσης οἱ Νέγροι τῆς ἀμερικανικῆς πολιτείας Τσάρλεστον, ὅταν πεθαίνῃ κανένας στενὸς συγγενὴς τους, ἀφήνουν στὸν τάφο του τὸ φλυντζάνι του καὶ τὸ πότηρι του, καθὼς καὶ τὰ φάρμακα ποὺ χρησιμοποιοῦσε κατὰ τὴν τελευταία του ἀρρώστειαν.

Μὰ κ' οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὡς γνωστὸ, συνηθίζαν νὰ θάζουν ἕνα νόμισμα, στὸ πῦμα τῶν νεκρῶν τοὺς ποὺ τοὺς χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ πληρῶνουν τὰ πορθεῖα στὸν Ἅδη. Τὸ ἔθιμον αὐτὸ ἐπικρατεῖ καὶ σήμερα σὲ μερικοὺς ἀγροτικούς πληθυσμοὺς τῆς Ἑλλάδος, γοτὰς Ὀράον τῆς Βεγγάλης καὶ στοὺς Κινέζους. Ἐπικρατοῦσε δὲ καὶ στοὺς Τσέχους μέχρι τῆς προσηλυτ.σεως αὐτοῦ στὸ Χριστιανισμὸ.

Ἐπίσης καὶ στὴ Γερμανία, στὴ Σκωτία καὶ στὴν Ἰρλανδία, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἔθιζαν στὸ στόμα ἢ στὸ χέρι τῶν νεκρῶν ἕνα νόμισμα.

Μιὰ ἄλλη χαρακτηριστικὴ συνήθεια, ἐξαιρετικὰ

διαδεδομένη, εἶνε καὶ ἡ θυσία τοῦ ἀλόγου ἐνὸς πολεμιστοῦ κατὰ τὴν κηδεῖα του.

Ἔτσι οἱ Ἰνδοὶ τῆς φυλῆς Πόουνη, ὅταν πεθαίνῃ ἕνας ἀρχηγὸς τους, σκοτώνουν ἅπανα στὸν τάφο του τὸ καλύτερο ἄλογό του.

Οἱ Γαλάται πάλι συνηθίζαν νὰ θάβουν τοὺς πολεμιστὰς τους μαζὺ μὲ τὰ πλεμικά τους ἄρματα καὶ μὲ τὰ ἄλογά τους χρυσοσελλωμένα. Ὄταν ὁ θρυλικὸς βασιλεὺς τῶν Σκανδιναῶν Χάραλδ σκοτώθηκε στὴ Μπραθάλα, τὸν φόρτωσαν στὸ ἄρμα του, τὸν μετέφεραν ὡς τὸν τόπον τῆς ταφῆς του κι' ἐκεῖ σκότωσαν τὸ ἄλογό του.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ ἔθιμον, ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια ν' ἀκολουθοῦν καὶ σήμερα τίς κηδεῖες τῶν στρατηγῶν τὰ ἄλογά τους. Συχνὰ μάλιστα πληγνώνουν ἐλαφρὰ στὸ πόδι τὰ ἄλογα αὐτὰ γιὰ νὰ κουτσαίνουν κατὰ τὴν κηδεῖαν.

Ὅσο γιὰ τοὺς Ἀραβες, αὐτοὶ δέλουν στὸν τάφο τοῦ ἀρχηγοῦ των μετὰ τὴν κηδεῖα του, τὴν εὐνοομένην του καμήλα καὶ τὴν ἀφήνουν ἐκεῖ νὰ ψοφήσῃ ἀπὸ τὴν πείνα!

Συχνὰ ἐντούτοις οἱ ζωντανοὶ προσπαθοῦν νὰ ξεγελοῦν τοὺς νεκροὺς καὶ ἀνομιενικῶς τοὺς κάνουν λαμπρὲς προσφορὰς, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ ἀξία στὴν πραγματικότητα εἶνε ἀσή.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, οἱ Κινέζοι προσφέρουν στοὺς νεκροὺς των καὶ δύο... θυνά — ἐν μικρογραφία ἐννοεῖται, — τὸ Χρυσὸ Βουνὸ καὶ τὸ Ἀσημένιο Βουνὸ, γιὰ νὰ μποροῦν στὸν ἄλλο κόσμον οἱ πεθαμένοι νὰ ἀντλοῦν ἀπ' αὐτὰ ἀνεξάντλητους θησαυροὺς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Μὰ καὶ τὰ «θυνά» αὐτὰ εἶνε ἀπὸ χαρτί καὶ καίγονται κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐπικηδείου τελετῆς. Μαζὺ μ' αὐτὰ δὲ καίνε καὶ τοὺς ὑπηρετὰς τῶν νεκρῶν, τὰ σπῖτια τους κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα — χαρτίνα ὅμως ὅλα!...

Ἔτσι, τελευταία, στὴν κηδεῖαν ἐνὸς Κινέζου πλουσίου, ἔκαψαν μετὰ τῶν ἄλλων, κι' ἕνα χαρτίνο ὁμοίωμα τοῦ αυτοκινήτου του, συστήματος Φόρντ!...

Μὰ γιατί κάνουν οἱ ζωντανοὶ αὐτὲς τίς προσφορὰς στοὺς νεκροὺς; Ἀπλοῦς, γιατί πιστεύουν στὴν ὑπαρξιν τῶν ψυχῶν ἢ τῶν πνευμάτων. Πιστεύουν μάλιστα πὼς αὐτὸ ποὺ γίνεται ὁ ἄνθρωπος μετὰ θάνατον, γίνον

μαντῇ. Ἔτσι ἕνα μεγάλο μέρος τῶν κοσμημάτων ποὺ θρέθηκαν στοὺς τάφους τῶν Μυκηνῶν καὶ τὰ ὅποια φαίνονται γιὰ ὀλόχρυσον, εἶνε μόνον ἐξωτερικῶς στρωμένα μὲ λεπτότατα φύλλα χρυσοῦ, ἐνῶ ἀπὸ μέσα εἶνε κατωμένα ἀπὸ εὐτελὴ μέταλλα. Ἐπίσης τὰ κύπελλα καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα ποὺ θρέθηκαν στοὺς Ἑτρουσκικοὺς τάφους, εἶνε τόσο χειροφτιαγμένα, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ χρησιμοποιοῦν σὲ τίποτε.

Πιὸ καλλιτεχνικὰ εἶνε ἡ διάφορος ἀπομιμήσις πρηνῶτων καθημερινῆς χρήσεως ποὺ θρέθηκαν καὶ βρίσκονται ἀκόμα σὲ μεγάλῃ ἀφθονίᾳ στοὺς αἰγυπτιακοὺς τάφους. Σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς

μάλιστα — στὸν ὅποιο ἦταν θαμμένος κάποιος γαιοκτήμων, φαίνεται, — θρέθηκε σὲ μικρογραφία μιὰ ὀλόκληρη ἀγροικία, μὲ ὁμοιώματα τῶν ὑπηρετῶν τῆς, ἀπασχολημένων στίς ἐργασίες τους καὶ μὲ τὴν κουζίνα τῆς, στὴν ὅποια ἦσαν ἔτοιμα γιὰ νὰ ψηθοῦν στὸ φούρνον πουλερικά καὶ ψωμί. Ἐπίσης στὸν ἴδιον τάφο θρέθηκαν καὶ μικροσκοπικὰ πλοῦρια μὲ τὸ πλήρωμά τους ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὴ μεταφορά τῆς ψυχῆς τοῦ μακαρίτη στὸν ἄλλο κόσμον.

Μὰ, μετὰ τῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, οἱ πρακτικοὶ Κινέζοι ἔχουν καλύτερα νὰ ξεγελοῦν τοὺς νεκροὺς τους. Τοὺς κάνουν μεγαλοπρεπέστατα δῶρα, μὰ ὅλα κατωμένα ἀπὸ... χαρτί! Ἔτσι ἀποφεύγουν τὰ ἔξοδα!...

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, οἱ Κινέζοι προσφέρουν στοὺς νεκροὺς των καὶ δύο... θυνά — ἐν μικρογραφία ἐννοεῖται, —

τὸ Χρυσὸ Βουνὸ καὶ τὸ Ἀσημένιο Βουνὸ, γιὰ νὰ μποροῦν στὸν ἄλλο κόσμον οἱ πεθαμένοι νὰ ἀντλοῦν ἀπ' αὐτὰ ἀνεξάντλητους θησαυροὺς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Μὰ καὶ τὰ «θυνά» αὐτὰ εἶνε ἀπὸ χαρτί καὶ καίγονται κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐπικηδείου τελετῆς. Μαζὺ μ' αὐτὰ δὲ καίνε καὶ τοὺς ὑπηρετὰς τῶν νεκρῶν, τὰ σπῖτια τους κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα — χαρτίνα ὅμως ὅλα!...

Ἔτσι, τελευταία, στὴν κηδεῖαν ἐνὸς Κινέζου πλουσίου, ἔκαψαν μετὰ τῶν ἄλλων, κι' ἕνα χαρτίνο ὁμοίωμα τοῦ αυτοκινήτου του, συστήματος Φόρντ!...

Μὰ γιατί κάνουν οἱ ζωντανοὶ αὐτὲς τίς προσφορὰς στοὺς νεκροὺς; Ἀπλοῦς, γιατί πιστεύουν στὴν ὑπαρξιν τῶν ψυχῶν ἢ τῶν πνευμάτων. Πιστεύουν μάλιστα πὼς αὐτὸ ποὺ γίνεται ὁ ἄνθρωπος μετὰ θάνατον, γίνον

ται και τα πράγματα που θάβονται ή καίγονται μαζί του. Πιστεύουν δηλαδή πως και τα πράγματα έχουν ψυχή και αυτές η ψυχές εξυπηρετούν το νεκρό, όπως τον εξυπηρετούσαν τα ίδια τα πράγματα όταν ζούσε.

Για το λόγο αυτό οι Ιθαγενείς της Λιβερίας, του Σουδάν και της Ωκεανίας καίνε ή καταστρέφουν όλα ανεξαιρέτως τα αντικείμενα που προσρίζονται για την χρήση των νεκρών για να απολυτρώσουν την ψυχή που υπάρχει μέσα σ' αυτά.

Η ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

Αφού η ψυχές των νεκρών περιφέρονται ολόγυρα μας, κι' αφού αισθάνονται ακόμα τις ανάγκες που ένοιωθαν και στη ζωή, είναι φυσικό όχι μόνο να προβλέπουμε για τις ανάγκες αυτές, αλλά και να φροντίζουμε για την αιώνια ικανοποίησή τους, για να εξασφαλίσουμε έτσι και την ευνοιά τους.

Σ' αυτές ακριβώς βασίζεται ή τόσο διαδεδομένη σε όλους τους λαούς λατρεία των προγόνων.

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι, π. χ., πίστευαν ότι οι νεκροί δεν μπορούν να επιζήσουν χωρίς τη συνδρομή των ζωντανών. Η θάνασις, έτσι όπως την έννοιασσαν αυτοί, έπρεπε να εξαγοράζεται και να πληρώνεται. Οι βασιλείς και οι πλούσιοι εξασφάλιζαν το μέλλον τους πέραν του τάφου, αφήνοντας τεράστια ποσά για να εξακολουθήσουν να πηγαίνουν οι ζωντανοί, κατά κανονικά διαστήματα στους τάφους τους διάφορες «προσφορές» — άρώματα, τροφές, ποτά, ρούχα, κτλ.

Αν δεν φρόντιζαν όμως γι' αυτό οι νεκροί από ζωντανοί ακόμα, οι απόγονοί τους είχαν ιερό καθήκον να ενδίαφερθούν σχετικώς.

Πολυάριθμα κείμενα που θρέθηκαν σε τάφους, κοντά σε μούμιες, μας δείχνουν πόσο οι Αιγύπτιοι πίστευαν στη δόξασις αυτή.

«Δόσε μου ψωμί όταν πεινάω και μύρα όταν διψάω», γράφει ένας από τους παπύρους αυτούς. Μά επειδή η «προσφορά» αυτές ήταν φθαρτές, έπρεπε να θρεθούν πράγματα που θα αντικαθιστούσαν και θα παρέμεναν αφθαρτά. Γι' αυτό οι Αιγύπτιοι, αρχισαν να φτιάχνουν απομιμήσεις τροφών και ποτών πέτρινες, τις οποίες τοποθετούσαν σ' ένα τραπέζι κοντά στον τάφο και ή όποιες, με τη μεσολάβηση των μαγικών δυνάμεων, μπορούσαν να μεταβληθούν σε αληθινό κρέας, ψωμί ή μύρα. «Έτσι κ' οι πεθαμένοι ικανοποιούν το κ' οι ζωντανοί εξασφαλίζουν την από τα κακά που θα μπορούσε να τους προκαλέσει ή όργη των νεκρών.

Η άφορμή που κάνει τους Ινδούς να λατρεύουν τους πεθαμένους προγόνους των, είναι μάλλον... συμφεροντολογική. Πιστεύουν δηλαδή οι Ινδοί πως οι «πατέρες» — όπως αποκαλούν τους νεκρούς, μπορούν να συντελέσουν στην εύτυχία ή τη δυστυχία των ζωντανών. Τα ιερά βιβλία των Ινδών — που έγραψαν οχτώ αιώνες π. Χ., όρίζουν ότι κάθε οικογένεια πρέπει να προσφέρει στους πεθαμένους πατέρες, παππούδες και προπάππους, γλυκύσματα από ρύζι. Τα καταβέβει στον τάφο τους, ό προσθύτερος υιός της οικογενείας, λέγοντας:

— Φάτε ό καθένας το μερίδιό του! Και όταν τελειώνη ή σχετική τελετή, λέγει επίσης:

— Οί πατέρες μας έφαγαν και έχοσαν.

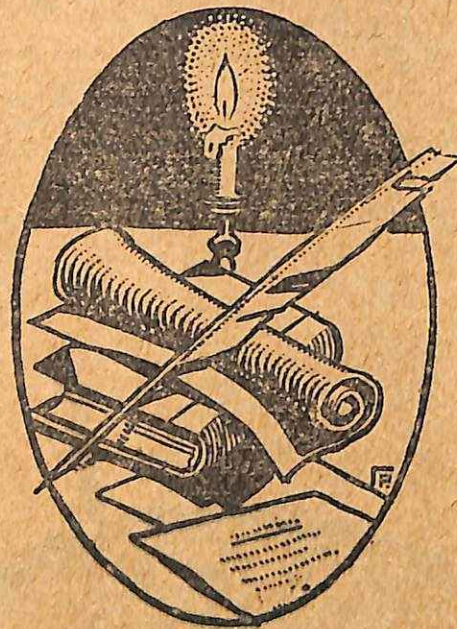
Κατά την αντίληψη των αυτοχθόνων Μπατάκ της νήσου Σουμάτρας, οι νεκροί εξαρτώνται αποκλειστικά από τους ζωντανούς για τη συντήρησή τους στον άλλο κόσμο, μά έχουν συγχρόνως και τη δύναμη να ανταμείβουν αυτούς που τους συντηρούν, δίνοντάς τους δύναμη και πλούτη.

Οί Νταγιάκ πάλι της νήσου Βόρνεο, προσφέρουν στους νεκρούς τροφές και άλλα αναγκαία πράγματα, μά συγχρόνως περιμένουν ως ανταμείβη από αυτούς να τους αποκαλύψουν διάφορα μαγικά φάρμακα και φίλτρα.

Επίσης οι Ιθαγενείς της Νέας Γουινέας, προσφέρουν τακτικά στους πεθαμένους προγόνους των, και ως αντίλαγμα, επικαλούνται την υποστήριξή τους σε κάθε ανάγκη.

Ακόμα πιο χαρακτηριστικός είναι ό τρόπος με τον οποίο λατρεύονται οι πρόγονοι.

«Ένας γέρος Ιερεύς από τη Βόρειο

Νιγηρία, συνώψισε με λίγα λόγια την εξέγηση αυτής της λατρείας στο σύγγραφο του παρόντος έργου.

Δεν ξέρω, μου είπε, αν τα φαντάσματα μπορούν να κάνουν κακό στους ζωντανούς. Μά προσφέρω πάντα τροφές στο πνεύμα του πατέρα μου για να μην πέτω άρρωστος και για να προστατεύη τα χωράφια μου. Προσφέρω επίσης τροφές και στην πεθαμένη μητέρα μου, γιατί και τα φαντάσματα πεινάνε όπως κι' έμεις.

Οί Μπανγκαλά της Ανατολικής Αφρικής έχουν θωμούς για τους νεκρούς της οικογενείας των και σ' αυτούς απευθύνουν περισσότερες προσφορές και παρακλήσεις παρά στους θεούς των.

Μερικές από τις φυλές που κατοικούν προς βορράν της Ταγκανίκας, χιούν για τους νεκρούς των μικρών καλαμπόκτες καλύδες, όπου ό αρχηγός της οικογενείας πηγαίνει καθ' όρισμένα διαστήματα και αφήνει κρέας και μύρα, για να φάνε και να πιουν οι νεκροί. Γίνεται όμως αυτό και έκτάκτως, όσάκις πρόκειται κανένα από τα μέλη της οικογενείας να κάνει ένα τα-

ξίδι ή θέλουν θροχή για τα χωράφια τους ή ό,τιδήποτε άλλο πράγμα. Μ' αυτόν τον τρόπο θέλουν να δείξουν στους νεκρούς ότι έχουν ανάγκη της προστασίας τους.

Ένας Ιθαγενής της περιοχής του Κιλιμάντζαρο, τον οποίο είδα μία μέρα να σφάζη ένα αρνί και ν' αφήνη το αίμα του να τρέχη στη γη, μου είπε:

— Ό παππούς μου ζούσε εδώ πέρα. Κι' επειδή έχω συχνά την ανάγκη του, πρέπει να προσφέρω στο πνεύμα του κάτι για να τρώη. Άλλοιως θα ζύμωνε και θα μνησικακούσε έναντίον μου.

Στη φυλή του Ιθαγενούς αυτού γίνονται τέτοιες αίμαθρες θυσίες και όσάκις έν' άνδρόγυνο θέλει ν' αποκτήη παιδί.

Πιο νότια από το Κιλιμάντζαρο, ήταν προσφέρουν στους νεκρούς τροφή και ποτό, λένε την ακόλουθη προσευχή:

— Σου έφερα να φας και να πιής. Έσύ, πρόγόνέ μου, ξέρεις ότι θα έχωμε πλέμω με τους έχθρους μας. Αύριο ξεκινάμε έναντ' ον των. Φρόντισε ώστε να μη μ' άγγίξη καμιά σφαίρα, καμιά λόγχη, κανένα θέλος.

Παρόμοια είναι και ή προσευχή ου ουσαδεύει τις προσφορές προς τους νεκρούς των Μπανκούμας, στο βορειοανατολικό Τράνσβαλ.

— Ω! σεις, πεθαμένοι πατέρες μας και μητέρες μας, να το θώϊδι που χρειάζόμαστε. Φάτε το και δώστε απ' αυτό ένα μερίδιο στους πεθαμένους προγόνους σας, που πέθαναν πριν από σας. Χαρίστε μας και σεις ζωή και ευτυχία σ' εμάς και τα παιδιά μας.

Θά μπορούσε να πη κανείς τα ίδια για άλλους λαούς άλλους λαούς, που ζούν στην Αφρική και στην Ωκεανία, στις Ινδίες και σ' ούτην την Αμερική.

Μά άς μιλήσουμε τώρα και για την άρχαιότητα. Αν και είχατε ελάχιστα πληροφορημένοι για τις συνήθειες των Άσσυρων και των Ινδών, είναι πάντως πιστοποιημένο ότι οι νεκροί είχαν μεγάλη δύναμη και πιστεύουν πως ή ψυχή που παραμελείται από τους συγγενείς της ξαναγυρίζει από τον κόσμο και θάσσαν'ζει τους ζωντανούς.

Τά ιερά βιβλία των Περσών μιλούν για τους «Φραβόρ» που είναι τα πνεύματα των προγόνων και των δικίων ή φροντίδα θαρύνει τους ζωντανούς.

Είπε αναγκαίο — γράφουν — να συντηρούμε αξιοπρεπώς τις ψυχές των πατέρων, των μητέρων και των άλλων συγγενών μας.

Όταν αυτά τα πνεύματα παρακολουθούν τις προσφορές γλυκυμάτων που τους έκαναν οι ζωντανοί όρισμένες ήμέρες του χρόνου «ήσαν γεμάτα χαρά και πρόφεραν ευλογίες που έκαναν ευτυχισμένο το σπίτι, τον οικοδεσπότη και όποιον άλλο που θα θρυσκότανε μέσα στο σπίτι».

Στην Ελλάδα της εποχής του Ομήρου, ή λατρεία των προγόνων ήταν ένα στοιχείο οιδιωδες και κεντρικό της ζωής της οικογενείας. Για τους Αθηναίους, οι τάφοι ήταν θυσιαστήρια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Στο περιθώριο της Ιστορίας

Η δίκες των ζώων κατά τον Μεσαίωνα

(Άρθρον του Γάλλου συγγραφέως Φρειδερίκου Μπουτέ.)

ΙΑ από τις πιο καταπληκτικές παραδοξότητες που παρετηρήθησαν κατά την διάρκεια του Μεσαίωνος, είναι χωρίς αμφιβολία και ή δίκες των ζώων! Χοίροι, ταύροι, και ποντικοί άκόμη, κατηγορούμενοι ότι υπέπεσαν σε παραβάσεις των νόμων, συνελαμβάνοντο, οδηγούντο ενώπιον των δικαστηρίων, έδικάζοντο από θλασσουρούς δικαστές, που είχαν θαθεία συναίσθησις της ύψηλης αποστολής των, καταδικάζοντο σε διάφορες ποινές, αναλόγως του θαιμού του παραπτώματός των και, όταν τους επεβάλλετο ή εσχάτη των ποινών, εξετελούντο μετά πάσης επισημότητας!...

Όλα αυτά μάς φαίνονται σήμερα κωμικά, άπίστευτα. Πρέπει, όμως, να αναλογισθούμε πόσο καθυστερημένη ήταν ή πνευματική ανάπτυξη της ανθρώπινης στής χρόνια εκείνα των μαγισσών και των αλχημιστών. Και αυτοί ακόμα οι πιο μορφωμένοι, σχετικώς, έπστευαν σε προλήψεις άσολήπτου θλακειας. Έπικρατούσε, λόγω χάριν, ή γνώμη ότι αν ένας θάτραχος έπώγαζε ένα αυγό... κόκκορα, από το αυγό αυτό θα έβγαινε μία σούρα, της οποίας το θλέμμα θα ήταν θανατηφόρο!... Η πεποίθησις αυτή ήταν τόσο θαθεία ριζωμένη στην συνειδησι των ανθρώπων της εποχής εκείνης, ώστε στα 1474 οι δικαστά της Βασιλείας καταδίκασαν ένα... κόκκορα να καή ζωντανός στην κεντρική πλατεία της πόλεως, επειδή ό κόκκορας αυτός είχε... γεννήσει ένα αυγό!

Δεν φανταζόμεθα να ύπαρχη άναγνωσμα πιο διασκεδαστικό από τα πρακτικά των δικαστηρίων που εξέδικαζαν υποθέσεις ζώων. Η δίκες αυτές έγιναν από το 1Β' μέχρι το 1Η' αιώνας. Στο διάστημα αυτό, τα τακτικά δικαστήρια της Γαλλίας εξέδωσαν πάνω από έξηντα καταδικαστικές αποφάσεις έναντίον διαφόρων ζώων. Είπε δέ άμέτρητος ό αριθμός των άναθεμάτων που εξέδωσε ή εκκλησία για να τιμωρήση ποντικούς και ήμιόνους, θδέλλας και σαλίκαρους, κάμπιες και μυίγες και διάφορους άλλους αντιπροσώπους του θαιλείου των ζώων, κατηγορούμενους για διάφορες άξιόποινες πράξεις!...

Όταν ένα ζωό έγκληματούσε έναντίον ενός ανθρώπου — και ή συνήθεστη περίπτωση ήταν ένας χοίρος να φάη ένα μικρό παιδί ή ένας ταύρος να σκοτώση κάποιον με τα κέρατά του — ό ένοχος συνελαμβάνετο, έφυλακίζετο και οδηγείτο ενώπιον του δικαστηρίου. Έκαλούντο οι μάρτυρες, που κατέθετον τι ήξεραν σχετικά με την ύπόθεσι αυτήν, ό εισαγγε-

λεύς εξέφώνει το κατηγορητήριο και οι δικαστά εξέδιδον την άπόφασίν των, σύμφωνα με όλους τους τύπους. Συχνά, πριν γίνη ή έκτέλεσις του ζώου που κατεδικάσθη σε θάνατο, του φορούσαν ρούχα ανθρώπου, άφοι του είχαν αποδώσει ανθρώπινες ιδιότητες. Και ό δήμιος είχε το δικαίωμα, προκειμένου να έκτελέση ένα ζωό, ν' αγοράση ένα ζευγάρι καινούργια νάντια, για να μη λερώνη τα χέρια του.

Θά σάς αναφέρουμε μερικές ιστορικές καταδικαστικές άποφάσεις έναντίον ζώων:

Στά 1266, κατόπιν άποφάσεως του δικαστικού σώματος της μηνης της Αγίας Γενεβιέθς, ένας χοίρος καήκε ζωντανός, στο Φοντεναι-ώ-Ρός, κοντά στο Παρίσι, κατηγορούμενος ότι έφαγε ένα μικρό παιδί. Έπσης, στα 1386, μία γουρούνα κατεδικάσθη να τις κόψουν πρώτα το κεφάλι, ύστερα τα πόδια και κατόπιν να την κρεμάσουν, επειδή κατέφαγε το πρόσωπο και το χέρι ενός άλλου παιδιού. Και ή γουρούνα υπέστη την τιμωρία που της ήρμοζε... ντυμένη άνδρικά ρούχα. Ό δήμιος έλαβε για τον κόπο του δέκα πεντάρες και δέκα δηνάρια.

Στά 1389, κατεδικάσθη σε θάνατο κι' εξέτελέσθη ένα άλογο, επειδή σκότωσε με μία κλωτσιά έναν άνθρωπο. Και στα 1405, έγένετο ή θανατική έκτέλεσις ενός θωδιού, για άνάλογη άφορμή.

Στά 1457, καταδικάστηκε μία γουρούνα και τα έξη γουρουνάκια της, με την κατηγορία ότι έφαγαν, οι-

κογενειακώς, ένα αγοράκι πέντε ετών. Και ή μέν γουρούνα κατέδικάσθη να κρεμαστή από τα πινιά της πόδια ώσότου ψηφήση. Όσο για τα γουρουνάκια, γλύτωσαν την άγχόνη, επειδή το δικαστήριο δεν μπόρεσε να εξακριβώση αν έλαβαν πράγματι μέρος στο μακάθριο γεύμα, αν και τα θρήκανε στον τόπο του έγκλήματος, με ματωμένο μουσούδι. Τα έθεσαν άντλως υπό περιορισμόν!...

Από μία άπόφασιν του άρχοντος της Μάντ, με ήμερομηνία 15 Μαρτίου 1413, πληροφορούμεθα πόσο ακριβώς στοίχισε στο κράτος, ή θανατική έκτέλεσις μιας γουρούνας: Για έξοδα συντηρήσεως της μέσα στη φυλακή 10 σολδά. Άμοιή του δημίου 50 σολδία. Για την αγορά σκονισού δύο σολδία και οκτώ δηνάρια. Για την άνορά τέλους γαντιών του δημίου, δύο δηνάρια...

Πρέπει τώρα να σημειωθή ότι δεν μάς διεσώθησαν όλες ή άποφάσεις έναντίον ζώων. Τα δικαστήρια έκαγαν τα πρακτικά της δίκης, προκειμένου περί ζώων, επειδή το θεωρούσαν ταπεινωτικό να διατηρούν σ' άρχεία των τέτοια έγγραφα. Ωστόσο, από την καταστροφή έλλύτωσης άρκετες τέτοιες άποφάσεις, ώστε να μπορούμε σήμερα ν' αναπαραστήσουμε μία από τις πιο περίεργες έποχές της ιστορίας της ανθρωπότητας.

Περίσσοτερο, όμως, χαρακτηριστικές είναι ή δίκες που έγιναν έναντίον των βλαβερών εντόμων, κατόπιν μινύσεως των χωρικών που ύφισταντο ζημίες από τα έντομα αυτά.

Η μήνυσις υπεβάλλετο συνήθως στο έκκλησιαστικό δικαστήριο. Έννοείται, ότι τα δικαστήρια αυτά δεν είχαν το δικαίωμα να άφορίσουν τους ένόχους, γιατί ή τιμωρία αυτή έπρεπε να πλήττη μονάχα τους χριστιανούς. (Συνέχεια στη σελίδα 63).

Χοίρος καταδικασμένος εις θάνατον, όλίγον πρό της έκτελέσεώς του.

Μιά φορά ζούσε ένας πολύ διαβασμένος καθηγητής που λεγόταν Αναξιμανδρος Μπούχμαν. Ο Αναξιμανδρος, εκτός από την πολύ παχεία γυναίκα του και την κάπως υπερβολική φιλοδοξία του, είχε και ξηγ μεγάλες κόρες. Ο καθηγητής μας όμως ήταν πολύ σπάνια ευχαριστημένος από τη ζωή. Ο κόσμος όπου ζούσε ήταν μαύρος και σκοτεινός και μέσα σ' αυτόν ζούσαν κι' ένα σωρό δανειστά του. Οι όποιοι ήταν φοβερά ένοχλητικοί άνθρωποι. Εκτός απ' αυτό, την τελευταία πρωτοχρονιά ακριβώς, η μεγάλη του κόρη η Ευθαλία, είχε κλείσει τα είκοσιεπτά της χρόνια.

Στο σπίτι λοιπόν του καθηγητού Μπούχμαν, γινότανε συχνά οικογενειακό συμβούλιο.

— Η Ευθαλία πρέπει να παντρευτεί! Ήταν το συμπέρασμα όλων των συζητήσεων.

— Άλλα ποιόν; Οι άνδρες σήμερα είναι έλειανοι, απαιτητικοί και δεν παντρεύονται εύκολα... Αυτό το γνώριζε πολύ καλά η κυρία καθηγητίνα.

— Το αυτό συνέβαινε και εις τους αρχαίους Έλληνες, καθώς και εις τους Ρωμαίους, άπαντούσε ο καθηγητής, για να παρηγορήσει τη γυναίκα του...

— Θά μ' άφήσης ήσυχη με τους Έλληνες σου και με τους Ρωμαίους σου; Θά είχες παντρεύει τώρα έδω και τόσο καιρό τα κορίτσια σου, αν δεν είχες το νου σου σ' αυτούς...

— Η κόρες μου δεν μπορούν να παντρευτούν τ' ό ν κ α θ έ ν α !... Έλεγε με υπερφάνεια ο καθηγητής Αναξιμανδρος Μπούχμαν και, στο ζήτημα αυτό, δεν δεχότανε καμμία άπολύτως αντίρρηση... *

Μιά μέρα όμως, η μεγάλη κόρη του, η Ευθαλία, πήγε και τόν θρήκε στο γραφείο...

— Τι θέλεις, καλό μου παιδί;

— Πατέρα, σκέφθηκα σοβαρά την κατάσταση μας κι' έβγαλα το συμπέρασμα ότι πρέπει ν' αλλάξουν τα πράγματα... Είμαστε ξηγ κορίτσια στο σπίτι και καμμία μας δεν θγάζει μιά δεκάρα. Δεν θέλεις να εργασθούμε; Αν δεν το θέλεις αυτό, τότε πρέπει να μās αφήσης να παντρευτούμε... Δεν μένει τίποτ' άλλο να κάνουμε... Κι' εγώ, μάλιστα, σάν μεγαλύτερη, θά κάνω την αρχή... Αποφάσισα να παντρευτώ τόν Πολυζώη τόν ψωμά μας...

— Τι;

— Ο γέρω Μπούχμαν νόμισε πως σέ λίγο θά τούρχοταν συγκοπή...

— Ναί, πατέρα, τόν ψωμά μας... Βέβαια δεν γνωρίζεις ούτε τους άρχαίους Έλληνες, ούτε τους Ρωμαίους, αλλά έχει ένα πολύ καλό κατάστημα... Άν τόν πάρω, θ' άπαλλαγής, όχι μόνο από μιά κόρη, αλλά και από έναν πισωτη... και θά ήταν άσφαλως σωτήριο για μās, αν έκαναν κ' η άδελφές μου τόσο λογικούς γάμους.

— Μά αυτό είναι φοβερό!... Δεν μού λές, μήπως είσαι άρρωστη;

— Όχι, πατέρα... είμαι πολύ καλά... Έγώ θά πάω τόν Πολυζώη μου. Κι' αν έχω καμμία φορά καιρό να διαβάσω τόν Πλάτωνα, θά μπωρώ να τó κάνω και μέσα στο φουρνάο κ'... Εκεί μάλιστα τó νεύω να κάει... Έστη...

— Καθώς βλέπω, παιδί μου,

παρεφρόνησες... και για μένα θάσαι πειά χαμένη...

— Η κερδισμένη!... Η μαμά όμως από τώρα άρχισε να χαιρείται που θά παίρνη τó ψωμί δωρεάν... Ξέρεις πόσο ψωμί χρειάζόμαστε τó χρόνο;...

Παρ' όλες όμως τις αντιρρήσεις του κ. Αναξιμανδρου, η Ευθαλία παντρεύτηκε τόν ψωμά.

— Η δεύτερη, η Έρατώ, διάλεξε για σύζυγό της τόν Τέλη, τόν χασάπη της οικογενείας Μπούχμαν!...

— Άπό κείνη τήν ημέρα, στο σπίτι του καθηγητού, που ήταν άλλοτε τόσο θλιβερό, άρχισαν να διοργανώνονται ευθυμες οικογενειακές γιορτές, και τα μιφτέκια ήταν τόσο άφθονα, όσο και τά... λατινικά ρητά τού κ. καθηγητού...

— Η τρίτη, η Αίμιλία, παντρεύτηκε τόν μπακάλη και με τόν γάμο της αυτόν, ο κ. καθηγητής εξώφλησε ένα χρέος του από φράγκα 1.223.30!...

Τό τυρί και τά σαλαμικά δεν έπαίξαν πειά καένα ρόλο στο σπίτι του Μπούχμαν και όταν η καθηγητίνα τó τó σύζυγό της:

— Θέλεις κασέρι ή φέτα;

— Εκείνος της άπαντούσε:

— Όχι, προτιμώ της Βίτσερης.

— Η τετάρτη, η Μίνα, έκαμε τόν χειρότερο γάμο, κατά τήν άντληψη του γέρω Μπούχμαν, γιατί πήρε ένα μαραγκό. Όταν όμως όλα τά έπιπλα γυαλίστηκαν και διωρθώθηκαν, και τó αρχαίο έρεπιο της τραπεζαρίας, άντικατεστάθη από έναν κομψότατο καινούργιο μπουφέ, ο κ. καθηγητής θρήκε ότι είναι άραίο να έχη κανείς τις άνέσεις του.

— Η Πόλυμνια, η πέμπτη, πήρε έναν έμπορο πανικών και τóρα η κυρία Μπούχμαν μπωρούσε να χρησημοποιή τó λινό και τó χασέ κατά χιλιόμετρα...

Δεν έμεινε πειά παρά η Μαρία, ό... Βενιαμίν της οικογενείας!...

— Μ' αυτήν, μπωρούμε να επιτρέψουμε μιά πολυτέλεια στον έαυτό μας, είπε ο γέρω καθηγητής.

— Δηλαδή τί θέλεις να πής; τόν ρώτησε η γυναίκα του.

— Να μπωρούσε τó κάτω-κάτω να πάρη ένα φωτογράφο ή έναν οδοντογιατρό... Έτσι θά μπωρούσαμε να έχουμε άραιες φωτογραφίες ή να διορθώνουμε τά δόντια μας...

— Άμ και ποιος θά μās προμηθεύη εύλα και κάρβουνα για τó χειμώνα;

Κι' έτυχε ακριβώς ο γειτονικός τους καρθουνάρης να θέλη να παντρευτεί κι' έτσι, για να μην τó πολυλογούμε, παντρεύτηκαν κ' η ξη...

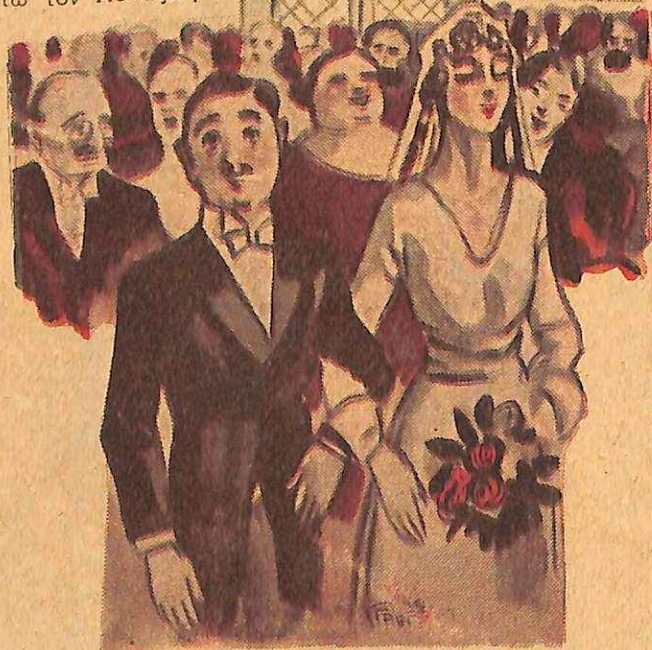
Στήν τελευταία έλεγε η γρηά καθηγητίνα σφουγγίζοντας ένα δάκρυ...

— Ήταν θέλημα Θεού...

Οι δύο γέροι ζούσαν τóρα περιτριγυρισμένοι από ψωμίκια, και παξιμάδια, μιφτέκια, τυριά, λουκάνικα, καινούργιες καρέκλες, άσπυρρουχα και κάρβουνα, άππυλαγμένοι απ' τούς άρχαίους Έλληνες και τούς Ρωμαίους και από τούς πιστωτάς των, άνάμεσα στις κόρες τους, στους γαμπρούς τους και στα έγγονάκια τους.

Κι' έτσι ευτυχισμένοι και οι δύο τους, ζούνε άκόμα και μακαρίζουνε τις κόρες τους...

ΧΑΝΣ ΜΠΑΡΛΕΜ

Η πρώτη παντρεύτηκε τόν ψωμά

Ο Χριστός της Μικρασίας

Η ΤΑΝ τριάντα τριών έτών. Και συνήθιζε να λήη σέ σοβαρό τóνο, όπως και ο "Α λ λ ο ς": — Πλησιάζει η ώρα μου! Θά πεθάνω...

— Η γυναίκες τού χωριού έκαναν τόν σταυρό τους όταν άκουγαν τα λόγια αυτά — γιατί η άλήθεια είναι ότι τó παλληκάρι αυτό έμοιαζε με τó Χριστό... Είχε μακρύα γένεια, τά ξανθά μαλλιά του κυμάτιζαν στους ώμους του, και μιά έκφρασις γλυκύτητος και γαλήνης ήταν χυμένη στο άχρρό, μελαγχολικό πρόσωπό του. Και αυτή ήταν η τρέλλα του, η άθωα τρέλλα του: να φαντάζεται πως είναι Χριστός...

— Τα παιδιά τόν έπαιρναν τó κατόπι και τόν πείραζαν. Εκείνος, όμως, χωρίς να δίνει προσοχή στις ειρωνείες τους, τά εύλογοι με άγγελικό χαμόγελο. Μιά χωριάτισσα, που δεν φημιότανε για τήν ήθική της, τβόαζε στα πόδια τρομαγμένη, μόλις τόν έβλεπε από μακριά, γιατί εκείνος ήθελε να τήν οδηγήση στη θρύση για να τήν πλύνη από τ' άνομήματά της. Ο Χριστός — μ' αυτό τ' όνομα τόν φωνάζαμε στο χωριό — είχε πολλούς έχθρους: τούς μεγάλους τσιφλικάδες, τόν παπά, τόν ταβερνάρη και άλλους. Κανείς, όμως, δεν τολμούσε ν' άπλώση χέρι άπάνω του.

— Η μητέρα του ήταν μιά δυστυχισμένη γυναίκα. Ξενόπλενε για να ζήση. Και σάν να μη της έφτανε η δουλειά αυτή, θάρειά για τήν ήλικία της, ήταν υποχρεωμένη να φροντίζει και για τó παιδί της σάν να ήταν κανένα μωρό. Τόν τάιζε, τόν έντυνε, τόν καθάριζε, τού χτένιζε τά μαλλιά. Μάνα και γιός έμεναν σ' ένα καλύβι, στήν άκρη τού χωριού.

— Γιατί δεν κάνεις κι' εσύ, εύλογη, μένο παιδάκι μου, καμμία δουλειά; έλεγε συχνά η μητέρα στον «Χριστό». Γιατί δεν μαθαίνεις να σπέρνης, να ρογώνης ή να πλέκης καλάθια;... Από τó πρωί ως τó θράδυ, γυρνάς δεξιά κι' άριστερά, και λές λόγια που κάνουν τούς χωριανούς να φοβούνται... Οι Τούρκοι θά σέ πιάσουν καμμία μέρα και δεν θά μπωρώ να σέ γλυτώσω.

— Μά, ποιος θ' άφοσιωθί στους άνθρώπους, αν δεν άφοσιωθώ εγώ; ρωτούσε ο Χριστός με γλυκειά φωνή.

Και όταν τήν έπαιρνε τήν μητέρα του τó παράπονο για τήν κατάντια της, προσπαθούσε να τήν παρηγορήση:

— Μιά μέρα θά καθήσης σ' ένα θρόνο, άνάμεσα σέ άστρα, σπηρίζοντας τά πόδια σου σέ ώμους άγγέλων! Η μέρα αυτή δεν θ' άργήση ναρθή...

Και ο Χριστός έδιδασκε άκατάπαυτα στους ανθρώπους ότι πρέπει ν' αγαπούν τόν πλησίον τους και να είναι μονιασμένοι μεταξύ των. Ωστόσο, από παντού παίρναμε δυάρεστα νέα. Τό μεγάλο ποτάμι της περιφέρειάς μας είχε γεμίσει πτώματα χριστιανών και τά θρηνά φιλοξενούσαν εκατοντάδες πρόσφύγων, που αναγκάστηκαν να έγκαταλείψουν τά σπίτια τους παίρνοντας μαζί τους μονάχα ένα δισάκι με μιά μπομποτά και λίγα άλάτι. Οι άτακτοι

Τούρκοι στρατιώται είχαν ρημάξει τήν περιφέρεια. Τέλος, πάτησαν και τó δικό μας τó χωριό, μιά Παρασκευή μεσημέρι.

— Η μητέρα του Χριστού θυμήθηκε τότε ένα τραγούδι που έλεγε:

«Οί στρατιώτες ήρθαν από 'κει όπου φωνάζουν τά κοράκια — και κούρσεψαν τόν τόπο μας μιά Παρασκευή».

Οί άντρες του χωριού είμαστε στα χωράφια. Η γυναίκες μας έτρεξαν να μās θρουν, μισότρελλες από τόν φόβο τους, με τήν πρόφασι ότι θά μās έφερναν φαί.

— Πάρτε χρήματα και τρόφιμα, είπαν στους στρατιώτες, όταν τούς είδαν ξαφνικά μπροστά τους. Πάρτε, τι έχουμε και δεν έχουμε... Μονάχα να μη ξαναγυρίσετε στο χωριό μας γιατί είναι τώρα έποχή τού θέραιμού...

— Η γυναίκες μας ήθελαν ν' αποφύγουν τήν ντροπή των κοριτσιών τού Ισμίτ, τά όποια υποχρεώθηκαν να χορέψουν δόλγυμνα έμπρός στους στρατιώτες.

Μά εκείνοι, χωρίς να συγκινηθούν διόλου, γυρνούσαν έδω κι' εκεί σάν πεινασμένοι λύκοι, θάζοντας ένα κόκκινο σημάδι στήν πόρτα τού σπιτιού εκείνου που είχαν σκοπό να τó ρημάξουν.

— Έπικεφαλής των άτάκτων στρατιωτών, ήταν μερικοί παλαιοί χωροφύλακες της περιφέρειας, που ήξεραν καλά τήν οικονομική κατάσταση κάθε χωριανού...

— Όταν, λοιπόν, μάθαμε από τις γυναίκες μας τί συνέβαινε, ώπλιστήκαμε

με τά δρεπάνια μας και κρυφτήκαμε μες στα σάχια. Νομίζαμε πως από στιγμή σέ στιγμή θ' άκούγαμε τή φωνή τά τριζοβολή, γιατί οί στρατιώτες συνήθιζαν να θάζουν φωτιά στα χωριά από τά όποια περνούσαν. Παρακαλούσαμε τόν Θεό να λυπηθί τούλάχιστον τήν συγκομιδή μας, τά ώριμα σάχια που κυμάτιζαν πάνω από τó κεφάλι μας. Και σωπαίναμε, σφίγγοντας με λύσσα τήν λαθή των δρεπάνων μας.

— Η μητέρα του Χριστού έκλαιε και θογγούσε. Είχε θγάλει τó τσεμπερί της και τραβούσε τά μαλλιά της από άπελπισία, έπειδή ο γιός της πήγε να θρή τούς στρατιώτες. Έφυγε, χωρίς να μαλακώσει η καρδιά του από τά δάκρυα και τις ίκεσες της μάνας του. Προχώρησε άνάμεσα στα σάχια, με σηκωμένα τά δυο δάχτυλα, σάν να ήθελε να τά εύλογήση...

— Η άλλες γυναίκες προσπάθησαν να παρηγορήσουν τη μητέρα.

— Μην κάνης έτσι, καυμένη! της έλεγαν. Ο γιός σου δεν θά πάθη τίποτα... Οί Τούρκοι δεν πειράζουν ποτέ τούς τρελλούς!

— Άλλ' η γρηά κουνούσε άρνητικά τó κεφάλι της:

— Οί Τούρκοι μισούν τόν σταυρό! άπαντούσε. Θά μού τó σκοτώσουν τó παιδί μου!

Στό μεταξύ, οί στρατιώτες εξακολουθούσαν να σπάζουν τις πόρτες των σπιτιών μας και από τόν θόρυβο που έκαναν καταλαβαίναμε ότι μάλλοναν ποιός να πρωτοπάρη τά έπιπλα μας και τά διάφορα πράγματά μας.

— Κύττα, κύττα! έλεγαν η γυναίκες στήν μητέρα του Χριστού. Οί Τούρκοι θέλουν μονάχα να μās κλέψουν. Δεν θά πειράξουν τó γιό σου!

— Ξαφνικά, έπεσε θάρειά σιωπή. Μονάχα τó θρόύσμα των σταχυών άκούγόταν.

— Η μητέρα του Χριστού, που ήρθε στο μεταξύ να μās θρή, έσήκωσε τó κεφάλι της.

— Ο γιός μου μπήκε στο χωριό, είπε. Θεέ μου! Ληψού τó παιδάκι μου και μένα... Δεν κάναμε κακό σέ άνθρωπο μέχρι σήμερα...

Δυνατά γέλια άκούστηκαν στον άέρα. Κατάλαβα ότι οί Τούρκοι θά κοροΐδευαν τόν τρελλό. Σέ λίγο άκούσαμε γιουχαΐσματα και θλαστήμες. Η

μητέρα του δεν μπόρεσε να κρατηθί άλλο. Ξαπλώθηκε χάμα και άρχισε να σέρνεται με μεγάλη προσοχή, τραδώντας πρós τόν κάμπο που βρσκόταν άντικρυ στο χωριό. Ο θορύβος είχε δυναμώσει εκεί κάτω. Τά σκυλιά άρχισαν να ούρλιάζουν. Άκούστηκαν χτυπήματα με σφυρί, σάν να κάρφωναν κάτι. Δεν μπωρούσαμε πειά να καταλάβουμε τί συνέβαινε.

Ξαφνικά, μιά δυνατή κραυγή, μιά τρομερή κραυγή που δεν είχε τίποτα σέ ανθρώπινο, ύψώθηκε στον άέρα. (Συνέχεια στή σελίδα 63).

Πλησιάζει η ώρα!... Θά πεθάνω!

Δυό πιστόλια

Τζώρτζ Πέρκινς, ο περίφημος Αμερικανός πολυεκατομμυριούχος, γύρισε στην καμπίνα του τα εξημερώματα. Ο γραμματέας του, ο Βίλλυ Μπρέστ είχε ξυπνήσει κιόλας κι' έπαιρνε το πρόγευμά του.

— Καλημέρα σας, μίστερ Πέρκινς! του φώναξε, μόλις τον είδε. Τώρα γυρίζετε να κοιμηθήτε; Μά δεν σ'αρέσει λοιπόν η ανατολή του ήλιου;

— Την είδα πολλές, πάρα πολλές φορές, Βίλλυ, όταν δούλευα στο έργοστάσιο... του απάντησε άπτομα ο Πέρκινς. Καί ξέρεις; Μά άδεια τό στομάχι!... Καλή όρεξη λοιπόν, Βίλλυ και μη με ξυπνήσης ακόμη κι' αν μάθης ότι χαλάει ο κόσμος εκεί κάτω στο χαρμαστάσιο της Νέας Υόρκης.

Κι' ο Τζώρτζ Πέρκινς μπήκε στη διπλανή καμπίνα για να κοιμηθί. Τό υπερωκεάνειο θρισκόταν στη μέση του ώκεανού. Η θάλασσα ήταν ήσυχη και τό ταξίδι τους από τό Λονδίνο ήταν από τά πιο ευχάριστα. Ο Πέρκινς, καθώς φορούσε τις πυτζάμες του, θυμήθηκε πάλι την όμορφη ξανθούλα, που είχε γνωρίσει στο σαλόνι. Ήταν βέβαια δύσκολη και ντροπαλή, «ά μ' ένα μαργαριταρένιο κολλιέ θά μπορούσε γρήγορα να κατακτήσει την καρδιά της. Κι' έρριξε μιά ματιά στον καθρέφτη για να δει τό πρόσωπό του. Μά, ξαφνικά, πρόσεξε ένα χαρτί, καρφωμένο με μιά καρφίτσα στην κορνίζα του καθρέφτη, που έγραφε: «Αύριο θά πεθάνης!... Ήθελε ή στιγμή να πληρώσης όλα τά εγκλήματά σου!»

Ο Πέρκινς διάβασε δυό - τρείς φορές αυτές τις λέξεις, χλωμιάζοντας και κατόπιν, μ' ένα μικρό χαμόγελο, ψιθύρισε: «Αισθησιές! Ποιος έκανε αυτό τό άσκημο άστειο;...»

Στάθηκε συλλογισμένος λίγα λεπτά της ώρας και κατόπιν, ξεσπώντας σ' ένα σαρκαστικό γέλιο, ξεπλώθηκε στο κρεβάτι του κι' άποκοιμήθηκε.

«Υστερ' από λίγες ώρες τον ξύπνησε ή σειρήνα του καραβιού που χαιρέτιζε ένα άλλο υπερωκεάνειο. Ο Πέρκινς ώστόσο είχε χάσει τό κέφι του. Ή ξανθούλα του είχε πη: «Θά προσπαθήσω να σ'α δώ αύριο...» Τί περίεργη σύμπτωση! «Αύριο θά πεθάνης!...» έγραφε τό χαρτί εκείνου που ήταν καρφιστωμένο στον καθρέφτη. Ποιός λοιπόν θέλησε να πά'ει μαζί του; Μήπως άρά ν'ε αυτή ή μικρούλα; Πώς λενόταν: Τζόαν Ρώς; Ρώς... Αυτό τό όνομα του ήταν

γνωστό. Χθές τό θράδυ ήταν μεθυσμένος και δεν τό είχε προσέξει. Ρώς... Μά δεν ήταν τό όνομα ενός παλιού συνταίρου του; Ναι!... Αυτό ήταν! Ή Τζόαν ήταν κόρη του Έρμπερτ Ρώς, του ανθρώπου που ο Πέρκινς είχε καταστρέψει για να δημιουργήσει την περιουσία του. Καί τώρα; Ήθελε να ξελογιάσει την κόρη του!... Ο Πέρκινς συλλογισθηκε ότι ο πατέρας της Τζόαν θά του είχε γράψει εκείνο τό σημείωμα. Κι' άνησύχησε...

Μόλις λοιπόν γύρισε από τη γέφυρα ο γραμματέας του, ο Πέρκινς του έξηγήσε τους φόβους του και τον παρακάλεσε να μάθει ποιός ήταν ο πατέρας της Τζόαν Ρώς. Ο Βίλλυ χάθηκε μερικές ώρες κι' όταν παρουσιάσθηκε πάλι μπροστά του, είχε μιά παράξενη λάμψη στα μάτια.

— Μίστερ Πέρκινς, του είπε, ο πατέρας της Τζόαν είναι σ' αλήθεια ο παλιός συνταίρος σας... Ξέρει πώς κάλυπτε τό κόρτε στην κόρη του, πώς θέλετε να σ'ατε χθές μαζί της και πώς θέλετε να την ξελογιάσετε. Αυτός μάλιστα έγραψε εκείνο τό σημείωμα και τό καρφώσε στην κορνίζα του καθρέφτη...

— Αυτός; άπόρησε με άπάθεια ο Πέρκινς. — Μάλιστα, του απάντησε με άπάθεια ο Βίλλυ. Έκανε σύγκριση του γραφικού χαρακτήρος του σημειώματος, υ' κου χαρακτήρος του σημειώματος του Έρμπερτ Ρώς, που τό πήρα κρυφά από τό καρνέ του. Ο γραφικός χαρακτήρας είναι ο ίδιος!...

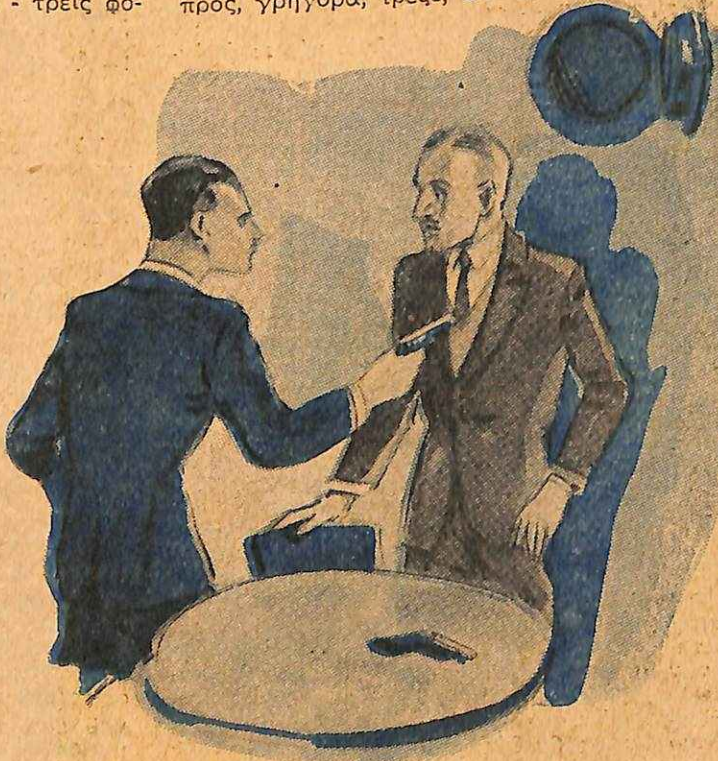
— Βίλλυ, για την αγάπη του Θεού, δεν πρέπει να χάσουμε καρό! φώναξε τότε ο Πέρκινς άνήσυχος. Θά με σκοτώσει! Πρέπει να είδοποιήσουμε την πόρτα της καμπίνας. Ο Βίλλυ μόλις πρόλαβε να κρυφθί. Η πόρτα κατόπιν άνοιξε σιγά - σιγά και παρουσιάσθηκε ένας μεσόκοπος άνδρας, με κουρασμένο πρόσωπο. Ο Πέρκινς τινάχθηκε όρθιος, κατάγλωμος κι' άρπαξε τό περιστροφό του.

— Ρώς! έκανε θραχνά. — Βλέπω πώς δεν με ξεχάσεις, έκανε ειρωνικά ο άλλος. Μά μη φοβάσαι... Δεν ήρθα να σε σκοτώσω... Νά, άφήνω τό περιστροφό μου πάνω στο τραπέζι...

— Τί θέλεις από μένα; είπε, στενάζοντας ο Πέρκινς. — Τίποτε!... του είπε ο Ρώς. Ήρθα μόνο να σου δώσω μιά συμβουλή. Άφησε ήσυχη την κόρη μου. Χθές, όταν έμαθα ότι την άπόφασι να σε σκοτώσω κι' εγώ ήμουν εκείνος που καρφίτωσε τό σημείωμα στον καθρέφτη. Μά τη νύχτα άλλαξα γνώμη...

— (Συνέχεια στη σελίδα 62)

— Μη φοβάσαι, του είπε ο Ρώς. Δεν ήρθα για να σε σκοτώσω...

τον άσπενόμο του πλοίου!...

Ο Τζώρτζ Πέρκινς ήταν κατάγλωμος κι' έτρεμε από τό φόβο του.

— Τά προέβλεπα όλα, μίστερ Πέρκινς! του απάντησε ο Βίλλυ. Είδοποιήσα μάλιστα και τον πλοίαρχο. Ήσυχάστε... Δεν πρέπει να χάνετε τό θάρρος σας. Έχω στη διάθεσί μας είκοσι πρόσωπα που φυλάνε την καμπίνα σας και παρακολουθούν άγρυπνα τον Ρώς. Ο πλοίαρχος μάλιστα σ'α συμβουλεύει να μείνετε εδώ πέρα, γιατί αν βγίητε έξω, σ'α δηλώνει πώς δεν θά φέρη καμμία ευθύνη...

Κι' ο Βίλλυ βγήκε έξω, για να δηάν οι άνθρωποί του ήσαν στις θέσεις τους.

— Όταν ξαναγύρισε, ήταν ολόχαρος. — Μίστερ Πέρκινς, του είπε, τό σχέδιό μου είναι άξιοθαύμαστο! Ο Ρώς θά πέσει στα χέρια μας την κατάλληλη στιγμή. Προσφρονέως όμως έτοιμάσθηκε να δεχθίτη την έπίσκεψί του...

Ο Πέρκινς τινάχθηκε όρθιος, με τά μάτια γουρλωμένα από τη φόβη.

— Είσαι τρελλός, Βίλλυ, του φώναξε. Θάρρη δώ πέρα ο Ρώς;

— Μά μη φοβάστε... έκανε εκείνος χαμογελώντας. Έτσι συμφώνησα με την άστυνομία του πλοίου. Έγώ θά κρυφτώ μέσα σ' εκείνο τό ντουλάπι, κι' έτσι θά είμαι έτοιμος να έπέμβω την κατάλληλη στιγμή. Πρέπει να συλληφθί ο Ρώς έπ' αυτοφώσω!...

Ο Τζώρτζ Πέρκινς παραδέχθηκε πώς είχε δ'κνο ο γραμματέας του. Άρχισαν λοιπόν να καπνίζουν και να περιμένουν με άγωνία την ά'σκηψι του Ρώς. Κι' αλήθεια, ύστερ' από μιά δόκνηρη ώρα, κάποιος χτύπησε στην πόρτα της καμπίνας. Ο Βίλλυ μόλις πρόλαβε να κρυφθί. Η πόρτα κατόπιν άνοιξε σιγά - σιγά και παρουσιάσθηκε ένας μεσόκοπος άνδρας, με κουρασμένο πρόσωπο. Ο Πέρκινς τινάχθηκε όρθιος, κατάγλωμος κι' άρπαξε τό περιστροφό του.

— Ρώς! έκανε θραχνά. — Βλέπω πώς δεν με ξεχάσεις, έκανε ειρωνικά ο άλλος. Μά μη φοβάσαι... Δεν ήρθα να σε σκοτώσω... Νά, άφήνω τό περιστροφό μου πάνω στο τραπέζι...

— Τί θέλεις από μένα; είπε, στενάζοντας ο Πέρκινς. — Τίποτε!... του είπε ο Ρώς. Ήρθα μόνο να σου δώσω μιά συμβουλή. Άφησε ήσυχη την κόρη μου. Χθές, όταν έμαθα ότι την άπόφασι να σε σκοτώσω κι' εγώ ήμουν εκείνος που καρφίτωσε τό σημείωμα στον καθρέφτη. Μά τη νύχτα άλλαξα γνώμη...

— (Συνέχεια στη σελίδα 62)

Ένα μπουκέτο βιολέττες

ΚΕΙΝΟ τον καιρό οι γονείς μου καθόντουσαν στο Ζουβινύ, στο σπίτι του παππού μου, που τό είχαν μοιρασθί τά δυό παιδιά του, ο Βιθιάν Τουπέν, ο θετός μου και ο Άρσέν Τουπέν, ο πατέρας μου.

Η διαθήκη όμως, που άφηνε τό μεγαλύτερο τμήμα του σπιτιού στο θείο μου, ο οποίος ήταν πρωτότοκος, έγινε αίτία να μαλώσουνε τά δυό άδελφια και να κρατούνε κάκια ο ένας στον άλλον σωστά 25 χρόνια. Τά δυό σπίτια μας χωρίζονταν από ένα μεσότοιχο, ή πόρτα του όμως ήταν πάντα κλειδωμένη κι' έτσι δεν ύπήρχε καμμία έπικοινωνία.

Έπί άρκετό καιρό, ζούσαμε ήσυχα, γιατί ο θετός μου ήταν άξιωματικός και γύριζε σε διάφορες φρουρές. Τά πράγματα όμως χειροτέρευαν όταν πήρε την σύνταξί του και ήρθε και κάθησε στο σπίτι του, μαζί με την κόρη του, που την πήρε από τό μοναστήρι των καλογρηών, όπου σπούδαζε. Οι δυό άδελφοί, μόλις θρέθηκαν πάλι κοντά, προσπαθούσαν να θγάλουν τά μάτια ο ένας του άλλου. Ο πατέρας μου, που ήταν γραμματέας της Δημαρχίας, έκοβε στον άδελφό του διαρκώς πρωτόκολλα για διάφορες παραβάσεις, σε ζητήματα καθαριότητας.

Εκείνη την εποχή, εγώ ήμουν 22 χρόνων, και σπούδαζα Ιατρική στο Νανσύ. Γι' αυτό δεν ήξερα, τί ακριβώς γινόταν στο σπίτι μας. Όταν έπληρα όμως τό δίπλωμά μου και γύρισα στο σπίτι, τά έμαθα όλα άμέσως.

Τό πρωί της άλλης ήμέρας όμως, μόλις άνοιξα τό παράθυρό μου, για να καμαρώσω τό χιόνι, αντίκρυσα ένα χαριτωμένο θέαμα: Ένα κορίτσι πολύ όμορφο, μοίραζε ψιχουλά σε μερικές κόττες, που την είχαν τριγυρσει και παίζανε σχεδόν μαζί της. Η κόρη αυτή με τά ζωηρά μαύρα μάτια και τό πονηρό στοματάκι, ήταν πολύ χαριτωμένη.

Είπην τη στιγμή μ' έφώναξε ή μητέρα μου να πάω τον καφέ και της διηγήθηκα αυτό που είδα.

— Θά ήταν, χωρίς άλλο, ή ξαδέλφη σου ή Κολέττα, μου απάντησε. Τό νού σου μην πής τίποτα του πατέρα σου γιατί θά γίνη έξω φρενών. Κι' άλλη φορά, παιδί μου, τό καλό που σου θέλω, να μη κυττάζης τί κάνουν οι γείτόνοι!...

Καταλαβαίνετε τώρα τί έγινε. Η Κολέττα, επειδή ακριβώς ήταν άπηγορευμένος καρπός για μένα, μου φάνηκε περισσότερο έλκυστική. Περιωριζόμουν όμως να την βλέπω από μακριά, και να την θαυμάζω κάθε μέρα και περισσότερο.

«Υστερ' από λίγες ήμέρες, θά δινόταν ο έτήσιος φιλανθρωπικός χορός στη Δημαρχία. Ο πατέρας μου δεν μπόρεσε να πάη. Η μητέρα μου υπέφερε από νευραλγίες και δεν μπόρεσε να βγίη έξω. Πήγα λοιπόν μόνος μου.

Στη Δημαρχία δοκιμάσα μιά ευχάριστη έκπληξη. Σε μιά γωνία άναγνώρισα την ξαδέλφη μου Κολέττα, που καθόταν κοντά σε μιά ώριμη κυρία. Μου φάνηκε όμορφότερη από άλλοτε με τό ντεκολτέ που φορούσε.

Σε λίγο ή μουσική άρχισε να παίζη ένα κομμάτι του χορού. Μου ήλθε ή έπιθυμία να σηκώσω και να την χορέψω... Συλλογίστηκα όμως, τί θά έλεγαν οι γονείς μου και κρατήθηκα.

Ο κόσμος όλος χορεύε. Μονον για την Κολέττα δεν είχε θρεθί κανείς καθαλλιέρος. Τότε δεν δίστασα πειά.

Έτρεξα κοντά της, έκανα μιά υπόκλιση και διευτύωσα την πρόσκλησί μου.

Η Κολέττα με κούταξε, κοκκίνισε, διάσασε λίγα δευτερόλεπτα μόνο κι' έπειτα σηκώθηκε.

Ένώ χορεύαμε, τη ρώτησα:

— Είπε ή πρώτη φορά που έρχόσαστε στο χορό, δεσποινίς;

— Μάλιστα, ή πρώτη. Πριν από λίγο καιρό βγήκα απ' τό μοναστήρι κι' ή νουνά μου ανέλαβε να με συνοδεύσει.

— Άν δεν άπατώμαι, έμεθα μιά γείτονας...

Ένα τσαχπινικό χαμόγελο άνθισε στο στοματάκι της και απάντησε:

— Δεν άπατάσθε δίολου. Είμαστε γείτονας κι' ξαδέλφοι. Μην ξεχνάτε όμως, πώς οι γονείς μας είναι μαλλωμένοι!

— Ναι!... Μά τά παιδιά πρέπει να παρακολουθούν τους γονείς;

— Αυτής της ιδέας είμαι κι' εγώ, ξαδέλφέ μου. Γι' αυτό δέχτηκα να χορέψω μαζί σας!

Χορέψαμε άλλη μιά φορά, λίγο άργότερα. Έπάνω στο χορό της έπεσε ένα μπουκετάκι με βιολέττες. Τό σήκωσα, μέθυσα απ' τη μυρουδιά του και της είπα ίκετευτικά:

— Δώστε μου το!...

— Μά τί θά τις κάμετε;

— Θά μου θυμίζουν πάντα την άποψινή ευτυχισμένη θραυδά!...

Χωρίς ν' ακούσω τότε τις διαμαρτυρίες της, έκρυψα τις βιολέττες στην τσέπη του φράκου μου.

Την άλλη ήμέρα όλη ή πόλις μιλούσε για τη συνάντησί μας και τους χορούς μας. Έλεγαν πώς όλη τη θραυδά έκανα κόρτε της Κολέττας. Έννοείται ότι τό έμαθε γρήγορα τό σπίτι μου. Ο πατέρας μου άρχισε τους ειρωνικούς σαρκασμούς και με είπε Δόν Κιχώτη, που κυνηγώ τους άνεμόμυλους, άφοι κι' αν άγαπούσα την ξαδέλφη μου, ο θεός μου δεν θά μου την έδινε ποτέ...

Ήταν λοιπόν τόσο άγρ'μι αυτός ο θεός μου; Ήμουνά πολύ περίεργος να τον δώ στο πρόσωπό, γιατί δεν τον είχα γνωρίσει έως τότε.

Τόν γνώρισα ως τόσο, υπό πολύ παράξενες συνθήκες. Μιά μέρα που ήταν κάπως καλύτερος ο καιρός, είχα βγίη περίπατο, ως τό γειτονικό δάσος. Έπλησ'αζε να λυγίσω, όταν γύριζα ροβολώντας τον κατηφορικό δρόμο. Καθώς είχε παγώσει τό χιόνι ο δρόμος ήταν πολύ γλιστερός και μου φάνηκε πολύ παράξενο, όταν είδα κάποιον κύριο μεσόκοπο να προχωρή με γρήγορα, μάλιστα, δήμετα μπροστά μου.

Δεν επρόλαθε να σκεφθώ τί είδους τρέλλα ήταν ο περίπατος του μεσοκόπου εκείνου κυρίου, όταν τον είδα να πέφτη καταμεσής του δρόμου.

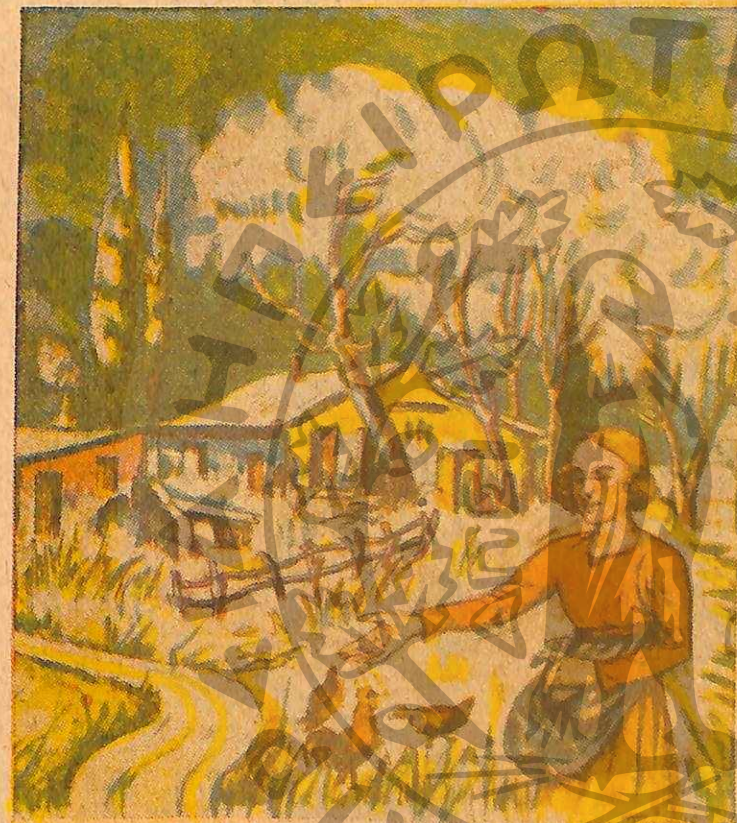
Έτρεξα άμέσως κοντά του. Τόν θρήκα μισοζαλισμένο.

— Πληγωθήκατε; ρώτησα τον άγνωστο.

— Έλπίζω πώς όχι, που να πάση ή όργή!...

Τόν βοήθησα να σηκωθεί, έβαλα όμως άμέσως μιά φωνή πόνου.

— Όσο νάνε, μου φαίνεται πώς στραμπουλήξα

Ένα κορίτσι μοιράζε ψιχουλά σε μερικές κόττες

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΩΔΕΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ

(Του Κλόπστοκ)

τὸ πόδι μου;
— Κάθεσθε μακρὰ;
— Πέντε λεπτά από δώ.
— Στηριχθήτε τότε στο μπράτσο μου νὰ σὰς συνοδεύσω
ἐγὼ ὡς τὸ σπίτι σας!...
— Εὐχαριστῶ, ἀγνωστὲ μου φίλε.
Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξί μου ὅταν τὸν εἶδα νὰ στα-
ματᾷ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ θεῖου μου.
— Ἐδὼ κάθουμαι, μοῦ εἶπε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ νέε μου
φίλε, γιὰ τὸν κόπο σας...
— "Ὅχι, δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀφήσω ἔτσι τοῦ εἶπα. Εἶμαι
γιατρός... Δώστε μου τὴν ἀδεια νὰ σὰς ἐξετάσω προσε-
χτικά!...
— Πολὺ καλὰ. "Ὅπως θέλετε!...

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ μὲ τὴν ἰδέα τί θὰ ἔλεγε
ἡ Κολέττα ὅταν θὰ μ' ἔλεπε. Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμή ἔ-
λειπε κ' ἡ ἐξαδέλφη μου καὶ ἡ ὑπέρτερά τους. Ἀναγκά-
σθηκα τότε νὰ ἐκπλῶσω μόνος μου τὸ θεῖο μου καὶ νὰ ἐ-
ξετάσω τὸ πόδι του. Ἐπρόκειτο περὶ ἐξαρθρώσεως!

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, νὰ πάρῃ!... Ὅθι μείνω λοιπὸν ὁδο-
μάδες στὸ κρεβάτι;
— Ἐσυχάζετε. Εὐτυχῶς σήμερα μὲ μασάζ, ἐπιτυχάνου-
με γρήγορη θεραπεία. Αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι τὴν ἀναλαμβάνω
ἐγὼ!...

Σὲ λίγο ἦλθε ἡ Κολέττα. Ἐγὼ τραβήχτηκα ἀμέσως λίγο
παράνομα.

— Μπα, Θεέ μου... μπαμπά, τί ἐπάθατε; φώναξε μόλις
εἶδε τὸν πατέρα της ξαπλωμένο καὶ μὲ δεμένο τὸ πόδι.
— Εὐτυχῶς τίποτε, παιδί μου, χάρις στὸν κύριο ἀπ' ἐδῶ,
τὸν ὁποῖο σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσης!

Ἀναγκάσθηκα τότε νὰ φανῶ. Ἡ Κολέττα μόλις μὲ εἶδε
φώναξε σαστισμένη:

— Μπα! Σεῖς εἴσατε, κύριε Μαρσιάλ;
Ὁ θεῖός μου ἀνασηκώθηκε ἐκπληκτός καὶ τὴ ρώτησε:
— Τὸν ξέρεis, λοιπὸν, τὸν κύριο;
— Βέβαια, μπαμπά. Χόρεψα μάλιστα μαζί του στὸ χορὸ
τῆς Δημαρχίας!

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή, νὰ πάρῃ! Εἴσατε λοιπὸν
ὁ γιὸς τοῦ Ἀρσέν Τουπέν;

— Ναι, θεῖε μου!...
— Ἀ! ὄχι!... Δὲν ἔχεις θεῖο... μὲ κατάλαβες;
Ὅποτε θέλω νὰ μὲ περιποιηθῇς πειά!... Σὲ εἶχα
συμπαθήσει... ναι!... Εἶσαι ὅμως, ὁ γιὸς τοῦ ἀ-
δελφοῦ μου κ' αὐτὸ φτάνει!...

— Δοῦλος σας, κύριε... Δοῦλος σας!...

Ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω σὺν ὀρεγμένη κόττα,
ἐνῶ ἡ Κολέττα ἐξαμύλωνε τὸ κεφάλι της, ἴσως
γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της...

Ὅταν ἔρχεται δυστυχῶς ἓνα κακὸ, πρέπει νὰ
περιμένῃ κανεὶς καὶ ἓνα ἄλλο. Τὴν παραμονὴν
τῶν Χριστουγέννων ἔπιασε ἓνας φοβερός κατα-
κλυσμός. Στὸ σπίτι μας, ποὺ ἦταν πολὺ παλὸ,
ἡ θροχὴ εἶχε στάξει σ' ὅλα τὰ δωμάτια, τὰ ὁ-
ποῖα μετεβλήθησαν σὲ λῆμνες. Ὅτε ἡ κρεβάτο-
κάμαρες, ὅτε ἡ τραπεζαρία ἦσαν κατοικίσιμες.
Μὲ κουβάδες ἀδειάζαμε τὸ νερὸ καὶ συλλογιζό-
μαστε πῶς θὰ κάναμε Χριστούγεννα καὶ πῶς θὰ
τὰ καταφέρναμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Μιά στιγμή ἔξαφνα ἀκούστηκε ἓνας παράξε-
νος κρότος στὴν κλειδωμένη ἀπὸ ἀμνημονεύτων
χρόνων πόρτα τοῦ μεσοτοιχοῦ. Σὲ λίγο, πρὸς
μεγάλῃ μας ἐκπληξί, ἡ πόρτα ἀνοίξε ἐντελῶς
καὶ στὸ ἀνοιγμα φάνηκε ὁ θεῖός μου.

— Ἐ! τί πάθατε; μὲς φώναξε... Μὰ τί μὲ κυτ-
τᾶτε ἔτσι σὺν σκιάχτρο;

Ὁ πατέρας μου συνῆλθε πρῶτος ἀπὸ τὴν ἐκ-
πληξί του καὶ εἶπε μὲ πονηρία:

— Χά... χά... χά!... Ἦρθετε νὰ χαρῆς τὴ δυ-
στυχία μας, κύριε ἀδελφέ μου;

— Ἀρσέν! διαμαρτυρήθηκε σοβαρὰ αὐτός. Δὲν
εἶμαι τόσο κακὸς ὅσο φαντάζεσαι!... Ὁ γιὸς σου
μοῦ ἔκανε καλὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα κι' ἐνῶ
ἐρχομαι νὰ σὰς τὸ ἀνταποδώσω, γιὰτὶ θὰ σὰς
πῶ, θαρρέθηκα πειὰ νὰ βλέπω τὴν κόρη μου νὰ
κλαίει!...

— Ἐλα, ἀδελφέ μου!... Ἐλα!... Ἀς ἐξα-
σουμε τὰ περασμένα!... Ἀς ἐξάσουμε τὰ χέρια
μας, κι' ἐλάτε ὅλοι νὰ σὰς φιλοξενήσω!...

Ὁραιοτέρα Χριστούγεννα, ἀλήθεια, δὲν ἔκανα
ποτέ μου. Στὸ πλευρὸ μου ἦταν πάντα ἡ Κολέτ-
τα, ποὺ μὲ ρωτοῦσε τσαμπινικά, ἂν εἶχα φυλάξει
τὸ μπουκέτο ἐκεῖνο μὲ τὶς βιολέττες...

Ἐπειτ' ἀπὸ λίγους μῆνες, τὸ Πάσχα, τὴν παν-
τρεύτηκα.

ANTRE TERIE

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ ΚΑΙ ΩΔΕΣ

ΕΡΩΤΙΚΟ

(Του Κλόπστοκ)

Ἀ! νᾶτος, νᾶτος, ἔρχεται ὁ ἀγαπημένος μου.
Κυττάχτε τον! Εἶνε ὥραϊος! Φτάνει νικητὴς τὸν ἐχθρὸν
τῆς πατρίδος... Ποτέ δὲν ἦταν τόσο ὥραϊος ὅσο σήμερα!
Εἶνε πλημμυρισμένος στὸν ἰδρώτα καὶ στὸ αἷμα!

Φτάνει ὁ ἀγαπημένος μου!... Ἐλα! Σὲ προσμένω...

Ἐλα! Ποτέ μου δὲν σ' ἀγάπησα ὅπως τώρα! Τὰ χέρια
μου τρέμουνε καθὼς σκέφτομαι ὅτι σὲ λίγο θ' ἀγγίξουν τὸ
κορμί σου, γιὰ νὰ σοῦ σφουγγίσουν τὸν ἰδρώτα σου καὶ
τὸ αἷμα ποὺ στάζει στ' ὥραϊο πρόσωπό σου...

Ἐρχεσαι στεφανωμένος ἀπὸ δόξα γιὰ νὰ πάρῃς ἀπ' τὰ
φλογισμένα χεῖλιά μου τὸ φιλὶ τῆς ἀγάπης...

Τὸ φιλὶ τῆς ἀγαπημένης σου! ποὺ δὲν σὲ ἐξέχασε οὔτε
στιγμὴ ἀπὸ τότε ποὺ λείπεις...

Μὴ στέκεσαι! Οὔτε στιγμὴ μὴν ἀμφιβάλεις...

Ἡ ζωὴ μου εἶνε σὰ χέρια σου... Σοῦ ἀνῆκα δόλοκληρη.

Εἶνε ἡ στιγμὴ ποὺ ἡ δόξα, ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἔρωτας θὰ
δώσουν τὸ χέρι!... Ἐλα!...

ROBERTOS KAI KLAIRETTI

(Του Τήντ)

Ἦταν ἀνοιξί. Ἐνα ἐλαφρότατο ἀεράκι δρόσιζε τριγύρω
τὸ καταπράσινο λειβάδι.

Ἡ φύσις ὅλη ἀναπαύτανε σ' ἓνα ὕπνο μακάριο καὶ μόνο
δυὸ ψυχὲς ἔρημες διευθύναν τὰ θήματά τους, ἀργὰ, πρὸς
τὴν πηγὴ τοῦ δάσους.

Ἦσαν ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Κλαιρέττη...

Ἦσαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι τοῦ δάσους...

Καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴν πηγὴ, πρὸς τὴν
πηγὴ, κοντὰ στὴν ὁποία τὸν παλὸ καιρὸ, εἶχαν
δώσει τὸ πρῶτο φιλί, τὸν πρῶτο ὄρκο τῆς ἀγάπης
τους...

Ἦταν γι' αὐτοὺς τὸ ἱερώτερο μέρος τοῦ
δάσους. Καὶ προχωροῦσαν καὶ σώπαιναν...

Ὡ! πόσο ἡ πηγὴ εἶχε ὡμορφῆναι ὕστερα ἀπὸ
τόσα χρόνια!

Ἀλήθεια, τί γλυκὸ καταφύγιο γιὰ τὸν ταξιδιώ-
τη, ποὺ θάθελε ν' ἀναπαυτῇ κάπου, ὕστερα ἀπὸ
τόση πορεία μέσα στὸ δάσος...

Καθῆσαν κ' οἱ δυὸ στὸ ἴδιο μέρος ποὺ ἀπὸ τότε
τὸ εἶχαν χαραγμένο στὸ νοῦ τους...

Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ, χωρὶς νὰ θυλῇ
κανεὶς τους, οὔτε μιὰ λέξι...

Ἐξαφνα, ἡ Κλαιρέττη σηκώθηκε κι' ἔκοψε ἀπ'
ἐκεῖ κοντὰ δυὸ κόκκινα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ...

Ὁ Ροβέρτος τὴν κυττοῦσε γελαστός...

Ἡ Κλαιρέττη τὰ κύτταξε μερικὲς στιγμὲς τὰ
δυὸ αὐτὰ ὅμοια κόκκινα λουλούδια...

Ὡστε νὰ πένουν στὸ νερὸ τῆς πηγῆς...

Τὸ ρεῦμα τὰ παρέσυρε ἀμέσως.

Καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι τὰ κυττοῦσαν...

Ὡ! Ὡ! ἔκανε ἡ Κλαιρέττη. Κύττα... κύττα...

Τὰ δυὸ λουλουδιὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ χωρίζονται
καὶ ν' ἀπομακρύνεται τὸ ἓνα ἀπ' τ' ἄλλο...

Κύττα, κύττα, ἐπανάλαβε καὶ πάλι ἡ Κλαι-
ρέττη... Κύτταξε, ἀγαπημένε μου Ροβέρτε... γιὰτὶ
τὰ δυὸ αὐτὰ ὅμοια λουλούδια χωρίστηκαν; Θεέ
μου! Σὲ λίγο, θὰ χαθοῦν... μακρὰ τὸ ἓνα ἀπ' τ'
ἄλλο...

Ὡ! Ὡ! Ὡ! ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος... Δὲν
μπορεῖ... κάπου μακρὰ, πὶο κάτω, θὰ ξανασυ-
ναντηθοῦνε...

Ἡ Κλαιρέττη σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ
χέρια της κι' ἀρχισε νὰ κλαίει...

Καὶ ἡ σελήνη τὴν κύτταξε θλιβερά, καὶ τὸ κε-
λάδισμα τοῦ πουλιοῦ ἀρχισε νὰ γίνεται πὶο λυ-
πηρό...

Τότε ὁ Ροβέρτος τὴν πλησιάζει τρυφερά:

Μὰ γιατί κλαῖς, Κλαιρέττη μου, τῆς λέει χαί-
δευτικά. Γιατὶ κλαῖς; Δὲν ἔμαθες λοιπὸν ἀκόμα
τὴ ζωὴ... Δὲν πείσθηκες λοιπὸν ἀκόμα... Δὲν σ' ἔ-
μαθε κανεὶς ὡς τώρα, πῶς τὸ μέλλον καὶ ἡ μοῖρα
θὰ κυβερνᾶνε πάντα τὴ ζωὴ μας, χωρὶς σ' αὐτὰ
νὰ μπορέσουμε ποτέ ν' ἀντισταθοῦμε...

Καὶ ἡ Κλαιρέττη τὸν κύτταξε ἀφηρημένη... Καὶ
ἡ σελήνη κρυφογελοῦσε ψηλὰ στὸν οὐρανό... Καὶ
τὸ πουλάκι ἀρχισε καὶ πάλι νὰ τρανοῦδάει πὶο
γλυκὰ, πὶο τρυφερά...

Τὰ συνταρακτικότερα ἱστορικὰ ἐγκλήματα

Τὸ ἐγκλημα ἐνὸς φανατικοῦ ἱερέως

(Ἐσκότωσε τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῶν Παρισίων στὴν ἐκκλησίαν)

Ἡ θροχὴ καὶ τὸ κρῦο δὲν ἐμπό-
δισαν τοὺς πιστοὺς νὰ πᾶνε, τὸ
ἀπόγευμα τῆς 3ης Ἰανουαρίου
1857, στὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀ-
γίου Εὐσταθίου τῶν Ὁρέων.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐρωτάζετο ἡ μνήμη
τῆς Ἁγίας Γενεβιέθης, προστάτιδος
τῶν Παρισίων, καὶ, ὅπως ἦταν ἐπόμε-
νο, παρατηρήθη ἐξαιρετικὸς συνωσι-
σμός σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες. Ἐκεῖνο,
ὅμως, ποὺ ἔκανε τὸν κόσμον νὰ προ-
τιμῇ τὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου,
ἦταν τὸ γεγονός ὅτι σ' αὐτὸν θὰ λει-
τουργοῦσε ὁ ἴδιος ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν
Παρισίων, ὁ αἰδ. Σιμπούρ.

Μόλις τελείωσε τὸ κήρυγμα τῆς ἡ-
μέρας, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀπεσύρθη στὸ
σκευοφυλάκιο καὶ παρουσιάστηκε σὲ
λίγο ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν ἱερέων τοῦ
ναοῦ, οἱ ὅποιοι ἀρχισαν τὴν περιφορὰ
τῶν λειψάνων τῆς ἁγίας. Ἡ κατάνυξις
τοῦ ἐκκλησιασματος εἶχε φτάσει στὸ
κατακόρυφο, — ὅταν, ξαφνικά, ἓνας
μαυροντυμένος νέος πλησίασε τὸν ἀρ-
χιεπίσκοπο, τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ἀριστε-
ρὸ χεῖρ, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ θυβίζει
ἓνα μαχαίρι στὰ πλευρά, φωνάζοντας:

— Κάτω οἱ εἰδωλολάτραι!...

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἔγινε τόσο γρήγορη,
ὥστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαζόμε-
νους δὲν πρόλαβε νὰ προσφέρει τὴν βο-
ήθειά του στὸν ἀρχιεπίσκοπο. Τὸ θῆμα
ἔπεσε κάτω, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πό-
νο. Τὸ μετέφεραν στὸ σκευοφυλάκιο
καὶ φώναξαν ἓνα γιατρό. Ἀλλ' ἦταν
πολὺ ἀργὰ πειά.

Ὁ αἰδεσιμώτατος εἶχε ὑποκύψει ἐν-
ταυμετὰ στὸ θανατηφόρο τραῦμα του.
Ὅσο γιὰ τὸν δολοφόνου, τὸν ὁποῖον οἱ
ἱερεῖς ἀπέσπασαν μὲ μεγάλο κόπο ἀπὸ
τὰ χέρια τοῦ ἐξαγριωμένου πλήθους,
δὲν ἔχασε διόλου τὴν ψυχραιμία του.

— Ὁνομάζομαι Ζαν-Λουὶ Βερζέ—δή-
λωσε στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας,
ποὺ εἶχε τρέξει ἀμέσως στὴν ἐκκλησίαν
μόλις ἐπληροφορήθη τὴν δολοφονία
τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Εἶμαι τριάντα ἑ-
τῶν, καθηρημένος ἱερεὺς.

— Γιατὶ φώναξε: «Κάτω οἱ εἰδωλο-
λάτραι»; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς δι-
ευθυντής.

— Γιατὶ ἤθελα νὰ διαμαρτυρηθῶ κα-
τὰ τῆς λατρείας τῶν λειψάνων τῶν
ἁγίων... Ἡ κακὴ αὐτὴ συνήθεια δὲν
διαφέρει διόλου ἀπὸ τὴν εἰδωλολα-
τρεία!...

Ἡ ἀνάκρισις δὲν ἦταν βέβαια δυνα-
τὸν νὰ συνεχισθῇ στὴν ἐκκλησίαν. Καὶ
ὁ δολοφόνος ἱερεὺς μετεφέρθη στὶς φυ-
λακὲς τοῦ Μαζά. Μόλις τὸν ἐκλείσαν
σ' ἓνα κελλί, τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ
ζήτησε ἦταν νὰ φάει.

Δὲν ἔφαγα τίποτα ἀπὸ τὸ πρῶτο,
ἐξήγησε στὸν διευθυντὴ τῶν φυλακῶν.
Μὲ κατεῖχε, θλίπετε, μεγάλη ταραχὴ...

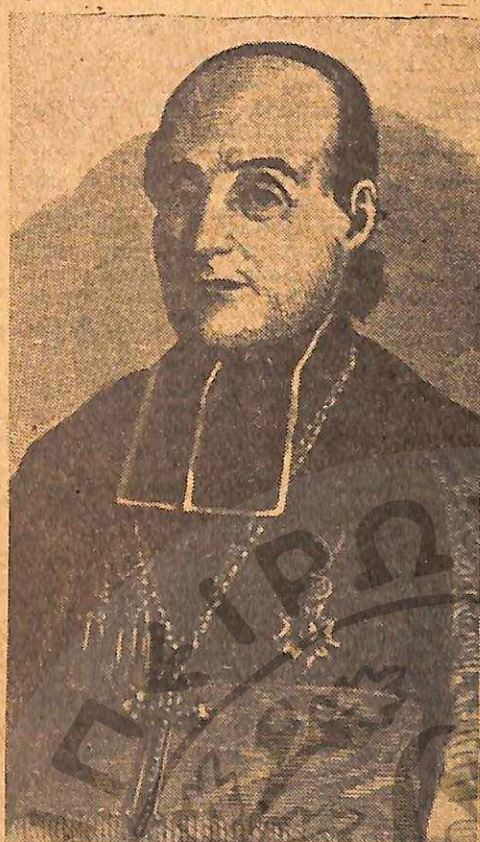
— Ὡστε εἶχες προμελετήσει τὸ ἐγ-
κλημα;

— Ἐννοεῖται. Καὶ ξέρετε γιατί σκό-
τωσα τὸν ἀρχιεπίσκοπο;... Γιὰ νὰ τι-
μωρήσω στὸ πρόσωπό του τὸν ἀπῶν-
θρωπο νόμο ποὺ ἀπαγορεύει τοὺς ἱε-
ρεῖς νὰ παντρεύονται! Μήπως οἱ ἱε-
ρεῖς δὲν εἶνε κι' αὐτοὶ ἄνθρωποι!...

— Μετανοεῖς τώρα γιὰ τὴν πράξι

σου;
Ὁ Βερζέ δὲν ἔδωσε ἀπάντησι στὸ
ἐρώτημα αὐτό.

Ὁ ἀνακριτὴς δὲν ἤξερε πειὰ τί συμ-
πέρασμα νὰ θυλῇ. Ὁ δολοφόνος ἀ-
πεδείκνυε μὲ τὶς ἀλληλοσυγκρουόμενες
ὁμολογίες του ὅτι ἦταν τρελλός. Συγ-
χρόνως, ὅμως, παρείχε τὴν ἐντύπωσι
φανατικοῦ θρησκολήπτου... Τί συνέ-
θαινε μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; Ποῖα ἦ-
σαν τὰ ἐλατήρια ποὺ τὸν παρότρυναν
νὰ σκοτώσῃ; — καὶ, μάλιστα, μὲς στὴν
ἐκκλησίαν καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς λει-
τουργίας! — τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῶν
Παρισίων, ἓνα κληρικὸ διακρινόμενο
γιὰ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη καὶ εὐ-
γένειά του; Καὶ, γιὰ νὰ διευκρινισθῇ

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων
Σιμπούρ.

τὸ μυστήριον τῆς ψυχροσυνθέσεως τοῦ
Βερζέ, ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ ζήτησαν νὰ
μάθουν τὸ παρελθόν του.

Ἐστὶ πληροφορήσαν, κατάπλη-
κτοι, ὅτι ὁ Βερζέ ἔδειξε ἀπὸ τὰ παι-
δικὰ του χρόνια μεγάλη ἀγάπη πρὸς
τὰ θεία, μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐνδια-
φερθῇ γι' αὐτὸν ἡ μαρκεσία ντὲ Ρο-
σφόρ καὶ νὰ τὸν τοποθετήσῃ μὲ δικὰ
της ἑξοδὰ σ' ἓνα σεμινάριο. Οἱ καθη-
γηταὶ ἦσαν κατενθουσιασμένοι ἀπὸ
τὴν ἐπιμέλεια, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν
φιλοπονία τοῦ Βερζέ. Ξαφνικά, ὅμως,
ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ ὑποδειγματικὸς αὐ-
τὸς νέος... ἔκλεψε 60 φράγκα ἀπὸ τὸ
ταμεῖο τοῦ σεμιναρίου! Ἡ διευθυνσις

τῆς ἱερατικῆς σχολῆς ἠναγκάστηκε μὲ
λύπη τῆς νὰ τὸν ἀποβάλῃ. Ἀλλ' ὁ Βερζέ
ἐξακολουθοῦσε νὰ κατέχεται ἀπὸ τὴν
ἐμμονὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Ἐνεργά-
φη, λοιπὸν, σ' ἄλλο σεμινάριο καὶ, με-
τὰ τὴν ἀποπεράτωσι τῶν σπουδῶν του,
ἐχειροτονήθη, ἔγινε διάκονος κι' ἀργά
χρόνως, ὅμως, παρείχε τὴν ἐντύπωσι
φανατικοῦ θρησκολήπτου... Τί συνέ-
θαινε μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; Ποῖα ἦ-
σαν τὰ ἐλατήρια ποὺ τὸν παρότρυναν
νὰ σκοτώσῃ; — καὶ, μάλιστα, μὲς στὴν
ἐκκλησίαν καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς λει-
τουργίας! — τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῶν
Παρισίων, ἓνα κληρικὸ διακρινόμενο
γιὰ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη καὶ εὐ-
γένειά του; Καὶ, γιὰ νὰ διευκρινισθῇ

τῆς ἱερατικῆς σχολῆς ἠναγκάστηκε μὲ
λύπη τῆς νὰ τὸν ἀποβάλῃ. Ἀλλ' ὁ Βερζέ
ἐξακολουθοῦσε νὰ κατέχεται ἀπὸ τὴν
ἐμμονὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Ἐνεργά-
φη, λοιπὸν, σ' ἄλλο σεμινάριο καὶ, με-
τὰ τὴν ἀποπεράτωσι τῶν σπουδῶν του,
ἐχειροτονήθη, ἔγινε διάκονος κι' ἀργά
χρόνως, ὅμως, παρείχε τὴν ἐντύπωσι
φανατικοῦ θρησκολήπτου... Τί συνέ-
θαινε μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; Ποῖα ἦ-
σαν τὰ ἐλατήρια ποὺ τὸν παρότρυναν
νὰ σκοτώσῃ; — καὶ, μάλιστα, μὲς στὴν
ἐκκλησίαν καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς λει-
τουργίας! — τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῶν
Παρισίων, ἓνα κληρικὸ διακρινόμενο
γιὰ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη καὶ εὐ-
γένειά του; Καὶ, γιὰ νὰ διευκρινισθῇ

τῆς ἱερατικῆς σχολῆς ἠναγκάστηκε μὲ
λύπη τῆς νὰ τὸν ἀποβάλῃ. Ἀλλ' ὁ Βερζέ
ἐξακολουθοῦσε νὰ κατέχεται ἀπὸ τὴν
ἐμμονὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Ἐνεργά-
φη, λοιπὸν, σ' ἄλλο σεμινάριο καὶ, με-
τὰ τὴν ἀποπεράτωσι τῶν σπουδῶν του,
ἐχειροτονήθη, ἔγινε διάκονος κι' ἀργά
χρόνως, ὅμως, παρείχε τὴν ἐντύπωσι
φανατικοῦ θρησκολήπτου... Τί συνέ-
θαινε μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; Ποῖα ἦ-
σαν τὰ ἐλατήρια ποὺ τὸν παρότρυναν
νὰ σκοτώσῃ; — καὶ, μάλιστα, μὲς στὴν
ἐκκλησίαν καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς λει-
τουργίας! — τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῶν
Παρισίων, ἓνα κληρικὸ διακρινόμενο
γιὰ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη καὶ εὐ-
γένειά του; Καὶ, γιὰ νὰ διευκρινισθῇ

τῆς ἱερατικῆς σχολῆς ἠναγκάστηκε μὲ
λύπη τῆς νὰ τὸν ἀποβάλῃ. Ἀλλ' ὁ Βερζέ
ἐξακολουθοῦσε νὰ κατέχεται ἀπὸ τὴν
ἐμμονὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Ἐνεργά-
φη, λοιπὸν, σ' ἄλλο σεμινάριο καὶ, με-
τὰ τὴν ἀποπεράτωσι τῶν σπουδῶν του,
ἐχειροτονήθη, ἔγινε διάκονος κι' ἀργά
χρόνως, ὅμως, παρείχε τὴν ἐντύπωσι
φανατικοῦ θρησκολήπτου... Τί συνέ-
θαινε μὲ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν; Ποῖα ἦ-
σαν τὰ ἐλατήρια ποὺ τὸν παρότρυναν
νὰ σκοτώσῃ; — καὶ, μάλιστα, μὲς στὴν
ἐκκλησίαν καὶ κατὰ τὴν ὥρα τῆς λει-
τουργίας! — τὸν ἀρχιεπίσκοπο τῶν
Παρισίων, ἓνα κληρικὸ διακρινόμενο
γιὰ τὴν ἀπέραντη καλωσύνη καὶ εὐ-
γένειά του; Καὶ, γιὰ νὰ διευκρινισθῇ

τῆς ἱερατικῆς σχολῆς ἠναγκάστηκε μὲ
λύπη τῆς νὰ τὸν ἀποβάλῃ. Ἀλλ' ὁ Βερζέ
ἐξακολουθοῦσε νὰ κατέχεται ἀπὸ τὴν
ἐμμονὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ ἱερεὺς. Ἐνεργά-
φη, λοιπὸν, σ' ἄλλο σεμ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΥΣ ΒΥΘΟΥΣ

ΤΟΥ ΤΖΙΜ Ο' ΤΚΡΟΥΤΣ

Ο Τζιμ Λάνσιγκ και ο βοηθός του, Έκαναν μ' όλη τους την ήσυχία τους υπολογισμούς τους, σαν να θρискόντουσαν στο εργαστήριό τους και όχι σε μία μικρή ατσάλινη σφαίρα, χίλια μέτρα κάτω από την επιφάνεια του ωκεανού.

Οι δυο τοιμηροί έπιστήμονες, χωμένοι στη «θαθύσφαιρά» τους, δεν συνεδέοντο με τους άλλους ανθρώπους παρά μόνο μ' ένα χοντρό ατσάλινο καλώδιο και μ' ένα λεπτό τηλεφωνικό σύρμα.

Κάθε τόσο, παράξενα ζώα περνούσαν μπροστά στο παχύ γυαλί από το οποίο οι έπιστήμονες έκαναν τις παρατηρήσεις τους: ψάρια, που σκόρπιζαν γύρω τους φώς, τεράστιοι πολύποδες και άπαξια και άγνωστα μαλακόστρακα. Μια στιγμή μάλιστα, ο Τζιμ Λάνσιγκ νόμισε πως είδε, στο φώς που έρριχνε ο υποβρύχιος προβολέας, την σκοτεινή σιλουέττα ενός τεραστίου ψαριού των βυθών. Έπειδή όμως δεν ήταν βέβαιος γι' αυτό, απέφυγε να το ανακοινώσει τηλεφωνικά στους συντρόφους του, που τον περίμεναν με αγωνία στο κατάρτιωμα του πλοίου, απ' το οποίο είχε κατεβασθεί η θαθύσφαιρα στον βυθό της θαλάσσης.

Το βαπόρι της αποστολής έμενε ακίνητο πάνω στα ήρεμα νερά του Ίνδικου Ωκεανού. Στο τηλέφωνο, ή Μπέττυ Άλison, η παιδική φίλη του Τζιμ Λάνσιγκ, άφογκραζόταν μ' αγωνία κάθε ήχο που προερχόταν από τους βυθούς. Όπως είχαν συμφωνήσει προτού κατεβάσουν την θαθύσφαιρα, ο Τζιμ θα έδινε τηλεφωνικά ένα σημείο κάθε δευτερόλεπτο. Μόλις συνέβαινε το παραμικρό, θα ανέβαζαν όλοταχώς τη σφαίρα μ' ένα δυνατό γεράνιο.

Η Μπέττυ με κανένα τρόπο δεν θα παραχωρούσε σε άλλον τη θέσι της. Είχε σπουδάσει στο ίδιο Ίνστιτούτο με τον Τζιμ και μία στενωτάτη φιλία συνέδεε τους δύο νέους.

— Άφήστε λίγο ακόμα το καλώδιο! διέταξε ο Τζιμ από το βυθό, ξαφνικά.

Η φωνή του φάνηκε στην Μπέττυ κάπως αλλαγμένη από τη συγκίνησι.

Η νέα μετεβίβαση τη διαταγή κι' έτοιμάστηκε να στενογραφήσει όσα θα της έλεγε ο Τζιμ.

— Σε τί θάβος θρискόμαστε; ξαναρώτησε η φωνή από το βυθό του ωκεανού.

Η Μπέττυ έρριξε ένα βλέμμα στα έπιστημονικά έγγραφα που θρискόνταν πλάι της.

— 985 μέτρα, απάντησε. Ο πλοίαρχος λέει πως μπορεί να σάς κατεβάσει ακόμα είκοσι το πολύ μέτρα.

— Καλά. Και τώρα γράφε, σε παρακαλώ. Ένα πελώριο θαλάσσιο τέρας τριγυρίζει μπροστά στον προβολέα μας. Το στόμα του είναι τεραστίων διαστάσεων. Τα δόντια του δεν διακρίνονται... Το ψάρι αυτό, αν ανέβαινε ποτέ στην επιφάνεια, θα μπορούσε κάλλιστα να καταπιεί μία θάρκα... Αν κρίνω από το σχήμα του, θα είναι κανένα «μελανόκητος»... Πλησιάζει... Φαίνεται σαν να ενδιαφέρεται για μας... Ω, Θεέ μου!

Η τελευταίες αυτές λέξεις ειπώθηκαν με πνιγμένη φωνή, που έτρεμε από τον τρόμο. Κ' ύστερα έπακολούθησε μία νεκρική σιωπή.

— Μά τί συμβαίνει; Απάντησέ μου! ρώτησε με αγωνία η Μπέττυ.

Και συγχρόνως θέλησε να διατάξει να ανεβάσουν τη θαθύσφαιρα, μα δεν κατώρθωσε παρά να προφέρει με-

ρικές λέξεις.

— Όχι, όχι! ακούσθηκε η φωνή του Τζιμ από τον βυθό του ωκεανού. Μην ανεβάσετε την θαθύσφαιρα.

Όστε ο Τζιμ ήταν ζωντανός και είχε ακούσει τη διαταγή που η Μπέττυ δεν κατώρθωσε παρά μόνο να την μουρμουρίσει.

Η φωνή του Τζιμ ξανακούσθηκε πάλι σε λίγο, μα αυτή τη φορά ήταν δυνατή και είχαν ένα παράξενο μεταλλικόν ήχο.

— Για τ' όνομα του Θεού, είπε, μην ανεβάσετε τη σφαίρα!

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, το βαπόρι κουνήθηκε δλόκληρο και το χοντρό ατσάλινο καλώδιο τινάχθηκε σαν να το τραβούσε κάποια δύναμις.

Ο Τζιμ, που η φωνή του έτρεμε, έξακολούθησε:

Το τέρας κατάπιε την θαθύσφαιρα, και τώρα θρискόμαστε μέσα στο ουμάχι του... Αν ο πλοίαρχος Γκούναρσον προσπάθησε να ανέλκ' τη σφαίρα, τότε το καλώδιο ασφαλώς θα σπάσει. Παρα κολ' υθ' ηστε μάλλον τις κινήσεις του τέρατος, αφήνετε λίγο καλώδιο όταν τραβάτε για να ιουράσετε το τέρας.

Όταν ο πλοίαρχος Γκούναρσον πληροφορήθηκε το τι συνέβαινε, έγινε κατάχλωμος.

— Καλά, είπε στην Μπέττυ, πέστε στον Τζιμ και στον βοηθό του ότι έλπιζω να τους φέρω σώους και άθλαβείς στην επιφάνεια της θαλάσσης κατά το μεσημέρι. Έχουν αρκετό όξυγονο για ν' αναπνεύσουν ως τότε.

Ο πλοίαρχος προσπάθησε να φωνή ψυχραιμίας, για να μην απελπισίη την Μπέττυ, μα από μέσα του πίστευε πως η προσπάθειές του ήταν μάταιες και πως οι δυο έπιστήμονες ήταν χαμένοι.

Έτρεξε στο καλώδιο που συγκρατούσε τη θαθύσφαιρα και διαπίστωσε πως δεν έμεναν παρά καμμία εκατοσταριά μέτρα για να μανουβράρει. Κι' αναρωτήθηκε, αν θα μπορούσε να κουράσει ένα τέτοιο τέρας, χρησιμοποιώντας ένα τόσο μικρό κομμάτι του καλωδίου.

Ο πλοίαρχος Γκούναρσον, που είχε πολλή φαντασία, είχε αρχίσει κιόλας να συγκρίνει την θαθύσφαιρα μ' ένα κοινό φέρετρο. Παρ' όλη την άπαισιοδοξία του όμως, έδωσε τις κατάλληλες οδηγίες και άρπαξε ο ίδιος το χερούλι που κανόνιζε το μανουβράρισμα του καλωδίου. Κι' από κεινη τη στιγμή άρχισε ο τρομερός αγών μεταξύ της ικανότητας των ανθρώπων και της κτηνώδους δυνάμεως του παμμεγέθους τέρατος.

Φυσικά, το πρώτο που προσπάθησε το μελανόκητος, ήταν να απαλλαγεί από το καλώδιο, που εμπόδιζε τις κινήσεις του. Αναποδογύρισε ξαφνικά, σαν να ήθελε να ξεράσει, τη σφαίρα που το ένωχλούσε και προπάντων για να φτύσει το μεταλλικό καλώδιο που το έρέθιζε τον οισοφάγο. Μ' δέν το κατώρθωσε, και κουνώντας, χωρίς να το θέλη, το πλοίο, έδωσε ένα μεγάλο πλεονέκτημα στον πλοίαρχο Γκούναρσον: το τέρας είχε ανέβει με τις κινήσεις του καμμία εκατοσταριά μέτρα κι' έτσι ο πλοίαρχος είχε τώρα περισσότερο καλώδιο για να μανουβράρει.

Μα και πάλι ο πλοίαρχος δεν είχε ελπίδες. Κι' αν ακόμα κατώρθωνε να φέρη το τέρας στην επιφάνεια της θα-

λάν περάσει μία ώρα, το τέρας άρχισε να κουράζεται και ο πλοίαρχος μπόρεσε να μανουβράρει με περισσότερη ευκολία. Μερικές αποτυχημένες προσπάθειες του κήτους, τον έκαναν να κερδίση ακόμα τριακόσια μέτρα.

— Έχετε ακόμα όξυγονο; ρώτησε η Μπέττυ.

— Έχουμε ακόμα για μία ώρα, απάντησε ο Τζιμ.

Και πάλι, εκείνη τη στιγμή, το καλώδιο τεντώθηκε απότομα, σαν να έπρόκειτο να σπάσει. Το τέρας έκανε απελπισμένες προσπάθειες για να ελευθερωθ' η, μα ο πλοίαρχος τώρα ήξερε ότι ο αντίπαλός του θα παρέλυε.

Εκείνο όμως που φοβόταν τρομερά ο πλοίαρχος, ήταν η τελευταία, ή ύστατη προσπάθεια του μελανόκητους.

Πράγματι, μετά ένα τέταρτο της ώρας, ένα τρομερό τράνταγμα παρ' όλ' ιον να αναποδογυρίσει το βαπόρι. Το ρουλώ του καλωδίου ξετυλίχθηκε με αφάνταστη ταχύτητα και με πολύ κόπο ο Γκούναρσον κατώρθωσε να πιάσει το χερούλι, προτού ξετυλίχθ' ο λα-

τό καλώδιο.

Μα ύστερα απ' αυτό το τράνταγμα ο λα ήσυχασαν.

Μια τρομερή ήσυχία επικράτησε. Και το καλώδιο, που ως τη στιγμή έκεινη ή τ α τεντωμένο, σαν για να σπάσει, έπεσε σχεδόν κατακόρυφα.

Φα, σαν να μην υπήρχε ο τ ή σ ακρη του κα-

Το πλήρωμα ή Μπέττυ, ο νένα πιά θάρος, πλοίαρχος, με

δυσκολία κράτησαν μια κραυγή φρίκης.

Όσαν όλοι τους έβασαν ότι το τέρας είχε κατορθώσει να σπάσει το καλώδιο και θα έπλεε τώρα προς τους βυθούς, έχοντας το ατσάλινο φέρετρο μέσα στο στομάχι

του.

Η Μπέττυ έγειρε μισολιπόθυμη στην κουπαστή, μα, ξαφνικά, ένας ήχος την έκανε να πεταχθ' όρθια.

Ενας ήχος που έρχόταν από τα βάθη του ωκεανού.

— Ζή; ρώτησε αναπνέοντας με δυσκολία η Μπέττυ.

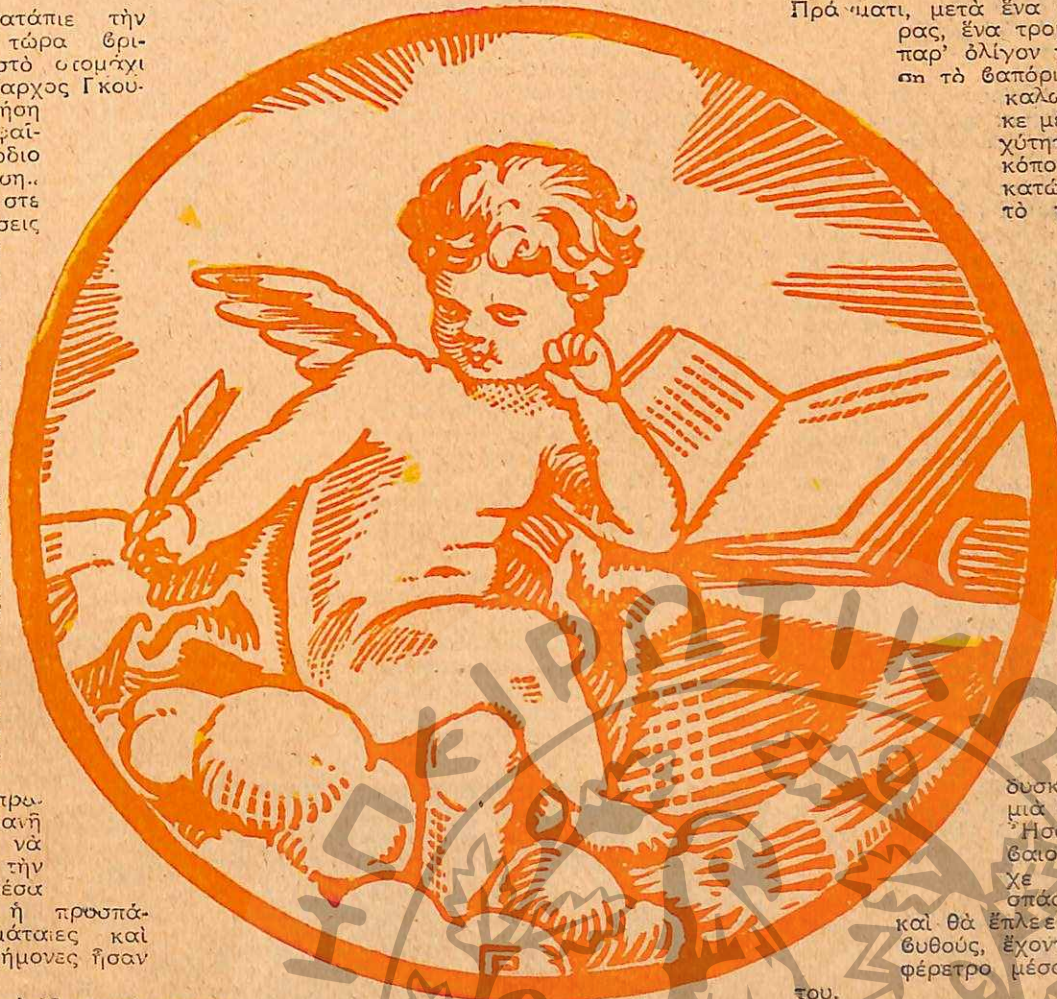
— Ναί, σωθήκαμε! ακούσθηκε η φωνή του Τζιμ. Είναι άπιστευτο!

— Μά πως; Τί συνέβη;

— Το πράγμα είναι απλούστατο: Το μελανόκητος δεν μπόρεσε ν' ανθέξη στην διαφορά πιέσεως που έδημιουργείτο από τα απότομα άνεβοκατεβάσματα. Υπάρχουν διάφορα ψάρια καθώς και ή φύλαινες, που ή αλλαγή αυτή της πιέσεως δεν τ' ένοχλεί. Μα δεν συνέβη το ίδιο με το δικό μας το τέρας, το οποίο έσκασε. Τινάχθηκε σε χίλια κομμάτια σε απόσταση πενήντα

λάσσης, πως θα το σκότωνε; Μονοδυναμίτις θα μπορούσε να ξεκάνη ένα τέτοιο θηρίο. Μα μαζί θα σκοτώνονταν ασφαλώς και οι δυο σύγχρονοι Ίωνάδες. Από την άλλη μεριά πάλι, αν κατώρθωνε, μανουβράροντας προσεκτικά, να κουράσει το ζώο, ο πλοίαρχος φοβόταν μήπως έντωμεταξύ ο Τζιμ και ο σύντροφός του πέθαιναν από ασφυξία.

Σε κάθε στιγμή, το καλώδιο έτριζε σαν να ήταν έτοιμο να κοπ' ή από τα βίαια τραβήγματα του τέρατος. Το βαπόρι πάλι κουνιόταν σαν καρυδότσουφλο, μα ο πλοίαρχος διατηρούσε την ψυχραιμία του. Κάθε φορά που του ήταν δυνατόν, άνεσυρε λίγα μέτρα καλωδίου και το τύλιγε άμέσως στο ρουλώ. Έτσι σε λίγο είχε κερδίσει καμμία διακοσαριά μέτρα.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΚΟΣ ΦΑΝΑΤΙΚΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 57)
συγκρατήση τού μίσους που κόχλαζε στα στήθη του κατά των ιερών. "Εφτασε, μάλιστα, στο σημείο να στείλη μια ύβριστική επιστολή και στον ίδιο τον Πάπα! "Η πράξις του αυτή δεν μπορούσε φυσικά να παραμείνη ατιμώρητη. Και ο πρωτότυπος ιερέας καθήρεθη. Αυτό ήταν το πολυκύμαντο και πολυτάραχο παρελθόν, εκείνου, ο οποίος είχε σκοτώσει τον αρχιεπισκοπο των Παρισίων.

* * *

Δεκατέσσερες ημέρες μετά το Έγκλημα, την 17ην Ιανουαρίου 1857, ο Ζαν-Λουί Βερζέ ώδηγησε πρό του Κακουργιοδικείου του Σηκουάνα, για να δώσει λόγο της πράξεώς του.

"Η δίκη αυτή παρεμεινε ιστορική στα δικαστικά χρονικά του κόσμου.

Μετά την ανάγνωση τού κατηγορητηρίου, εξήγησε τον λόγο ο κατηγορούμενος. Και αρχισε τότε να κάνει ολοκληρή διαλεκτική.

— Πρώ 19 αιώνων—είπε μεταξύ άλλων—ένας άνθρωπος ανώτερος απ' όλους τους ανθρώπους, ο "Ιησους Χριστός δηλαδή, άνθρωπος και Θεός ταυτοχρόνως, απηύθυνε προς την ανθρωπότητα λίγα λόγια γεμάτα νόημα: «Ειρήνη υμίν! Ειρήνη εις όλους!» Πρώ όλιγου, κύριοι ένορκοι, ακούσατε τον κ. πρόεδρο να σας εκθέτη για ποιά πράξι είμαι υπόλογος απέναντι του Θεού, της κοινωνίας και του έαυτού μου. Οί αντίπαλοί μου έχουν τα μέσα να με απαντήσουν, να με κηλιδώσουν, να με παρουσάσουν ως έγκληματία. "Εγώ, όμως, είμαι ανυπεράσπιστος. Παρεκάλεσα ν' ακουσθούν εξήντα μάρτυρες. "Από αυτούς εκλήθη μόνον ένας. Μπορώ, λοιπόν, να πιστεύω ότι μου καταπατήθησαν ώρισμα στοιχειώδη δικαιώματα. Συνεπώς, άρνούμαι ν' απαντήσω στις ερωτήσεις του δικαστηρίου.

"Ο συνήγορός του προσπάθησε να του δώσει να καταλάβη ότι, με την τακτική που ακολουθούσε, επέδραυνε την ήττα του. "Αλλ' ο Βερζέ πλέν ήθελε ν' ακούση τίποτε. "Ανίκανος πλέον να συγκρατηθί, εξύβρισε και τον πρόεδρο και τους ένόρκους. "Εδημιουργήθη πανδαιμόνιο μέσα στην αίθουσα του δικαστηρίου. "Εν τέλει, ελήφθη η απόφασις να δληγηθί και πάλιν ο κατηγορούμενος στη φυλακή, και να συνεχισθί η δίκη από τον αὐτόν.

Οί ένορκοι εφάνησαν ανηλεείς κι ο Βερζέ κατεδικάσθη σε θάνατο.

"Όταν επληροφορήθη στο κελλί του την καταδικαστική αυτή απόφασι, κατελήφθη από κρίσι απελπισίας. "Επείσε κάτω και άρχισε να κλαίη και να χτυπιέται, φωνάζοντας ότι ο "Ιησους δεν θα επέτρεπε να γίνει το Έγκλημα αυτό—να εκτελεσθί δηλαδή ο «μ ο ν ο ς άντιπρόσωπος του έπλ της γής»!...

Τό πρωί της εκτελέσεως, ο Βερζέ λίγο έλειψε να τρελαθί από τον φόβο του, όταν αντίκρουσε τον ιερέα των φυλακών, ο οποίος τον έπεσε κει για να τον εξομολογήση και να τον μεταλάβη. Οί φύλακες άναγκάστηκαν να τον δέσουν σε μια καρέκλα, για να μην κινήσει, όταν αντίκρουσε τον ιερέα των φυλακών, ο οποίος τον έπεσε κει για να τον εξομολογήση και να τον μεταλάβη. Οί φύλακες άναγκάστηκαν να τον δέσουν σε μια καρέκλα, για να μην κινήσει, όταν αντίκρουσε τον ιερέα των φυλακών, ο οποίος τον έπεσε κει για να τον εξομολογήση και να τον μεταλάβη.

ΔΥΟ ΠΙΣΤΟΛΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 54)
"Αν σε σκοτώσω, θα καταστρέψω τη ζωή μου και την εύτυχία της κόρης μου. Προτίμησα λοιπόν νάρθω να σου πω να προσέξεις... Με κατέστρεψες μιά φορά... Φτάνει! Παραμέρισε τώρα, γιατί θα θγής ζημιωμένος. Πέρκινς θα σε σκοτώσω σαν σκυλί, αν τολμήσης να πειράξης την κόρη μου! Αυτά ήθελα να σου πω... Και τώρα σκέψου κι' αποφάσισε...

Κι' ο Ρώς, θγίκε άθόρυβα, όπως είχε μπη στην καμπίνα. Την ίδια στιγμή, ο Βίλλυ πετάχτηκε έξω από το ντουλάπι.

— Φτηνά την γλυτώσατε, μίστερ Πέρκινς!... του είπε.

"Ο Πέρκινς πήρε μιά θαθεία άναπνοή και παράτησε το πιστόλι του, πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο πιστόλι του Ρώς.

— Πρέπει να τον πιάσουν, Βίλλυ! Είπε σε λίγο στο γραμματέα του. Πρέπει να γλυτώσω από αυτόν μιά για πάντα!...

— Ναί, βέβαια! Έκανε παράξενα ο γραμματέας. Θα πω να τον συλλάβουν! Νά κ' η απόδειξις που μου χρειάζόταν!

Και πήρε το περιστροφικό του "Ερμπερτ Ρώς, που το είχε ξεχάσει εκείνο πάνω στο τραπέζι. "Επειτα έπρόσθεσε:

— Θα έβαζα στο χίμα πώς θα σ' σκοτώσω!... αυτό το πιστόλι!...

"Ο Τζώρτζ Πέρκινς χαμονέλασε και τον διώρρωσε:

— Πώς θα έπιχειρούσε να με σκοτώσει, θέλεις να πής, Βίλλυ!...

"Ο γραμματέας κύτταξε το πιστόλι.

— "Η προβλέψις μου δεν θγίκαν αληθινές... ψιθύρισε με μιά θρανή φωνή. Μά την ώρα που ήμουν κρυμμένος στο ντουλάπι, κατέστρωσα ένα άλλο σχέδιο. "Εγώ στα χέρια μου έλες τις αποδείξεις ότι ο "Ερμπερτ Ρώς, ο άσπινδος έχθρος σας, είχε σκοπό να σας σκοτώσει. Λοιπόν, αν θρεθίτε σκοτωμένος, όλος ο κόσμος θα πιστέψη ότι αυτός είναι ο δολοφόνος σας. Νά είσαστε βέβαιοι, μίστερ Πέρκινς, ότι ο πρώτος άνθρωπος που θα συλλάβουν, θα είναι ο "Ερμπερτ Ρώς!...

— Ναί, Βίλλυ, έχεις δίκη, στέναξε ο Πέρκινς. Γι' αυτό σε παρακαλώ να με λυτρώσεις από αυτόν τον άνθρωπο...

— Σύμφωνοι! Έκανε σαρκαστικά ο γραμματέας. Μά πρώτα, πρέπει να λυτρωθώ κι' εγώ από σας... "Εδώ κι' ένα μήνα πλαστογράφησα την υπογραφή σας και εξαργύρωσα ένα μεγάλο τσέκ: χίλιες λίρες! Ξέρω λοιπόν ότι μόλις γυρίσουμε στη Νέα "Υόρκη θ' ανακαλύψετε άμέσως την πλαστογραφία και θα με στείλετε στη φυλακή. Μά εγώ θέλω να χαρώ τις χίλιες λίρες ελεύθερος, μίστερ Πέρκινς, και για να συμβή αυτό, πρέπει έσεις να λείψετε από τη μέση!... "Η τύχη, καθώς βλέπετε, με βοήθησε! Κανείς δεν θα με υποψιαστή. "Η άστυνομία θα συλλάβη άμέσως τον "Ερμπερτ Ρώς!...

Και γρήγορος σαν άστραπή, ο Βίλλυ Μπρέστ στήριξε το πιστόλι στο στήθος "ου Τζώρτζ Πέρκινς και τράβηξε την σκανδάλη. "Ο άλλος, με μιά πνιγμένη κραυγή, σωριάσθηκε στα πόδια του αϊμόφυρτος...

Μά ο Βίλλυ Μπρέστ έκανε ένα τραγικό λάθος. Σκότωσε τον Πέρκινς με το πιστόλι που είχε αφήσει αυτός από...

ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)
τον οποίο στρέφει διαρκώς την ίδια ύψι. "Ετσι στον μισό "ερμη εινε διαρκώς ήμέρα και στον άλλο μισό εινε διαρκώς νύχτα!... Βλέπετε λοιπόν ότι η εκπλήξεις του ανθρώπου σ' αυτές τις επίσκεψεις στους πλανήτες θα εινε ατελείωτες.

"Η έπισκεψις στην "Αφροδίτη εινε άκόμα πιο διασκεδαστική. Θα νομίση κανείς πως θάρυνε ξαφνικά η πώς έπείστροψε χωρίς να το καταλάβη σ' ένα άγνωστο μέρος της Γής. Γιατί, όπως ίσως θα ξέρετε, η "Αφροδίτη στη σύστασι της μοιάζει καταπληκτικά με τη Γή. "Εχει όμως και μιά μεγάλη διαφορά: "Η ατμόσφαιρά της εινε δυο φορές πιο πυκνή από την ατμόσφαιρα της Γής, δηλαδή... άποπνικτική! "Η έκδρομος λοιπόν στις διάφορες τοποθεσίες της "Αφροδίτης θα κούραζαν τον άνθρωπο, γιατί δεν θα μπορούσε να περπατήσει με την ίδια εύκυνια που έχει στη Γή. "Ωστόσο, αν εινε λάτρης του αλπινισμού, θα θρή στην "Αφροδίτη θουνά που φτάνουν στο ύψος των 100 χιλιάδων μέτρων!...

Τις περισσότερες όμως εκπλήξεις άσφαλώς θα δοκιμάση στον πλανήτη Δία, καθώς και στον Ουρανό, στον "Ιουσεϊδώνα και στον Κρόνο. Οί πλανήτες αυτοί, ως γνωστόν, εινε κολοσσιαίοι. Φαντασθήτε μόνο ότι ο όγκος του Διός εινε 1414 φορές πιο μεγάλος από τον όγκο της Γής. "Επιση ή διάμετρος του Κρόνου εινε έννεα φορές πιο μεγάλη από τη διάμετρο της Γής. "Ο δέ Ουρανός κι' ο Ποσειδών έχουν κι' αυτοί ένα άξιοσέβαστο όγκο. "Ο πρώτος εινε 75 φορές πιο μεγάλος από τη Γή κι' ο δεύτερος σωστές 85 φορές.

Παρ' όλα αυτά ωστόσο, εινε αναλόγως πολύ έλαφροί, ή δέ δυναμεις της θαρύτητος σ' αυτούς τους πλανήτες—έκτός του Διός—εινε όμοια με της Γής. Στον Δία όμως θα νούση κανείς πως διπλασιάσθηκε το βάρος του. "Ετσι, θα τον κουράξη κάθε κίνησις. "Επίσης δεν θα μπορή να πηδήση ένα έμποδιο ύψους 40 έκατοστών του μέτρου, ούτε να σηκώση από κάτω ένα βάρος είκοσι κιλών. "Άλλο μόνον του μάλιστα αν τύχαινε να κατακυλήση στην πλανήτα ενός θουνού. Θα έφτανε στον κάμπο με την ταχύτητα των 12 μέτρων στο δευτερόλεπτο!...

Μά, κατά πάσαν πιθανότητα, κανείς ταξιδιώτης δεν θα θελήση να έπισκεφθί τους γιγαντιαίους αυτούς πλανήτες, γιατί δεν έχουν ακόμη "κρυμσει». Μά άλλα λόγια, εινε άπλησίαστοι και τυλιγμένοι με άερια άγνωστα ακόμη σ' έμάς και προφανώς δηλητηριώδη.

"Ο άστρονόμος "Εμερς, λοιπόν, τελειώνοντας αυτές τις εξηγήσεις του, μάς λέει καθαρά και έσάτορα πως κανείς κάτοικος της Γής δεν θα θελήση ποτέ να την εγκαταλείψη, για να έγκατασταθί σ' έναν άλλο πλανήτη. "Η νοσταλγία της Γής, θα τον πιάση πολύ γρήγορα κι' έτσι θα γυρίση πάλι στη "γρήνη Γή» με τη ρουκέτα της άμερικανικής εταιρείας των έναερίων συγκοινωνιών.

ΑΛΛΗΘ ΜΠΙΑΝΚΙ

να στο τραπέζι κι' όχι με το πιστόλι του "Ερμπερτ Ρώς. Κι' αυτή ή λεπτομέρεια άνέτρεψε όλα τα «άλλαθι» του Βίλλυ. "Η άστυνομία λοιπόν δεν άργησε να διαπισώση ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος του Τζώρτζ Πέρκινς.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)
ώμορφα γράμματα του κειμένου. Κι' εγώ τότε υπέγραφα μ' ένα Ζ., που έσήμαινε Ζερεμί, (όπως ήταν το πραγματικό του όνομα), καθώς και... Ζάν. Κι' αυτό όμολογώ ότι μ' ένθουσίαζε, γιατί μου φαινόταν ότι εγώ είχα γράψει εκείνο το έρωτικό γράμμα στη δεσποινίδα Ζανέττα Μπελλιέ.

"Ο Τζέρρυ κατόπιν με παρακάλεσε να δέχωμαι την άλληλογραφία του στη διεύθυνσί μου, γιατί καθόταν σ' ένα παλιό ξενοδοχείο της Μονμάρτρης... "Ετσι, σ' άλλα γράμματα, έβαλα φαιδαιά-πλατεία τ' όνομά μου και τη διεύθυνσί μου. Φυσικά, δεν άνοιξα κανένα γράμμα της δεσποινίδος Ζανέττας, απ' όσα έλασα στο σπίτι μου. Είμαι ένας έντιμος άνθρωπος. Τα έδινα κλειστά, στον μαύρο φίλο μου Τζέρρυ. Κι' εκείνος τα διάβαζε όλόχαρος, χωρίς όμως να μου έξηγη τί έλεγαν. "Ηταν τρομερά ζηλιάρης...

"Υστερ' από δεκαπέντε ημέρες, άρχισε ή ιστορία της άπαγωγής. "Ο Τζέρρυ θα έκλεβε την ώμορφη δεσποινίδα Ζανέττα για να την πάρη μαζί του στις "Αντίλλες, στον έπίγειο παράδεισο, όπου καταφεύγουν όλοι οι έρωτευμένοι "Αμερικανοί. "Εκεί έμενε ή οικογένειά του. "Εκεί είχε άπέραντα κτήματα κι' άναρθμητους σκλάβους...

Σε λίγο λοιπόν άρχισε να συλλογίζεται τα διαβάτηριά. Θα έφευγαν από το Μπορντώ, με τό τάδε πλοίο, την τάδε ήμέρα. Γι' αυτά όλα με είχε παρακαλέσει να φροντίσω εγώ. Θέλησε μάλιστα να μου δώσει και χρήματα. Μά δεν τα δέχτηκα. Πώς ήταν δυνατόν; "Ο Τζέρρυ τότε μου ύποσχέθηκε να μου στείλη ένα σωρό βασιλικά δώρα από τις "Αντίλλες. Για να μου δείξη την άγάπη του, μου έμπιστεύθηκε τα φυλαχτά του: δώδεκα δερμάτινα σακκουλάκια, γεμάτα από μιά άσπρη μαγική σκόνη. Μου έλεγε πως θα μου έφερναν εύτυχία. Κι' εγώ τα φυλάξα στο συρτάρι του κομοδίνου μου...

Πάνω σ' αυτά, έξασπασε ξαφνικά το σκάνδαλο... ή έπίσκεψις των άστυνομικών, ή έρευνα, ή σύλληψις μου! "Εφνε άπ' ατευτο πως μπορέιτε να κατηγορήτε έναν άνθρωπο σαν κι' έμένα ως λαθρέμπορο και να λέτε ότι ή άσπρη σκόνη που είχαν τα σακκουλάκια που μου παρέδωσε ο Τζέρρυ ήταν κοκκαίνη!... Κι' έπειτα, μπορεί ποτέ να εινε αλήθεια ότι ή δεσποινίς Ζανέττα Μπελλιέ εινε μιά καμπαριέρα σ' ένα πλοίο σπύτι; Αυτό εγώ δεν μπορώ να το πιστέψω! Ούτε μπορώ να καταλάβω ότι ο Τζέρρυ ήθελε να την... πουλήση στην "Αργεντινή. "Εγώ δεν ξέρω τίποτε από αυτά... "Ο Τζέρρυ, αν δεν είχε γίνει άφαντος, θα σας έξηγουσε όλη αυτή την ύπόθεσι.

"Εκείνο που θέλω τώρα εινε να μου δώσετε πίσω τα γράμματά μου. Αυτό εινε το έρωτικό μου μυθιστόρημα, το μόνο αισθηματικό ρομάντσο της ζωής μου. Γιατί, δεν θέλω να σας το κρύψω, είμαι τρελλά έρωτευμένος με τη δεσποινίδα Ζανέττα Μπελλιέ... "Όλα τ' άλλα μου εινε τελείως αδιάφορα.

"Υπογραφή: Ζάν Μπαρνών»

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 49)
"Απλώς, αναθεμάτιζαν και εξώρκιζαν τα βλαβερά έντομα. "Ωστόσο, έρέθηκε ένας διαπρεπής νομομαθής, ο Μπαρτελεμύ Σασανέ, για να ύποστηρίξη σε μιά πολυσέλιδη διατριβή του ότι το μέτρον του άφορισμού μπορούσε να επεκταθί και στα έντομα... "Η μήνυσις άρχισε με την στερεότυπο φράσι:

«"Αρχόντες, Οί ύπογραφομένοι φτωχοί άνθρωποι καταφεύγουν γονυκλινείς και με δακρύδρεκτον όμμα στην ύπερτάτη δικαιοσύνη σας...»

"Ο πρόεδρος του έκκλησιαστικού δικαστηρίου, όταν έπείθετο πως τα παράνομα των μηνυτών ήσαν βάσιμα, έκαλούσε ενώπιόν του τους μηνυόμενους για ν' άπολογηθούν. "Επειδή, όμως, ή κάμπιες και ή άκρίδες δεν ήξεραν άνάγνωσι και δεν μπορούσαν να διαβάσουν την πρόσκλησι, το δικαστήριο άριζε ένα συνήγορό τους και άρχιζε ή δίκη... "Ο συνήγορος άγόρευε για λογαριασμό των άπόντων πελατών του, οι μηνυται έζέθετον τις άπόψεις των και το δικαστήριο εξέδιδε την άπόφασί του, άλλοτε καταδικάζοντας τους ένόχους σε άνάθεμα και άλλοτε... έκφράζοντας την εύχή να συνισθάνον οι έννοχοι το σφάλμα των και να μη το επαναλάβουν!...

"Όλα αυτά σ'ς φαίνονται, βέβαια, άπίστευτα και άκατανόητα. Και όμως εινε πραγματικά γεγονότα. Θα σας παραθέσουμε μερικά σχετικά παραδείγματα, για να πιστήτε και σεις:

"Ο Φέλιξ Μαλλεόλους, διαπρεπής θεολόγος του "ΙΔ' αιώνος, όμιλει διά μακρών στο σύγγραμμά του «"Εγχειρίδιον "Εξορκισμού», για μιά δίκη με κατηγορουμένους... καθαρές μυίγες, που προξένησαν μεγάλες ζημιές στα καντόνια της Μαγεντίας. Γνωρίζετε ποιά άπόφασι εξέδωσε το δικαστήριο έπλ της ύποθέσεως αυτής; Παρεδέχθη ότι ή μυίγες δεν έπρεπε να καταδικαστούν, επειδή ήσαν... άνηλικες και συνεπώς δεν έφεραν καμιά εύθύνη για το κακό που έκαναν. Παρακλήθησαν μόνον να μεταφέρουν το πεδίο της καταστροφικής δράσεώς των σ' άλλη περιφέρεια... "Ο Φέλιξ Μαλλεόλους δεν μάς πληροφορεί, δυστυχώς, αν ή καθαρές μυίγες έλαβαν στα σοβαρά όπ' ύψιν των την πατρική αυτή σύστασι στο δικαστήριο...

Στα 1587, οι άμπελοργοί του Σαιν-Ζάν-ντε Μωριέν, υπέβαλον μήνυσι έναντίον «άγνώστον έντόμων» που είχαν προξενήσει μεγάλη φθορά σ' άμπελια τους. "Ο συνήγορος, όμως, των έντόμων απέδειξε στο δικαστήριο ότι οι πελάται του είχαν και αυτοί δικαιώματα στη ζωή και ότι κανείς δεν μπορούσε να τους κατηγορήση αν εύρισκαν την τροφή των όπως μπορούσαν...

Τέλος, στα 1510, έγινε ή περίφημη δίκη κατά των παντικών του "Ωνέν. "Ο Μπαρτελεμύ Σασανέ, τον οποίο αναφέραμε πάρα πάνω, νεαρός τότε δικηγόρος, διαρτίσθηκε από το δικαστήριο συνήγορος των παντικών. Και κατόρθωσε να αποδείξη ότι δεν άπεκλείετο μεταξύ των ένόχων να θρισκόντουσαν και παντικά φερόμενα άπό άλλα χωρία. Συνεπώς, οι πελάται του, — οι κυρίως ένογοι, δηλαδή, — έπρεπε να κληθούν στο δικαστήριο...

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 51)
σκεπάζοντας κάθε άλλο θόρυβο:
— Θεέ μου! Θεέ μου!...

* * *

Στην σπαρακτική αυτή κραυγή, ή μητέρα άποκρίθηκε μ' ένα ούρλιασμα. Μ' ένα πήδημα, θρέθηκε όρθια.

Παραμέρισε τα στάχυα κι' έκανε να όρμησι προς τα έμπρός. Προλάβανε όμως να την πιάσουν, να της κρατήσουμε σφιχτά τα χέρια και τα πόδια. Δυό σπλαχνικά χέρια έφραζαν τ' αυτιά της, για να μην άκούη την άπελπισμένη κραυγή: «Θεέ μου! Θεέ μου» που εξακολουθούσε να σχίζη τον άέρα...

Τέλος, ή κραυγές σταμάτησαν. Είχαμε παγώσει όλοι από τον φόβο μας. Δεν μπορούσαμε να κάνουμε την παραμικρά κίνησι. Το μυαλό μας σταμάτησε.

Σε λίγο, καταλάβαμε από ένα χαρακτηριστικό θόρυβο ότι οι Τούρκοι έφευγαν, παίρνοντας μαζί τους τα ζώα μας, τα πράγματά μας. Βάθειά σιωπή άπλώθηκε και πάλιν στο χωριό. Με την διαφορά ότι ή σιωπή αυτή ήταν νεκρική. Τό πνεύμα του όλέοθου είχε περάσει από τον τόπο μας.

"Η μητέρα έφυγε πρώτη. "Ετρεχε σαν τρελλή ανάμεσα στα στάχυα. Την ακολουθούσαμε από μακριά. Συλλογίζομεθα άλλως τον σταύλο του και άλλως το σπίτι του. Μά ή συμφορές αυτές δεν ήσαν τίποτα μπρος στο θέαμα που θ' αντίκρυζαν σε λίγο τα μάτια μας.

— Παιδί μου! παιδί μου! ούρλιασε ή μάνα μόλις θρέθηκε μπρος στο πρώτο σπίτι του χωριού. Τί σου έκαναν, παιδί μου!...

...Οί Τούρκοι είχαν σταυρώσει τον Χριστό έξω από την πόρτα του σπιτιού!... Τον έγδυσαν, τον έδεσαν, τον έσπασαν τα κόκκαλα με τον ύποκόπανο και του κάρφωσαν τις παλάμες με δυό μεγάλα καρφιά. Τό κεφάλι του ήταν γυρτό στον άριστερό του ώμο. Τό στήθος δεν άνέπνεε πεία. "Ωστόσο, έκφρασις μακαριότητος ήταν χυμένη στο πρόσωπό του — και χαμογελούσε, τέλειος πλέον Χριστός!

ΠΩΛ ΛΟΡΕΝΖ

ονομαστικώς! Οί δικασταί άκουσαν τον Ιαχυρίσμό αυτόν, χωρίς ν' άγανακτήσουν!... "Απεναντίας, έκριναν ότι τό ατημα του δικηγόρου ήταν λογικό κατά το! Και επειδή δεν μπορούσαν να καλέσουν ονομαστικώς τους παντικούς, έματαιώθη ή δίκη!...

Νά σας αναφέρουμε και άλλα ανάλογα παραδείγματα; Τό θεωρούμε περιττόν. Πρέπει τώρα να σας πληροφορήσουμε ότι την εποχή εκείνη έπικρατούσε ή πεποίθησις ότι τα ζώα έχουν όλες τις ιδιότητες των ανθρώπων, εκτός από το θρησκευτικό αίσθημα. "Αποτέλεσμα της πίστεως αυτής ήσαν και ή περίφημες δίκες των ζώων. "Εκ παραλήλου, οι νομομαθείς ήθελαν να δώσουν ένα παράδειγμα και στον άνθρωπο του καιρού εκείνου, ο οποίος δεν διεκρίνετο για τον σεβασμό του προς τους νόμους. Γεγονός, εινε, εν πάση περιπτώσει, ότι ή δίκες αυτές άποτελούν ένα από τα πιο έξωφρενικά θεάματα, που έχει να παρουσιάση ο σκοτεινός και βρόδρος Μεσαίωv.

ΦΟΙΝΙΞ

ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ

Εἶνε ἀνύπαρκτο χωρίς δέρμα λεῖον καὶ ὑγιές. Δέρμα ὑγιές θ' ἀποκτήσετε μόνον διὰ τῆς τακτικῆς παρακολούθησews τῆς μεθόδου

“GEORGE”

τὸ Ἰνστιτούτον GEORGE, Ἀκαδημίας 5, σὰς προσφέρει τὴν εὐκαιρίαν μιᾶς δωρεᾶν ἐπισκέψεως πρὸς παροχὴν συμβουλῶν ἐν σχέσει μετὰ τὰ καλλυντικὰ ποὺ προσαρμόζονται εἰς τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ τῆς τακτικῆς ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε. Κατόπιν θὰ δυνηθῇτε νὰ συνεχίσετε κατ' οἶκον μόνη σας τὴν μέθοδον GEORGE, διὰ ν' ἀποκτήσετε δέρμα λεῖον καὶ ὑγιές. Αἱ διαμένουσαι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δύνανται ν' ἀποταθοῦν ἐγγράφως, ἐκθέτουσαι τὴν περίπτωσίν των καὶ θὰ λάβουν εἰδικὰς συμβουλὰς καὶ λεπτομερῆ / βιθλιογραφίαν ἐπεξηγηματικὴν τῆς μεθόδου GEORGE.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5, Τηλ. 20-918.

ΦΟΙΝΙΞ

GEORGE

ΚΥΡΙΕΣ

ΑΛΛΑΓΗΝ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥ-ΒΑΨΙΜΟ
ΜΑΛΛΙΝΩΝ · ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ · ΒΑΜΒΑ-
ΚΕΡΩΝ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΤΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ

VAUBRY (ΒΩΜΠΡΥ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ 40 ΣΤΑΘΕΡΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ

ΧΡΗΣΙΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΗ · ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ: ΣΤΑΔΙΟΥ 15

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Μεταξωτά καὶ μάλλινα ὑφάσματα.

Ἐφθαστος Μοντερνισμὸς σχεδίων καὶ χρωματισμῶν.

Πώλησις μετὰς μικρότερας μηνιαίας ΔΟΣΕΙΣ.

Σημ. Ἡ ἐταιρία μας οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μετὰ ἄλλην ὁμόνυμον ἐδρεῦουσιν ἐν Ἀθήναις.

ΣΤΑΡ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΦΙΛΟΝΟΣ 46-48

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός-Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴ τῆς ἰδιαίτερας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ

Δέχεται:

Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 2.

Ὡρα 9-11 π.μ. καὶ 4-5 μ.μ.

θεραπεύει

Εμψύσεις πνεύμονος, Γνωστήματα, Χρόνια, Φροδίντα, Κυσσώδη ἔλκη, Φλεγμοναί Πληγῶν, Ἐλκῆματα, Ἐκίστε καὶ Ἐκίρμα, Θεραπεία ἀνιδυμῶν, ταχίστη Δοκιμασίη, θὰ πεισθῇτε, Πωλεῖται φαρμακείῳ

Γερμανοὶ ILOL S. A. FREIBURG ZÜRICH

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Εἰς τὸ Κομμωτήριόν μας θὰ ἱκανοποιήσετε κάθε σας γούστο.

Θὰ εὑρετὲ τὶς πρὸς μοντέρνες φόρμες, τὶς φυσικώτερες καὶ μαλακώτερες ὀντουλασιὸν μετὰ κανένα κίνδυνον καταστροφῆς τῶν μαλλίων σας (εἴτε εἴνε ἀπὸ βαφὴ ἢ ἀπὸ ὀξύζενε). Καυχώμεθα ὅτι εἰς τὴν PERMANANT εἴμεθα οἱ ἰδικώτεροι καὶ ἀνώτεροι ἀπὸ ἄποψιν τέχνης.

Τιμὰς θὰ εὑρητὲ καλυτέρας ἐξ ὅλων. Περμανάντ δ' ἡλεκτρισμοῦ καὶ ἄνευ.

Περμανάντ μετ' ἡλεκτρισμοῦ	Δρ.	150
»	»	100
» ἄνευ	»	125

Τηλ. 22-992

FEMINA

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

Εμψυμ
1936

Όπως κάθε χρόνο και
έφετος τα μεγάλα κα-
ταστήματα

ΘΕΟΛΟΓΙΤΗ
θα λανσάρουν την
μόδα των

ΕΜΠΡΙΜΕ
με την απaráβλητον εἰς
πλούτον, ἐκλεκτικότη-
τα, χρωματισμούς και
σχέδια συλλογὴν των.

Δ.Μ.ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ
ΕΡΜΟΥ 21 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

κυρία,

Σας συνιστῶμεν νὰ βάφετε μόνη
σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά,
τὰ νήματά σας ὡς και τις ψάθες
σας μόνον με τὰς γινησῆας και πα-
γκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς
«ARTI», διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε
βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχητε ἀπολύτως
εἰς τὴν βαφὴν και χωρὶς νὰ ὑποστῇ
τὴν παρομικρὰν φθορὰν τὸ φόρεμά
σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶναι καλὴ
δὲν ἀρκεῖ μόνο τὸ νὰ βάφη τὸ ὕφα-
σμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς και
νὰ μὴ τὸ καταστρέφη. Παλαιὸν φό-
ρεμα βαφέν με «ARTI», οὐδέποτε
ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βα-
φαὶ «ARTI», οὐδέποτε ξεβάφουν.
Ἐμπριμέ φορέμα βάφονται ἐπιτυχῶς
με βαφὰς «ARTI», ἀφοῦ προηγου-
μένως ἀποχρωματισθοῦν με τὸν ἰδι-
κὸν ἀποχρωματιστὴν «ARTI».

Αἱ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται στὰ
φαρμακεία και ἐμπορικὰ τῆς συνοι-
κίας σας εἰς 61 μὲν ὁδὲνους χρωμα-
τισμούς.

ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ ΑΘΗΝΑΙ - ΛΕΚΚΑ 21^α
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κάμνει δαύματα
ἔως 1ης ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ
εἰς 1 λευτό

Ἡ Εὐτυχὴς συμπτωματικὴ
ἀνακάλυψις ἑνὸς χημικοῦ
τὸ ἀπέδειξε

Κατὰ τὰς δοκιμὰς του, ἑνας Παρισινὸς
χημικὸς ἐξεπλάγη αἰφνιδίως διὰ τὸ λευ-
καντικὸν και μαλακτικὸν ἀποτέλεσμα, τὸ
προκαλούμενον ὅταν ὀλίγον «Blanc d'oxygene» ἐπὶ τῆς χειρὸς.
Τὰ σκληρὰ λέπια και αἱ κηλίδες τῆς
ἐπιδερμίδος ἐξηλείφοντο, ἀφίοντα μίαν
νέαν ἐπιδερμίδα φρέσκην και καθαράν.
Δοκιμασθεῖσα ἐπὶ τοῦ προσώπου πολ-
λῶν γυναικῶν, ἔκαμε τὴν ἐπιδερμίδα
κατὰ 3 ἕως 5 τόνους λευκοτέραν και τῇ
ἔδωσε μίαν ἀπερίγραφτον γλυκύτητα
βελουτέ.

Δυνάμει ἐιδικῆς ἀποκλειστικότητος αὐ-
τὸ τὸ «Blanc d'oxygene» περιέχεται τῶρα
εἰς τὴν νέαν κρέμαν Τοκαλόν, χρώματος
λευκοῦ (μὴ λιπαρὰ), εἰσέρχεται εἰς τὴν
ἐπιδερμίδα και τὴν καθαρίζει, διαλύει και
κάμνει νὰ ἐξαλειφθῇ κάθε μαῦρο στίγμα,
συσφίγγει τοὺς διεσταλμένους πόρους
και δίδει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα μίαν νέαν
φωτεινὴν λάμψιν, ἣ ὅποια ποτὲ δὲν ἐπε-
τεύχθη με ἄλλα καλλυντικά.

Πιρὰ τὴν προσθήκην «Blanc d'oxygene»
εἰς τὴν νέαν κρέμαν Τοκαλόν, χρώματος
λευκοῦ, ἡ τιμὴ δὲν ἠδῆθη. Ἀρχίσατε τὴν
χρησιμοποίησιν σήμερον και παρτηρή-
σατε τὰ σύντομα ἀποτελέσματα. Ἡ ἐπι-
τυχία εἶνε ἐξησφαλισμένη, ἄλλως τὰ
χρήματα ἠπιστρέφονται.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος
Α. Π. Ρεμπουτζάκος
Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι

